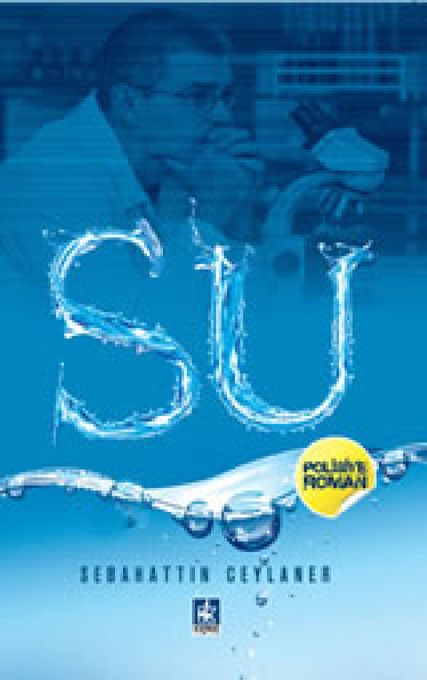

SU
POLİSİYE ROMAN
SEBAHATTIN CEYLANER

SU

Sebahattin CEYLANER

SU

Sebahattin CEYLANER

KAYNAK
YAYINLARI

SU

Editör
Hasan Hayri DEMİREL

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Kapak
İhsan DEMİRHAN

Mizanpaj
Ahmet KAHRAMANOĞLU

ISBN
978-9944-125-85-7

Yayın Numarası
248

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan Matbaası
Sarnıç Yolu Üzeri No: 7 Gaziemir/İZMİR
Tel: (0232) 252 20 96
Kasım 2009

Genel Dağıtım
Gökkuşağı Pazarlama ve Dağıtım
Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi
Mahmutbey/İSTANBUL
Tel: (0212) 410 50 60 Faks: (0212) 445 84 64

Kaynak Yayınları
Kısıklı Mahallesi Meltem Sokak No: 5
34676 Üsküdar/İSTANBUL
Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20
www.kaynakyayinlari.com.tr

"T. Nejat Veziroğlu'na,
Ömer Faruk Noyan'a ve Arzu'ya...
Bu kitap benden çok onların eseridir..."

HOŞGELDİNİZ!

– I –

Kol düğmelerini bir daha kontrol etti. Gereksiz yere ve kaçıncı kere. İmajının, dışarıya verdiği iktidar imajının sembolü...

Beklemekten hiç hoşlanmazdı, fakat bu kez zevk de alıyordu sanki sabırsızlanmaktan. Beklediği, birkaç saniye uzağındaydı sadece. "Nerde kaldı?" diye sordu başını tavana dikerek. Etrafında bir kıpırdanma oldu. "Gelmek üzere efendim!" cevabını alınca ayağa kalktı. Ayakkabılarına göz attı. "Kendimi zayıf mı hissediyorum ki?" diye düşündü. Bu sorunun ara-sıra kendisini rahatsız ettiğini fark etmişti son zamanlarda.

Kapıya yöneldi. Duvardaki monitörde yoğun ışık hüzmesinin arasından belli belirsiz silüet fark ediliyordu.

Önceki düşünceden sıyrıldı, unuttu. Hükmetme duygusu dönmüş, yerini almıştı. Kapının arkasından ayak sesleri duyuluyordu artık. Sağ elini ileriye uzattı hafifçe. Yanındaki adam çenesini yakasına eğdi. "Tamam!" mesajı kapının öbür yanına iletildi.

Etrafındakiler onu daha önce bu kadar heyecanlı, ama bir o kadar da, bunu bastırma telâşı içinde görmemişlerdi. Gözlerindeki alev bu ânı uzun zamandan beri beklediği hissini uyandırıyordu.

Kapı açıldığında, beklenen misafir gözleri kamaşmış bir vaziyette önünde duruyordu. Gücün verdiği rahatlık misafirperver bir ses tonu şeklinde gösterdi kendini:

– Hoşgeldiniz!

ÖĞRENCİNİN GÖZÜNDEN

– 2 –

– Bugünlük bu kadar!

Hoca çıkarken ona bir bakış fırlatmıştı.

Tahtanın neredeyse tamamı formüllerle doluydu ve bunlardan gerçekten bir şey anlaşılmıyordu.

Ankara, yeni bir mayıs ayına giriyordu. Hacettepe Üniversitesi'nin Beytepe Kampüsü'nde bir rehavet vardı sanki. Bütün yapraklar baharın başlangıcındaki sevinci, bunalıma bırakmış gibiydi. Ankara bunu her sene yaşardı. Bu sıkıcılığa bir ay sonra bir de sınavlar eklenecekti.

Murat anlamsızca tahtaya bakıyordu. "Neden buradayım?" diye soruyordu yine kendine. Okul bazen onu çok yoruyordu. Hele böyle havalarda… Bu şehirde olmak zaten yeterince sıkıcı iken bir de sevemediği derslerle uğraşmak katlanılmaz geliyordu ona. Ders bittikten sonra, laboratuvara gitmesi gerekiyordu. Sedat Hoca çağırmıştı. Geçen hafta kimya dersinde yaşananlar başına iş açacak gibiydi. Hâlbuki ortada önemli bir şey yoktu. Burası üniversiteydi.

O derse, hocanın yerine asistanı girmişti. Murat bu adamı hiç sevememişti. Diğer öğrenciler de... Hocanın gözüne girmek için yapmayacağı şey yoktu. Hatta öğrenciler aralarında espri yaparken, hocanın, sevmediği adamları ona öldürttüğünü (!) söylüyorlardı. Kendini gösterme takıntısı hemen herkese batıyordu.

Alay konusu olmuştu ama bunun farkında değildi. Ya da oralı olmuyordu.

Dersi garip bir şekilde anlatmaya çalışırken Murat'ın güldüğünü görmüş, ona dönüp bağırmıştı.

– Ne oluyor?

Murat anlamazlıktan gelmişti.

– Bana mı söylediniz?

– Tabiî ki sana.

– Olan bir şey yok. Her şey yolunda.

– Gülünecek bir şey varsa, anlat hepimiz gülelim.

– Aramızda kısaca konuşamaz mıyız yani?

– Derste hayır!

– Esir kampında mıyız?

– Bir bakıma!

– …

En iyisi burada bırakmaktı. Murat cevap vermemişti. İşte şimdi bir hafta sonra, Sedat Hoca ders başlangıcında ismini okumuş, Murat elini kaldırınca yanına çağırmış, oldukça nâzik ve alçak bir ses tonuyla, ders bitiminde laboratuvara gelmesini söylemişti.

…

Kimya binasından çıkarken yüzüne vuran rüzgârla biraz kendine geldi. Beytepe yüksek sayılırdı.

Fen Fakültesi kampüsün ortasındaydı. Dersten çıktıktan sonra özellikle bu aylardan itibaren kütüphanenin önündeki çimenlerde yer bulmak nerdeyse imkânsız olurdu. Hemen bütün öğrenciler burayı tercih ederdi. Şimdi, öğle sonrasının bu uyuşuk vaktinde yine öyleydi. İnsanın böyle, işin doğrusu biraz fazla gevşediği bir ortamda, derse girmek zor geliyordu.

Acıktığını hissetti. Fakültenin yanındaki büfeden sandviç ve

gazete aldı. Gözü etraftaydı. Tanıdık birilerini aradı. Arkadaşları ilerideydi. Yanlarına gitti. Bir yandan onlarla konuşuyor, bir yandan atıştırıyor, arada bir de gazeteye göz atıyordu. Saat üç olmuştu. Artık hocanın yanına gitmeliydi.

Aslında Sedat Kıvılcım fena biri değildi. Onu severdi Murat. Altmış yaşlarında, orta boylu, gözlüklü, kır sakallı, tonton birisiydi. Ama asistanın ona kendisi hakkında ne söylediğini bilmiyordu. Böyle bir durumda hocadan gelecek tepkiyi merak ediyordu. Kampüsün ortasındaki yıldız amfiye girdi. Burası, içinde sadece amfilerin ve laboratuarın bulunduğu büyük bir yapıydı. Burayı ilk gördüğünde ne kadar şaşırdığını düşündü bir an için. Oysa şimdi çok sıradan geliyordu. Laboratuarın kapısını kuvvetlice çaldı; biraz bekledikten sonra içeri girdi: “Hocam orada mısınız?” diye seslendi ama kimse yoktu. Birkaç adım attı: “Hocam?”

İçeride kimse yoktu. Sevinebilirdi. O, denileni yapmıştı. Vicdanını iyice rahatlatmak için bir daha seslendi: “Hocam?” Sadece, açık pencerelerden gelen hafif bir rüzgâr uğultusu aldı. Kapıya not bırakıp hemen kaybolmayı düşündü. Hoca binada bir yerlerde olabilirdi. Alelacele karaladığı kağıdı kapıdaki zarfın içine atıp yarı panik hâlde dışarı seğirtti. Şimdi kendini daha rahat hissediyordu.

DUMAN

– 3 –

Yükselen sigara dumanı loş hatta karanlık denebilecek salonu iyice bulanıklaştıran kirli bir sis gibiydi. Karanlık mı onları görünmez kılıyordu, yoksa onlar mı buraya renklerini vermişti. Bu gerçekten enteresan bir durumdu. Hemen hepsi koyu renk giyinmişti.

Yuvarlak masanın etrafında kımıldamaktan korkanların hareketsizliği vardı. Kimi elleri masanın üstünde, kimi kendini koltuğa bırakmış; telefonun çalmasını, sabırsızlık ve endişenin birbirine karıştığı bir gerginlik içinde bekliyorlardı. Hemen her şey konuşulmuştu. Söz büyükteydi artık.

İrkildiler. Telefonu Ahmet açtı. Kısa sürse de, odadakilere çok uzun gelen konuşmanın bittiğini Ahmet'in saygı dolu sözcükleri arka arkaya sıralamasından anladılar.

– Çalışma beğenildi beyler. Uzun bir maraton bizi bekliyor.

Masada bir rahatlama dalgası hissedildi. Uzun süren bir araştırma ve planlamanın sonucunda nihayet burada, bu masanın etrafında toplanmışlardı. En küçük ayrıntı bile gözden kaçırılmamıştı. Bu, zor ve önemli bir işti. Başarısızlık durumunda herkes başına gelebilecekleri az çok tahmin edebiliyordu. Telefonun ucundaki ses bir insanın hayatında en son duymak isteyeceği şeyler de söyleyebilirdi. Sigara dumanları bu defa daha yoğun yükselmeye başladı. Karanlık, artık daha rahat bir şekilde aydınlığı bastırabilirdi.

KONFERANS

– 4 –

– Yürüsene be kardeşim..!

Özgür, yoğun trafikten iyice bunalmıştı. Ankara'da trafikte takılı kalmanın, insanın başına gelebilecek en kötü şeylerden biri olduğunu düşünüyordu. Saatine baktı; 12:45'i gösteriyordu.

Arabanın içi sauna gibi olmuştu. Klima arızalıydı ve ha bugün ha yarın derken, işte sıcaklar bastırmıştı. Güneş ateşten mızraklarını gönderiyordu sanki.

Tandoğan Meydanındaki bu kavşakta her gün aynı şeyleri yaşıyordu. Ama hâlâ alışamamıştı. Saat 13'te Beytepe'de olması gerekiyordu. Sedat Hoca konferans verecekti ve angarya yine kendisine yıkılmıştı. Bu gibi durumlarda hazırlıkların büyük kısmı ona yüklenirdi. Ama o hâlâ tam emin değildi: Sedat Hoca'nın asistanı kendisi miydi yoksa başkası mıydı?

Bugünkü konferansa nerdeyse üniversitelerdeki ilgili öğretim üyelerinin tümü davetliydi. Konuyu daha önce Sedat beyden dinlemiş olanların büyük kısmı hidrojen enerjisi hakkında yine klasik söylemleri işiteceklerini sanıyor olmalıydılar. Sedat Bey, uzun zamandır hidrojen enerjisi hakkında araştırmalar yapıyordu. Fakat Özgür hocasına pek inanmıyordu. Çünkü, ona göre bir imkânsızı başarmaya çalışıyordu.

Sedat Hoca, hidrojeni sudan tabiî yollarla, dolayısıyla en düşük mâliyetle, hatta kendi ifadesiyle neredeyse bedavaya ayırmayı sağlayacak bir katalizör yapmaya çalışıyordu. Bu sayede

çok ucuza hidrojen üretip depolayabilecek ve bunu temiz enerji kaynağı olarak kullanabilecekti. Özgür'e göre ise bu imkânsızdı. Fakat düşüncesini ona yüksek sesle hiç söylememişti. Hidrojen tartışmalarına bulaşmak istemiyordu. Onun tek hedefi, organik kimyada yaptığı yüksek lisans çalışmasını bir an önce tamamlayıp Ankara'dan gitmekti.

Neyse ki sonunda Beytepe'ye gelebilmişti. Saat 13.10'u gösteriyordu. Hocadan zılgıtı yerim herhalde, diye düşündü. Arabayı park edip koşar adımlarla doğrudan konferansın yapılacağı salona yöneldi.Bu saatten sonra hocaya gözüküp azar işitmek istemiyordu. Sessizce Mehmet Akif Salonuna girdi. Bakışları hemen kürsüyü taradı. Sedat Hoca gözükmüyordu. Kapıya yakın ön sırada kenar bir yere ilişti. Kürsüye en yakın sıralara dikkat etti, fakat hocayı göremedi. 'O da geç kalmış' diye düşündü. 'Herhalde notlarını gözden geçiriyordur.'

Sessizce beklemeye koyuldu. Gözü kapıdaydı. Bu şekilde birkaç dakika daha geçti. Hoca hâlâ görünürde yoktu. Salondaki sessizlik, yerini huzursuz bir uğultuya bırakıyordu yavaş yavaş.

Tanıyan birkaç kişi yanına gelip meraklarını gidermek istediler. Verebileceği bir cevap yoktu. Biraz daha bekleyelim! dedi.

Neler oluyordu?. Hoca hiç böyle yapmazdı. Dâima erkenden gelir, hazırlıkları kontrol ederdi. Konferansı unutup laboratuvarda çalışmaya dalmış olabilir miydi? Zayıf bir ihtimaldi. Öyle olmasını dileyerek kalktı ve laboratuar tarafına yöneldi.

Bu konferans için Ankara dışından da bir hayli akademisyen gelmişti. Davet için e-postaları bizzat Özgür hazırlayıp göndermişti. Yıldız Amfi'ye girdi. Kapının açık olduğunu gördü ve ümitlendi. Burası oldukça büyük bir yerdi ama boştu. Canı iyice sıkıldı. Şu anda onu bekleyen yüz kadar davetli vardı fakat hoca, olması gereken yerde değildi. Önüne gelen herkese sordu ama bugün onu hiç kimse görmemişti.

ÇAY SUYU

– 5 –

Tak!

Bir kapı kapanmıştı.

Karanlık, koyu bir karanlık…

Gözlerini açmakta zorlandı. Hiçbir şey göremiyordu. Ayın ve yıldızların olmadığı bir gecedeydi sanki. Sadece kanepe gibi bir şeyin üstünde yattığını hissedebiliyordu. Başı ağrıyordu. Hafızasını yitirmiş gibiydi. Mırıldanır gibi bir ses çıktı ağzından:

– Nerdeyim ben?

– …

– Kimse yok mu?

Doğrulmaya çalıştı fakat çok halsizdi. Durumu anlamaya çalıştı bir süre. Bir türlü intikâl edemediğini fark etti, korktu. Kalb atışları hızlanmıştı.

– Nerdeyim ben!

Cevap alamıyordu.

– Burası neresi?

Etrafta ölüm sessizliği vardı. Hafızasını zorladı. Dilini güçlükle döndürdü: "Ben Sedat Kıvılcım'ım."

En son hatırladığı, Beytepe'de bir sabah vaktiydi.

Vereceği konferansın notlarını son bir kez gözden geçirmek için erken saatte kampüse gelmişti. Fakültenin park yerinde birkaç araba vardı. Etrafta kimse görünmüyordu. Kampüsün bu

halini bu mevsimde daha çok seviyordu. Sabah rüzgârında sallanan yapraklar kâinatın umumî âhengine ayak uydurmuştu sanki. Sanki değil öyleydi.

Kendini bir çocuk gibi hafif hissediyordu. Gerçi böyle hissetmekten korkardı ve kendine telkinde bulunurdu. Kısa bir yürüyüşten sonra laboratuara gelmiş, hemen çayın suyunu koymuştu. Peki sonra?

Hafizasında kalan son kırıntı, pencereden baktığıydı. Sonrası yoktu.

Karanlık… Ürperti duydu. Buraya nasıl ve neden gelebileceği hakkında fikir yürütmeye çalıştı. Vücudundaki halsizlik zihnine de yansımıştı. Hiçbir şey düşünemiyordu. Onu asıl korkutan bu olmuştu. Ölmüş müydü yoksa? Ölüm bu muydu? Karanlık bir mezarda yapayalnız kalmak....

Hayır. Hâlâ yaşıyor olmalıydı. Sabahı hatırlıyordu. Peki rüya olamaz mıydı? "Kâbus mu?" diye mırıldandı kendi kendine. Elini yüzüne götürdü. Yanağını sıkmaya mecal bulamadı. "Yok, yok! Herhalde öldüm" dedi. Fakat titrediğini hissetti.

Birileri tarafından mı kaçırılmıştı? Tekrar tekrar düşündü. Bu, onu çok korkutmamış ve şaşırtmamıştı. Böyle bir şeyin olabileceği zaman zaman aklından geçmişti. Ama böyle bir durumu hiç düşünmemişti. Bu ihtimali de zihninden uzaklaştırmak istercesine tekrar, fakat bu defa daha kuvvetlice bağırdı:

– Kimse yok mu?

– …

– Kimse yok mu?

Bu kez, sanki yukarıdan, garip bir ses geldi.

– Var!

Sedat Bey irkildi, fakat konuşamadı.

– Misafirimizsiniz.

– Kimsiniz?

Ses kesilmişti.

KUŞLAR

– 6 –

Babasının adımlarını takip ediyordu. Sabahın ilk saatlerini iple çekmişti.

– Ahmet bak!

– …

– Şu tarafa, şu tarafa.

– …

– Kuş sürüsünü gördün mü?

– Evet!

– Hadi oraya!

– Tamam baba.

İlk kez birlikte ava çıkmışlardı. Ahmet babasının ona söylediği her sözü büyüdüğünün bir alâmeti sayıyordu.

– Baba, buraya geliyorlar.

Heyecanlanmıştı. Babası gösterdiği yöne döndü. Biraz baktıktan sonra nişan aldı, kuşlarla birlikte o da dönüyordu. Ahmet sabırsızlanıyordu. Babası nihayet tetiğe dokunmuştu. Saçmalar en az yedi-sekiz kuşu yere indirmişti. Ahmet, bağırarak yerinde zıpladı:

– Baba, ben de vurmak istiyorum!

Heyecanı iyice artmıştı. Gözünü alan güneşin bile farkında değildi. Babasının uzattığı tüfeği bir kutsala dokunuyor gibi

kucakladı önce. Şimdi bir yandan babasının talimatlarını dinliyor, bir yandan ellerini tüfeğin üstünde dolaştırarak ona alışmaya çalışıyordu.

Bir müddet sonra tüfek ağır gelmeye başlamıştı. Dipçik kısmından yere dayamaya yeltenmesiyle birlikte babasının sert ikazıyla karşılaştı:

– Silah yere konmaz!

– …

– On yaşında bile olsan!

Babası, arkasına geçerek tüfeği kavramasına yardım etti. Gözlerini kısıp, havalanmış kuş sürüsüne nişan aldı. Heyecanı had safhadaydı. Nefes alıp verişi hızlanmıştı. "Şimdi!" komutunu işitir işitmez tetiğe yüklendi. Fakat tetik yerinden kımıldamadı.

– Baba olmuyor.

Bir yandan tetiğe yüklenmeye devam ediyordu. Babası eğildi, silahı hafifçe kendine çekerken seslendi:

– Bir dakika!

Fakat Ahmet bilinçdışı tetiğe basmaya devam etti. Babası namluyu yere doğru eğerken Ahmet bir daha bastı. Bu son tetikte, tepme etkisiyle geriye doğru fırladı. Sağ omuzu acımıştı. Babasının hafif bir haykırışını duydu. Sol eli sağ omuzunda sıçradı.

Babası yere düşmüştü. Boğuk bir ses geliyordu boğazından. Ahmet yaklaşıp dizleri üstüne çöktü. Babasının yüzü yere dönüktü. Sağ kolu altta kalmıştı. Yerde kan vardı. Babasını mı vurmuştu? Büyük bir korku duydu. Kalbi yerinden fırlayacak gibi atmaya başlamıştı. Başının döndüğünü hissetti. Ağlamaya başladı. Üstteki sol omzundan hafifçe sarstı: "Baba! Baba!" Hiç ses yoktu. "Baba! Baba!"

Babasını sırtüstü getirmeye çalıştı. Yüzü kan içinde, tanınmaz haldeydi. Babasını vurmuştu. Gözyaşlarından önünü net

göremiyordu. Sürekli “Baba! Baba!” diyordu. Kulağını göğsüne dayadı. Babasının kalbi atıyor muydu, anlayamadı. Hıçkırıklarından kendi vücudu sarsılıyordu. Çaresizce geri çekildi. Ne yapacağını bilemiyordu. Etrafına bakındı. Birilerine haber vermeliydi. Evden fazla uzakta sayılmazlardı. Annesini bulmalıydı. Bütün gücüyle koşmaya başladı. Bir yandan ağlıyordu.

Kâh tökezleyerek, kâh düşerek, fakat asla önünü tam göremeden bir süre koştu. Nihayet eve yaklaşmıştı. Annesi bahçedeydi. “Anne! Anne!” Genç kadın kendisine doğru koşan oğlunun hâlini beğenmedi. O da ona doğru koşturdu:

– Ne oldu?

Ahmet’in nefesi kesilmişti, sesi çıkmıyordu. Ağlamasından kötü bir şeylerin olduğunu az çok tahmin etti kadıncağız. “Babam… babam” dedi tıkanarak. Annesi korkuyla haykırdı:

– Ne oldu?

– …

– Ne oldu babana?

– Vuruldu.

Annesi yere yığılır gibi oldu. Ayakta durmak için kendini zorladı:

– Nerde?

Cevabı beklemeden, Ahmet’in geldiği yöne doğru koşmaya başladı. Oğlu da peşinden.

KAYBOLUŞ

– 7–

Bakmadığı yer kalmamıştı. Neredeyse bütün kampüste harıl harıl hocayı ararken, belki de o şimdi konferansını veriyordu. Bu olabilir miydi? Tekrar konferans salonuna yöneldi. Kendini şaşkın bir ördeğe benzetti bir an için. Yıldız Amfi'den konferans salonuna çıkan patika yoldaki taşları adımladı bir daha. Artık yorulmuştu.

Salona yaklaştığında, kapıda bekleyen insanlar hâlâ dikkat çekiyordu. Ayrılanlar da vardı fakat kimisi dışarı çıkmakla birlikte hâlâ umudunu kesmemiş bekliyordu. Yapacak bir şey yoktu. Davetlilere, Hocayı bulamadığını söyleyecekti. Peki neden? O da bilmiyordu. Fakat bu da söylenmezdi. Olsa olsa, haber bile veremeyecek kadar âcil bir işi çıkmış olabilirdi Sedat Hoca'nın. Onu görenler, merak dolu bakışlarını dikip gelmesini beklediler.

– Hocadan haber var mı?

– Konferans iptal mi?

– Hoca rahatsız mı?

– Ne oldu?

Özgür derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı.

– Hepinizden özür diliyoruz.

– …

– Hoca'nın âcil bir işi çıktı. Bu yüzden haber bile veremedi.

Bu son cümle, dikkat kesilmiş dinleyen kalabalığı bir nebze daha sakinleştirdi.

Özgür, "yalan değil" diye geçirdi içinden, "haber bile veremediğine göre acil bir durum işte."

– Yani Hoca gelmiyor değil mi?!...

Özgür ağır bir yükten kurtulmuştu:

– Maalesef bugün burada olamayacak.

Fakat bazıları bu mazereti kabullenmediklerini göstermeden gitmek niyetinde değildi:

– Ciddi misiniz siz?

– İşin doğrusu, ayıp oldu.

– Neden daha önce haber vermediniz?

Özgür rahattı. Durumdan kendisi sorumlu değildi. Yine de, lâkayıt gözükmek istemedi:

– Haklısınız.

– Yeni belli oldu.

– Çok mahcubuz.

– Hepinizden özür diliyoruz.

Kalabalık nihayet dağılıyordu. Özgür kendini biraz olsun rahatlamış hissetti.

Rektörlüğe giden yolun yanında bir meydan vardı. Meydanın ortasındaki heykele baktı. İnsan ilk bakışta pek bir anlam veremiyordu, ama heykelin esprisi, güneş öğle vakti tepeye çıktığında anlaşılıyordu. En azından Özgür'e göre böyleydi. Bu vakitte, heykelin gölgesi meydana bir *h* harfi şeklinde vururdu. Hacettepe'nin *h*'si miydi bu? Belki de! Bu kimin aklına gelmişti veya yapan kişi bunu mu kastetmişti, bilmiyordu. Ama *h*'ye, üniversiteye uygun yakıştırmalar yapmayı seviyordu. Meselâ, bazılarının sık kullandığı "*hay hay!*", son sınıftakilerin veya bitirdikten sonra uğrayanların hissiyatını ifade eden "*hey gidi günler hey*", balon haberlere gösterilen ilk tepki olarak "*hadi canım!*",

münasebetsizliklere karşı "*hayret bir şey ya!*". Fakat bu oyun aslında bir takıntıydı ve zihnini bundan kurtaramadığında bir müddet sonra rahatsızlık vermeye başlıyordu.

Bu defa h'den aklına "*hay aksi*" geldi. Gerisini getirmedi. Oturup biraz dinlenmek istedi. Fakat şimdi bunun sırası değildi. Boş yere de olsa, tekrar laboratuvara gitmek mecburiyetinde hissetti kendini. Hocayı veya en azından nerede olduğunu bulması gerekiyordu. Aynı lâfı bilmem kaçıncı kez bir daha mırıldanmadan edemedi: "Durup dururken nereye gitti?"

Yıldız Amfi'ye girdi. Laboratuara yürüdü. Bu kez etraflıca bakmaya karar verdi. Açık kapıdan duraksamadan geçti. Hoca belki bir not bırakmış olabilirdi veya başka bir şey; nerde olduğuna dair bir işaret.

Yok, yok… Evrak dolabının kapı kanatları açıktı. Fakat içi bomboştu. Hocanın dip taraftaki odasına yaklaştı. Biraz önce göz ucuyla bakmış, hocanın bulunmadığını görünce es geçmişti. Bu defa içeri girdi. Yerde bir gözlük dikkatini çekti. Onunki olmalıydı. Birkaç adım ileride de kan izleri… Donup kaldı: Kan!

Burada ne olmuştu böyle? Dolaba tekrar baktı. Kilidi hâlâ üstündeydi fakat kırılmıştı. Bu, hocanın dikkatle kilitli tuttuğu, yayınlanmış eserlerini ve üzerinde çalıştığı makale,kitap müsveddelerini koyduğu dolaptı. İçindeki her şey alınmıştı.

Hiçbir şey düşünemiyordu. Kafasından, çoğu muğlak bir sürü ihtimal geçiyor, fakat hiçbiri kalıcı olamıyordu. Hoca ortalarda yoktu. Dolabı kırılarak açılmıştı. Bütün çalışmaları da alınmış gibiydi. Kan izleri odanın çıkışına yakın devam ediyor sonra kesiliyordu. Bunları biraz önce nasıl da görememişti?!.. Peki ne olmuştu? Hocaya ne olmuştu? Bir kaza geçirmişti de ambülans mı gelip almıştı? Böyle bir şey olsa çoktan duyulur, konferansa gelenlere duyurulurdu. Çalışmalarını alıp acele gitmesi gerekmiş, anahtarı bulamayınca dolap kilidini kırmak zorunda kalmış, bu sırada bir yerini mi kanatmıştı? Bu kan onun muydu?

Başına daha ciddi bir durum mu gelmişti yoksa? Birileri ona bir şey mi yapmıştı? Odada hiçbir dağınıklık yoktu. Boğuşma izi de görülmüyordu.

Dışarı çıktığında öğretim üyelerinden Mahmut Bey'le karşılaştı. Ona Sedat Hoca'yı görüp görmediğini sordu. Cevap olumsuzdu. Yalnız, bir aralık, bir öğrenci laboratuvara girmiş, birkaç dakika sonra çıkmıştı. Fakat Mahmut Bey öğrenciyi tanımıyordu. Bir öğrenci olsa gerekti.

Özgür, merak sâikiyle uğrayanlara da sordu. Hocayı bugün kimse görmemişti. Aklına otoparka bakmak geldi. Koşarak amfi binasından çıktı. Kalbi heyecanla atmaya başlamıştı. Sedat Bey'in arabası her zaman park ettiği yerdeydi. Ne oluyordu?

Polisi arama düşüncesi nihayet geldi oturdu zihninin bir köşesine. Alıp vermeye başladı. Zaman kazanmak için, Yıldız Amfi'deki kantine yürüdü. Bu saatte boş masa bulmak zor değildi.

Kendini sandalyeye bıraktığında halsiz hissetti. Cep telefonunu çıkardı, 155'i tuşladı.

Hocaya yakın gözüken birkaç kişiden biriydi. Kendisinin araması uygundu. Hem şimdi öncelikli mesele bu değildi. Birisi aramalıydı.

Birkaç kısa sorudan sonra, yeri tarif etti. Polis birazdan gelecekti. Bir çay aldı. Tekrar masaya döndü. Saat, dörde yaklaşıyordu; kafası durmuştu.

BAŞARI

– 8 –

– Şimdi de huzurlarınıza… çok parlak, çalışkan, ülkemizin gelecekteki gururlarından bir evladımızı davet ediyorum. Ulusal Matematik Olimpiyatları'nda altın madalya alan…hepimizin göğsünü kabartan… Servet Yıldız…

Ceyda Hanım gözyaşlarını silerken, Servet'in omzuna hafifçe dokundu.

Servet sahneye ilerlerken alkışlar devam ediyordu. Ödülünü Tübitak Başkanı'ndan alacaktı. Henüz 14 yaşındaydı. Ve heyecandan titriyordu. Zorlanarak "Teşekkür ederim" diyebildi.

Herkes, kürsünün arkasındaki sevimli kızı alkışlıyordu. Ceyda Hanım ve Fikret Bey, heyecanları dorukta, hem usûlen alkışlıyor, hem de alçak bir sesle "bravo" diyorlardı.

Salondan çıkarken Kemâl, gözü ablasına verilen plakette, babasına doğru seslenerek, "Ben de matematikten pekiyi aldım." dedi.

İŞ

– 9 –

Dört tarafı kâğıtlarla, dosyalarla çevrilmişti. Ruhu sıkılıyordu. Ne zaman göreve çıkacaktı? Suçluları takip, çetelerin izini sürme, gece görevi… Bunları istiyordu. Ama şimdi yaptığı iş... Cinayet masasının aylık gider evrakları, suçluların sabıka kayıtları, adlî tıp ve savcılıkla yapılan yazışmalar vesaire, vesaire. Böyle bütün gün masa başında oturacağını bilseydi polis olmazdı. O heyecanı seviyordu; saklı kalmış cinayetleri çözmek, koşturmak istiyordu. Böyle bir meslek hayatı hayâl etmişti. Şimdi ise saatler geçmek, akşam olmak bilmiyordu. Sabahtan beri çalışıyordu. Belki paydos saati gelmiştir ümidiyle saatine baktı: 14:40. "Olamaz!" dedi. Önünde okunması gereken bir sürü dosya, temize çekilmesi gereken müsvedde mektup ve cevabî yazışma kağıtları duruyordu. İçinden bağırmak geldi.

Masasındaki telefon bugün ilk defa çalıyordu. Arayan şefti. Onu odasına çağırıyordu. Günün monotonluğunu kıran bir şey işte. Yürürken, belinin tutulmuş olduğunu hissetti. Kapıyı çaldı, içeri girdi:

– Buyrun efendim!

– Beyza, bir görev var.

– Emredersiniz efendim!

– Hacettepe Üniversitesi'nde bir hoca kaybolmuş.

– Enteresan bir şey. Bizi asistanı aradı.

– …

– 'Kaçırılmış olabilir' diyor.

– …

– Turgay'a söyledim. Beraber gideceksiniz. Fen Fakültesi, Kimya Bölümü. Asistanın ismi Özgür Yalın.

– Başüstüne!

Kendini bir an için üçüncü sınıf haberlere yollanan çaylak muhabir gibi hissetti. Ama olsun, bu ilk dış göreviydi. İçinden bir an, hocanın bir yerlerden çıkmamasını, kaçırılmış olmasını temenni etti. Bunu fark edince kendinden utandı. Yine de, ilk görevinin hemen neticelenmesini istemiyordu. Birkaç saniye içinde zihninde bir sürü hâdise kurguladı.

– Ne oldu Beyza?

– Bir şey yok efendim…

– Detayları bir alın bakalım.

– Başüstüne efendim!

Hızla, odadan çıktı. Biraz sonra, komiser yardımcısı Turgay'ın kullandığı ekip otosuyla Beytepe yolundaydılar.

Yirmi dakika kadar sonra Kampüs girişindeydiler. Buradan fakültelere yaklaşık iki buçuk kilometre yol vardı. Üstelik yokuştu. Buraya daha önce hiç gelmemişti. Adı üstünde bir tepeydi.

Biraz ilerledikten sonra durdular. Fakülte binaları daire oluşturacak şekilde inşa edilmişti ve yol buna paralel gidiyordu. İleride bir meydan görünüyordu. Devam ettiler. Levhalar yardımcı oldu.

– Komiserim, Fen Fakültesi'ni şu tarafa veriyor.

Büyükçe bir binanın önünde masalar vardı. Durdular. Birkaç kişi oturmuş sohbet ediyordu. Tek başına oturan biri gözüne çarptı Beyza'nın. Uzun boylu, yirmi beş civarında, gözlüklü… Turgay işi ona bırakmıştı.

Arabadan inince, masadaki yalnız gencin ayağa kalkıp kendisine doğru geldiğini gördü.

– Sedat Kıvılcım'la ilgili mi geliyorsunuz?

– Evet!

– Merhaba! Özgür Yalın!

– Merhaba! Beyza!

– Buyrun!

Özgür'ün masasına yürüdüler.

– Siz aradınız herhalde?

– Evet!

– …

– Buyrun!

Turgay da arabayı biraz ileriye park etmiş, geliyordu. O da oturduktan sonra, Özgür ne arzu ettiklerini sordu. Gidip çayları getirdikten sonra hemen söze girdi:

– Bugün Sedat Hoca'nın konferansı vardı. Ben asistanıyım. Konferansa yarım saat kadar geç kaldım. Fakat hoca gelmemişti. Laboratuara baktım. Olabileceği her yere baktım. Başka arkadaşlar da sağa-sola baktılar. Davetlilere, Sedat Hoca'nın önemli bir işinin çıktığını ve konferansın iptal olduğunu söyledim. Sonra tekrar laboratuara geldim, belki bir not bırakmıştır diye. Hoca'nın laboratuarda da odası var. Oraya tekrar bakınca, hocanın mühim evraklarını koyduğu dolabın açık olduğunu gördüm. İçi boştu. Kapı kilidi de kırıktı. Beni asıl endişelendiren şey, yerdeki kan izleriydi.

– Kan mı?

– Evet. Yerde kan izleri vardı. Odanın sonundaki pencerenin kenarından başlayıp odanın kapısında son buluyordu.

– Hocayı bugün gören var mı?

– Hayır!

– Peki, laboratuarın kapısı devamlı açık mıdır?

– Değildir ama kilitli de değildir.

– Laboratuarı ve odayı görebilir miyiz?

– Tabii ki!

Biraz sonra laboratuardaydılar. Özgür'e herhangi bir yere dokunup dokunmadığını sordular. Tam hatırlamıyordu. Herhangi bir anormallik göze çarpmıyordu. Turgay ve Beyza bazı sorular sordular. Her ikisi de hiçbir yere dokunmadan, daha ziyade eğilip kalkarak, eşyalara yaklaşarak etrafı inceliyorlardı. Turgay hiçbir yere dokunmamaya çalışarak birkaç defa pencerelerden dışarıya baktı. Bu kez Özgür sordu:

– Sizce ne olmuş olabilir?

– Bir şeyler olmuş da…

– Sanırım olay odada yaşanmış.

– Olabilir. Oraya da bakacağız..

– Siz Cinayet Masası'ndansınız değil mi?

– Evet!

– Cinayet Masasında çalışmak için çok gençsiniz.

Beyza bunu münasebetsiz bulmuştu. Ama, cevap verip konuyu uzatmak istemedi. Turgay'a döndü.

– Komiserim, parmak izi incelemesi de yapacağız değil mi? Ben arabadan malzemeleri getireyim.

Çıkarken Özgür'e bakmadan:

– Daha sonra otoparka da bakalım. 'Arabası burada' demiştiniz.

Özgür pot kırdığını fark etti.

…

Odada ilk bakışta bir anormallik göze çarpmıyordu. Özgür kan izlerini göstermek için önden ilerledi fakat birkaç adım sonra donakaldı. Yerde hiçbir iz yoktu. Bir an için hayâl gördüğünü

sandı. Dolaba baktı, kapalıydı. Polisler de yere ve dolaplara bakıyordu. Fakat hiçbir şey görünmüyordu. Turgay Özgür'e döndü:

– Buradan mı bahsediyordunuz demin?

Özgür donakalmıştı. Polislere şaşkın ve anlamsız gözlerle baktı:

– Allah Allah! Ben…

Uzun bir duraklamadan sonra:

– Burada, yerde kan izleri vardı.

– …

– Dolap da açıktı. Kilidi kırılmıştı.

Turgay elindeki ince bir tahta çubukla dolabın kapısındaki kilidi evirip çevirdi.

– Ortada birşey yok gibi. Sizi ciddi görmesem dalga geçtiğinize hükmedeceğim.

– Tam bu camın kenarında, kan izleri vardı. İzler odanın kapısına kadar devam ediyordu. Burada, kapının eşiğinde sona eriyordu.

Özgür şaşırmıştı. Acaba hayal mi görmüştü? Ama olamazdı. Anlattıklarını görmüştü. Gözü dolaba takıldı; dolap kilitliydi. Oysa, biraz önce açıktı. Üstelik kırılarak açılmıştı. Gördükleri hayal değildi; bundan emindi.

Turgay canının sıkkın olduğunu belli eden bir ses tonuyla "Arabaya bakalım!" dedi ve odadan çıktı. Beyza sinirlenmiş gibiydi; takip etti.

Özgür olanları anlamaya çalışıyordu. Bugün bu odada gördükleri hayal değildi. Üstelik öyle olduğunu varsaysa bile hoca neredeydi? Tam hocanın koltuğuna oturuyordu ki, hiçbir şeye el sürmemesi gerektiğini düşündü. Memurların arkasından çıktı.

HAYÂL

– 10 –

Beyza, Emniyet Müdürlüğü'ne girerken canı sıkkındı. İlk görevi başlamadan bitmişti. Önüne bakarak, biraz da dalgın yürüyordu. Turgay geride kalmış, biriyle konuşuyordu. Koridorun başında Şef'le karşılaştı.

– Hâdise neymiş kızım?

– Önemli bir şey değil efendim. Asistan, hocanın kaçırıldığını zannediyor. Odasında kan izleri görmüş. Fakat biz bir şey göremedik. Yalnız, hocanın cep telefonu kapalı. Evi de cevap vermiyor.

– Yine de birkaç gün yoklayın!

– Tamam efendim!

– …

– İzniniz olursa çıkacaktım.

TIKIRTI

– 11–

Bu akşam trafiğe takılmadığına o da şaşırmıştı. Eryaman'da stüdyo tarzı bir dairede yalnız yaşıyordu. Bu muhiti benimsemişti; sakin bir yerdi. Yalnızlık bazen sıkıntı verse de, sessizliği seviyordu. Ailesi İstanbul'daydı. Önceleri Ankara'ya gelmek istemişlerdi; kızlarını yalnız bırakmak onlara zor gelmişti. Fakat Beyza'nın bu hâline zamanla onlar da alışmıştı. Kızlarına güveniyorlardı. Beyza'yı karakterize eden en belirgin hususiyeti, tek kelimeyle "dengeli" olmasıydı.

Eve girince derin bir rahatlama hissi duydu. Elindekileri masanın üzerine koyduktan sonra, her zaman tercih ettiği koltuğa oturdu. Asistan doğru söylüyor olabilir miydi?

Birileri, hocayı kimseye görünmeden kaçırmış olabilir miydi? Daha sonra belki asistanı da aynı kaderi paylaşacaktı; ama o sırada okulda değildi. Hocayı kaçıranlar, yanlarında belki onu da götürmek istemişlerdi. Mırıldandı: "Ya uygun bir fırsat bulamadılar veya öğle vakti amfi çok kalabalık olduğu için bunu yapmayı göze alamadılar." Asistan, polisi aradıktan sonra dışarıda beklemiş olmalıydı. Çünkü oraya gittiklerinde dışarıda oturuyordu. O çıkınca adamlar odadaki izleri silip ortadan kayboldular. 'İyi ama hoca neden kaçırılmış olabilir ki?'

Öğlenden beri bir şey yememişti. Yine de kendini aç hissetmiyordu. Kahve hazırlamak için kalktı. Televizyonu açtı. Ocağa su koydu.

…

Tekrar koltuğundaydı. Bir yandan kahvesini yudumlarken, bir yandan da kanalları dolaşmaya başladı. Yabancı bir belgesel dikkatini çekti. Bir yandan da gazeteye göz atıyordu.

…

Vakit gece yarısına gelirken, gözleri yavaşça kapanmaya başlamıştı bile. Yandaki kanepeye geçip uzandı. Birkaç dakika sonra dalmış gibiydi ki, bir tıkırtı duydu. Önce çok önemsemedi, sadece başını kırlentten kaldırdı. Tekrar tek bir tıkırtı sesi geldi. Bu defa doğrulup kulak kabarttı. Üst kattan da gelmiş olabilirdi. Fakat, hayır! Evin tek odasından sanki bir eşya sürükleme sesi geliyordu. Bu defa oturdu. Kalbinin atışlarının hızlandığını hissetti. Bu saatte hırsız olur muydu? Saat on ikiyi henüz geçiyordu. Sessizce kalktı. Beylik tabancasını aldı, odanın kapısına geldi. Biraz bekledi. Ses kesilmişti. Kolu yavaşça çevirdi. Kapının arasından elini düğmeye uzattı. Böylece, içeride birisi olsa bile ışıktan ürküp kaçabilirdi. Eliyle düğmeyi ararken, bir şeye dokunduğunu hissetti. Bir eldi bu ve şimdi onun elini kavramıştı. Refleksle elini çekmeye çalıştı. Fakat içerideki bırakmıyordu. "Sadece filmlerde olur" sandığı durum şimdi başına gelmişti. Son bir kuvvetle elini kapıdan kurtardı. Ama öbürü bırakmak istemiyordu. Kimdi bu böyle?

Hırsız hem bu saatte evlere girmez, hem de ışığı görünce kaçardı. Beyza, kapıyı kapatıp içeridekinin elini sıkıştırmaya çalışıyordu. Birden bundan vazgeçti ve kapıyı biraz serbest bıraktı. İçerideki Beyza'nın kuvvetinin tükendiğini düşünüp elini gevşetebilirdi. Tahmin ettiği gibi oldu. Tam o anda Beyza bütün gücüyle kapıyı kendine doğru çekti. Kapı adamın elini öyle bir sıkıştırdı ki, Beyza kırıldığını sandı. Kendi elini kurtarmıştı. İçeriden acı ifade eden bir ses geldi. Beyza vakit kaybetmeden daire kapısına yöneldi. Soluk soluğa kalmıştı. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.

Büyük bir gürültü çıkmıştı. Beklemeden merdivenlerden aşağı atıldı. Bir an düşecek gibi oldu, korkuluklara tutundu. Hâlâ birileri çıkmamıştı. Nerdeydi bu insanlar? Neden kimse kapısını açıp ne oldu diye sormuyordu? Saat gece yarısını yeni geçmişti. Zemin kata kadar indi. Fakat dışarı çıkmaya korktu. Artık yapacak bir şey kalmamıştı. Peşinden kimsenin gelmediğini fark etti. En alt katta Hayri Bey oturuyordu. Emekli polis memuruydu. Uzun uzun ziline bastı. Bir yandan da kapıyı yumrukluyordu. Açan yoktu. Neredeydi bu adam veya karısı? Zile basmaya devam etti.

– Hayri bey, Hayri bey!

– …

– Açın! Açın lütfen!

Çok uzun gelen saniyelerden sonra kapı açıldı. Hayri Bey pijamalı halde ve şaşkındı. Uykudan uyandığı belliydi:

– Ne oldu kızım?

– Hayri Bey evimde biri var?

– Evinde biri mi var? Hırsız mı?

– Emin değilim. Olabilir.

– Yukarda mı hâlâ?

– Bilmiyorum.

Hayri Bey bir an duraksadı:

– İçeri gir!

Sonra vazgeçti:

– Birlikte bakalım!

– Tamam!

– Hâlâ orda mıdır?

– Bilmiyorum. Yatak odamdaydı. Pencereden girmiş olmalı.

– Gördün mü?

– Kapının arkasından elimi çekti, direndim.

Bu arada Hayri Bey'in eşi de uyanmıştı. Münevver Hanım şaşkın şaşkın bakıyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

– Kızım hayrola?

– Dairesine biri girmiş. Bir bardak su getirir misin?

Münevver Hanım mutfağa giderken, Beyza, yüzünü yıkamak için izin istedi. Salona döndüklerinde, Hayri Bey'i elinde Zigana C–45 marka silahıyla buldular:

– Kapın açık mı?

Beyza tabii ki kapatmadan inmişti. Yanında da anahtar falan yoktu.

Hayri bey daire kapısını açtı. Münevver hanım sadece "Hayri!" diyebildi.

Beyza, sakinleştirme anlamı ifade eder şekilde Münevver hanımın koluna dokundu.

Önde Hayri Bey, yavaşça merdivenlere yöneldiler. Tecübeli polis elinde silah, ağır hareketlerle ara-sıra boşluktan yukarı bakıyordu. Ara katlarda birkaç komşu kapıya çıkmıştı. Korku dolu gözlerle, ne olup bittiğini fısıltıyla soruyorlardı.

Kapıya geldiler. Yarı aralıktı. Hayri Bey kapıyı yavaşça itti. İçeri girdiler. Salonun ışığı yanıyordu. Beyza sessizce eliyle odayı işaret etti. İkisi birlikte odaya doğru ilerlediler. Kapı yarı aralıktı. Hayri Bey silahıyla pozisyonunu alıp kapıdan içeri şöyle bir baktı. Ardından elini uzatıp duvardaki düğmeye dokundu. Şimdi içerisi aydınlanmıştı. Kapıyı sonuna kadar itti. Kapı duvara dayanmıştı. Bütün oda gözüküyordu. Odada kimse yoktu. Balkonun kapısı açıktı. Hayri Bey olabildiğince hızlı bir şekilde balkona geçti, fakat orada da kimse yoktu. Arka bahçeyi komşu apartmanınkinden bir duvar ayırıyordu ve aşağısı karanlıktı, hiçbir şey görünmüyordu.

Beyza, bu gece evinde kalamazdı. Kapıları kapatıp Hayri Bey'le birlikte onlara döndüler. Münevver Hanım kızlarının odasını Beyza için hazırladı. On on beş dakika kadar konuştular. Daha sonra ev sahipleri odalarına çekildi. Beyza hâlâ kendine gelememişti. Silahının kabzasıyla oynuyordu. Gecenin bir yarısı evine giren adam kimdi? Farkında olmadan düşman mı kazanmıştı? Uykuya daldığında vakit hayli ilerlemişti.

KAR

– 12 –

Kar hızını artırıyordu. Duyguları karmakarışıktı. Arka koltukta sessizce duran masum kızına bakıyordu. Nasıl bırakacaktı onu? Bir başkasına nasıl verecekti? Sevdiği kadından kalan son hatıraydı. Biri şah damarına basıyor gibiydi. Nefes alamıyordu. Fakat buna mecburdu. Geride kalan bir sene bunu göstermişti. Eşini kaybettikten sonra geçen her gün ona daha uzun geliyordu. Verdiği sözleri yerine getirirken kızına bakamazdı.

Arabadan indi. Arka kapıyı açtı. Masum bakışlarla bakan kızını kucağına aldı; kar taneleriyle savaşırcasına göğsüne sımsıkı bastırdı. Birkaç metre yürüdükten sonra kapıya gelmişti. Zile bastı. Açan, öğrencisi Cemil'di. Eşi Büşra'yla birlikte Sedat Hoca'yı bekliyorlardı.

– Hoşgeldiniz hocam!

– Hoş bulduk çocuklar!

– Hemen geçin hocam, çocuk üşümesin.

Sedat hoca, kızına baba şefkatiyle son kez sarıldı.

Dünyanın hikayesi zordu.

ÇİLİNGİR

– 13 –

Özgür uyanmış, dün öğleden sonra yaşadıklarını düşünüyordu. Laboratuvarda ne olmuştu öyle? Hocadan haber yoktu. Cep telefonu kapalıydı. Ev telefonu cevap vermiyordu. Laboratuara dün sadece bir öğrencinin girdiği görülmüştü. Kim olduğu bilinmiyordu. Bilinse-bulunsa, belki bir şeyler öğrenilirdi.

Saatin çalmasıyla doğruldu. Yedi buçuk. Bir şeyler yapması gerekiyordu. Hocanın evine gitmeye karar verdi. Bir kahve hazırladı. Televizyon kanallarını dolaşırken de düşünüyordu.

Biraz sonra, 1975 model, kırmızı Volkswagen'ındaydı. Sedat Hoca'yı bulmayı bu kadar çok isteyeceğini hiç tahmin etmezdi. Bu kadar zamandır yanındaydı. Daha önce, hiç böyle ortadan kaybolmamıştı. Hatta, laboratuarından neredeyse hiç çıkmazdı. Yılbaşı gecesi bile, onu laboratuarda görenler olduğu söyleniyordu. Adam işine âşıktı.

Sedat Bey'in evi, çok uzakta sayılmazdı. Özgür, arabayı hocanın oturduğu sitenin otoparkına çekti. Buraya daha önce bir defa gelmişti. Bloğu bulması zor olmadı. Aşağıdaki zilde isim de vardı. Birkaç defa bastı. Ancak ne kapı açılıyor, ne de ses sisteminden bir soru geliyordu. Özgür giriş katından bir dairenin ziline bastı. Kapı açıldı. Önce kapıyı açan daireden özür dileyip durumu açıkça anlattı. Etrafı velveleye mi vermiş oluyordu böyle? Emin değildi. Fakat şu anda hocaya ulaşması önemliydi.

Üçüncü kata çıktı. Birkaç dakika boyunca hem zile bastı, hem kuvvetlice kapı tokmağını vurdu. Anlaşılan evde kimse yoktu. Kararsızdı. Fakat içeri girmek zorundaydı. Bunu nasıl yapacaktı. Apartmandaki hiç kimse Özgür'ü tanımıyordu. Hoca içeride olabilirdi. Belki başına bir şey gelmişti. Peki ya eşi? Kısa süren bir tereddütten sonra karşı dairenin ziline bastı. Buradan da cevap yoktu.

Aklına polisi aramak geldi; ama parmak izi analiz sonucunu sormalıydı önce. Saatine baktı. Sekiz buçuktu henüz. Bunun için biraz beklemeliydi. Peki bu arada? Merakını yenemiyordu. Eve girecekti. Bu iş için polisi aramak fikri nedense onu rahatsız etti. Yaptığı yanlış bir şey olacaktı, ama bunu tek başına halletmeliydi.

Dışarı çıkıp bir çilingir aramayı düşündü. Belki adamı kapıyı açması için ikna edebilirdi. Etrafına baktıktan sonra dank etti. Bu semtte çilingir olmazdı ki!.. Apartmanların kapısına reklam kağıtları yapıştırılırdı. Yanılmamıştı. Birkaç çilingirin adres ve telefon bilgilerini gördü.

Telefonda sakin konuşmaya çalıştı: "Dışarıda kaldım. Gelip kapıyı açabilir misiniz?"

On dakika geçmeden motosikletli bir çilingir çırağı gelmiş, hiç soru sormadan kapıyı açmaya çalışıyordu. Bunlar kurt olurdu aslında. "Beni bu semte ve bu eve yakıştırdı herhalde" diye düşündü Özgür. Çilingir çok zorlanmamış, hiçbir yere zarar vermeden kapıyı açmıştı. Özgür, borcunu sordu. Parayı nasıl çıkarttığını ve ne verdiğini daha sonra hatırlamayacak kadar süratli hareket etti. Fazla gürültü de çıkmamıştı. Düşündüğü gibi olmadı. Artık evdeydi. Kapıyı hemen yavaşça kapattı. Kalbi küt küt atıyordu.

Hiç vakit kaybetmedi. Hemen evi dolaşmaya başladı. Tahmin ettiği gibi hoca evde yoktu. Hocanın evde olmaması şimdilik hiçbir anlam ifade etmiyordu. Odalara hızlıca kapılarından baktı. Çalışma odasına girdi. Belki bir şeyler bulabilirdi. Masanın üstünde

istif hâlinde İngilizce kitap ve makaleler vardı; mektuplar, fotokopiler, vs. Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Ne aradığını ya da ne bulacağını da bilmiyordu. Sadece arıyordu. Bir süre sonra durdu. Yorulmuştu. Ne aradığını bilmeden bir şey bulmak imkânsızdı. Odadan çıkarken ayağı yerdeki halıya takıldı. Sendeledi, düşecek gibi oldu. Ayağının takıldığı yere baktı. Halı hafifçe içe kıvrılmıştı. O kadar ümitsizdi ki halının altında bile bir şeyler olabilir diye düşünüyordu. Ayağını sokarak kaldırdı. Halının altında birkaç yaprak kâğıt vardı. Üzerinde anlamadığı şeyler yazılıydı. Kâğıtları halının altından çıkardı. Bunların burada ne işi vardı? Kâğıtları alıp masaya geçti. Bir sürü reaksiyon denklemi. Anlamaya çalışıyordu, ama bunlar ona çok yabancı geliyordu. Formüller hidrojen ile gerçekleştirilen reaksiyonlara benziyorlardı.

Arada anlamadığı, daha önce hiç görmediği parametreler kullanılmıştı. Bu, hocanın yazısıydı. Hidrojenle ilgili olması da şaşırtıcı değildi. Fakat bunların halının altına konmuş olması enteresandı. Peki, halının köşesinin kıvrılmış olması tesadüfî bir durum muydu? Acaba en son hocanın eli mi değmişti buraya? Hoca burada da yoktu. Ev bomboştu.

Aklına, hocanın eşyalarını kontrol etmek geldi. Belki hiç kimseye haber vermeden bir yerlere gitmiş olabilirdi. Çok küçük bir ihtimaldi. Ama Özgür böyle olmasını temenni ediyordu. Dolaplarda göze çarpan hiçbir değişiklik yoktu. Her şey yerli yerindeydi. Bir müddet daha bakındı. Artık burada daha fazla durmasının bir mânâsı yoktu. Tekrar laboratuara gitmeye karar verdi. Belki gözden kaçırdığı bir şeyler olabilirdi. Küçük bir işaret, bir iz, daha önce gözüne çarpmayan bir şey. Ya da bir not… Her şey olabilirdi. Odayı bir daha gözden geçirdi. Hoca konferans günü ortadan kaybolmuştu. Ofisinde kan izi, kırık dolap kapısı ve boşaltılmış dolap bırakarak. Burada ise, tam olarak anlamadığı birtakım formüller halının altındaydı. Bunları polise bildirmeli miydi?

ARAMA MOTORU

– 14 –

Beyza gözlerini açtığında gün ağarmaya yakındı. Gece yaşadıklarının bir rüya olmasını dilerdi. Ama işte, Hayri beylerin evindeydi. Biri onun peşindeydi. Evine girmiş ve yüz yüze gelmeden Beyza'ya zarar vermek istemişti. Neden?

Kendisini çok yorgun hissediyordu. Kalkması ve işe gitmesi gerekiyordu. Saat dokuzu geçmişti. Hayri Bey evde yoktu. Eşi Münevver Hanım kahvaltı hazırlamıştı. Kırmamak için alelacele bir şeyler atıştırdı.

Arabaya binerken, arkasına bakınıp durduğunu fark etti. Korkuyu kendisine yakıştıramadı. Fakat, akşamki adamın peşinde olması daha iyi değil miydi?!..

Merkeze geldiğinde şef onu bekliyordu. Bazı sabahlar şefi hiç görmezdi. Bu sabah ise hazırlaması gereken raporlar vardı.

– Birkaç yeni evrak daha var. Daha acil.

– Tamam efendim!

– Dün ne olduğunu tam anlamadım. Hoca işi ne oldu?

– Parmak izi analizini bugün alacağız.

Masasının başına geçti. Dün akşam yaşadıklarını neden şefe anlatmadığını düşünüyordu. Nedense söylemek istememişti. Sanki birilerine anlattığı zaman büyüsü bozulacak gibi gelmişti. Fakat, hatırladıkça da ürperti duyuyordu.

Düşünmeden, yanındaki bilgisayara döndü. Kaçırıldığı iddia edilen hoca ne ile ilgileniyor diye merak etti. Google'a "Sedat Kıvılcım" yazdı. Arama sonuçlarını gördüğünde şaşırmıştı. Sedat Kıvılcım hakkında internette birbuçuk milyondan fazla bağlantı bulunmuştu. "Bu adam bu kadar ünlü mü ki?" diye sordu kendine. Hemen bir linke girdi. Bu, Sedat Kıvılcım'la ilgili bir gazete haberiydi; hidrojen enerjisinden bahsediliyordu. Bunu daha önce hiç duymamıştı. "Hidrojen gelecek yüzyıl ve ondan sonraki yüzyıllar boyunca insanlığın tükenmeden kullanabileceği enerji olacak. Düşünün! Bütün elektrik direkleri ve elektrik kabloları ortadan kalkacak. Toplu elektrik kesintileri diye bir şey kalmayacak. Herkes evinde kendi enerjisini kendi üretecek. Hidrojen boru hattıyla da dağıtılabilecek. Motorlu araçların egzozundan çıkan ve havayı kirleten zehirli gazlar tarihe karışacak… Bir yakıt düşünün ki havayı kirletmiyor, çok ucuz, her yerde üretilebiliyor. Hiç bitmiyor… Dünya bu enerjiden Kıyamet'e kadar yararlanabilecek. Şu anda bütün dünya bu enerjiye geçmek için çalışmalar yapıyor. Bizim tek hedefimiz Türkiye'yi hidrojen enerjisi konusunda öncü ülkelerden biri yapmaktır…". Haber böyle sürüp gidiyordu. Beyza şaşırmıştı. Bir başka linkte ise Sedat Hoca yakıt pillerinden bahsediyordu. "… Yakıt pili, yakıtını kendi üreten sistemdir. Etil alkolden hidrojen üreten ve dizüstü bilgisayarı bir ay çalıştıran bir pil düşünün! Yakıt pillerini daha verimli hâle getirmeye çalışıyoruz. Eğer hidrojeni temiz kaynaklardan temiz yöntemlerle çok düşük mâliyetle üretme noktasına global olarak gelebilirsek, petrol ekonomisi yerini yavaş yavaş, hatta belki süratle hidrojen ekonomisine bırakacak. Hidrojen stratejik bir kaynak olmayacak. Çünkü her ülke üretebilecek. Bu, artık enerji savaşları yaşamayacağımız anlamına geliyor."

Bu olabilir miydi?

Hocanın önemli bir konu üzerinde çalıştığı belliydi.

Beyza masasından kalkıp şefin odasına geldi ve kapıyı çaldı. “Evet!” sesini duyunca, derin bir nefes aldı ve içeri girdi. Şef telefonla konuşuyordu. Beyza’ya ‘bekle!’ işareti yaptı. Biraz sonra telefonu kapattı:

– Dinliyorum kızım.

– Bir mahzuru yoksa, yarından başlamak üzere yıllık izin isteyecektim. Daha doğrusu bir bölümünü kullanacağım; on gün.

– Hayrola?

– Biraz dinlenmek istiyorum efendim.

– Turgay’dan ‘olur’ aldın değil mi?

– Aldım efendim

– Bugün diğer işleri de bitiriyorsun ama!

– Tabii ki efendim.

– Tamam, iyi dinlen o zaman!

– Teşekkür ederim.

KİMYA

– 15 –

Özgür Beytepe'ye gelmişti. Bu kez laboratuarda *halı altı kağıtları*nın izini sürmek için. Bunlara benzer bir şeyler bulabilirdi belki de. Mâhiyetlerini her ne kadar anlamamış olsa da, bu el yazısı notlar çok önemli olabilirdi. Hem, başka birine de gösteremezdi.

Laboratuarın önüne geldi. Anahtar elindeydi. Kapıyı yavaşça açtı. Dünkü yaşadıklarını hatırladı. Etrafa bakındı. Kimse yoktu. İçeri girdi. Bankoların arasından geçip dipteki odaya gitti. Hocanın bilgisayarındaki dosyaları taratmak aklına gelmişti. Nedense Sedat Hoca bilgisayarına şifre koymazdı. Acaba, son zamanlarda yoğunlaştığı çalışmaları el yazısıyla mı kaleme alıyordu?

Elindeki kâğıtlarda, NaBH4 şeklinde bir bileşik ve bunun oksitlenmesiyle ilgili bir denklem dikkat çekecek şekilde birkaç yerde geçiyordu. Bilgisayarın başına oturdu, dosyaları taramaya başladı. Dosya ismi olarak NaBH4 ile ilgili herhangi bir bilgi yoktu. Dosyaları tek tek açmaya başladı. Yazıları baştan aşağıya gözden geçiriyordu. Fakat ne olduğunu anlayamamıştı. NaBH4 bileşiğinin hidrojen enerjisiyle bir ilgisi olduğunu daha önce duymuştu. Fakat tam olarak ne işe yaradığını bilmiyordu. Kimyacı olduğu halde yazılanları hâlâ anlayamamış olması da bir yandan gücüne gidiyordu.

– Afedersiniz!

Kendini öyle kaptırmıştı ki, odaya giren genç bayanı fark etmemişti bile. Duyduğu sesle irkildi. İyice kaykıldığı koltuktan doğrulmaya çalıştı. Elindeki kâğıtlardan birkaçı yere düşmüştü. Hemen masanın altına eğildi. Hızla kâğıtları toplamaya başladı. Bir yandan da, bir an için gördüğü kişinin kim olduğunu çıkarmaya çalışıyordu. "Bir saniye!" diye seslendi. Masanın altından hızla kalkarken başını masaya çarptı. Başını tutarken, karşısındaki bayana döndü:

– Buyrun!

– Ben Sedat Bey'i arıyordum.

– Daha önce tanışmış mıydık?

– Ben Aslı Yavuz. Gazi Üniversitesi'nde yüksek lisans tezi hazırlıyorum; hidrojen enerjisi konusunda. Bazı kaynaklara ihtiyacım var. Bu yüzden Sedat Bey'i görmek istiyordum. Daha doğrusu kendisini tez hocam tavsiye etti.

– Sedat Bey şu an burada değil.

– Ne zaman gelir?

– Ben de tam bilmiyorum.

– Kampüste mi, yoksa…?

– Kampüste değil.

Elindeki kâğıtları masanın üzerine bırakıp, tekrar yere eğildi. Biraz daha uzağa düşmüş olanlara uzandı. Bunun mânâsı, davetsiz misafire 'güle güle!' demekti. Bu arada Aslı elinde olmadan bu kağıtlara baktı. Özgür eğilmekten yüzü kızarmış hâlde doğrulduğunda Aslı hâlâ bakıyordu.

– Özür dilerim. Elinizdeki kâğıtlar…

– Ne oldu?

– Bunlar enteresan bilgiler.

Özgür şaşkınlığını daha fazla gizleyememişti. Sabahtan beri elindeki kâğıtlarda ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Fakat

henüz hiçbir şey anlayamamıştı. Karşısında duran bayan ise bir şeyler anlamış gibiydi. Kağıtlarda yazılanları çözememiş olmanın verdiği sıkıntı Özgür'ün tüm vücuduna yayılıyor gibiydi. Kendinden emin bir şekilde söze girdi.

– Bunlar hocanın çalışmaları. Ben genellikle fazla ilgilenmem; masada buldum. Sizi bu kadar heyecanlandıran ne olabilir ki bu kâğıtlarda?

– İzin verirseniz yakından bakabilir miyim?

Özgür elindeki kâğıtları diğerlerinin yanına koyarken, başıyla da, izin verdiğini belirtti. Bir yandan 'Bu kız da nereden çıktı?' diye geçiriyor, diğer yandan da onun ne söyleyeceğini merak ediyordu.

– Hidrojenin üretimi konusundaki problem, temiz kaynaklardan üretilmesiyle ilgili; meselâ; su gibi. Fakat bir diğer önemli mesele, depolama. Burada, hidrojenin yakıt pillerinde üretilip, depolanmasını ve kullanılmasını sağlayacak bir çalışma var. Reaksiyonlar bunu gösteriyor. Şu anda hidrojen yakıt olarak arabalarda kullanılabiliyor. Fakat basınçlı bir şekilde ve gaz halinde saklanabiliyor. Saf hidrojeni sıvı halde depolamak ancak eksi 253 derecede mümkün ve bugün için pek ekonomik değil. Sodyumborhidrür denilen sentetik maddede ise hidrojen gaz halde depolanabiliyor. Bu sentetik maddenin üretiminin daha kolay ve ucuz hâle getirilmesine çalışılıyor. Bor hidrürler basınçlı çelik tüplere göre daha pratik, hafif, kolay ve kullanışlı maddeler. Sıcaklık biraz yükseltildiğinde bu bileşik hidrojeni kullanılacağı sisteme veriyor ve kendisi oksitleniyor. Burası işin kolay kısmı. Fakat daha sonra bu oksitlenmiş bileşiği tekrar eski haline döndürmek pahalı. Bu yüzden magnezyum hidrür gibi diğerleri tek kullanımlık kartuşlar şeklinde üretiliyordu. Fakat bunların hidrojen tutma yüzdesi bor hidrürlere göre düşük.

– O halde?

– Bor hidrürlerin üretimi ucuz ve pratik bir yöntemle

halledilebilirse, hidrojenin enerji kaynağı olarak kullanılabilmesi ekonomiklik kazanacak ve yaygınlaşacak. Bu kâğıtlarda yazan şeyler doğruysa sodyumborhidrür ve sodyumborhidroksit çevrimi tabiî yolla yapılabiliyor. Bunun için bir katalizör geliştirilmiş. Hoca bunun ne olduğunu yazmamış. Ben de bu katalizörün ne olduğunu bilmiyorum. Platin gibi katalizörler var ama pahalı.

Özgür karşısındaki kızın hidrojen enerjisi hakkındaki bilgisine şaşırmıştı. Aslında söyledikleri hidrojen enerjisi hakkında yüksek lisans öğrenimi gören bir öğrencinin bilmesi gereken türden şeyler gibi görünüyordu. Aslı heyecanla devam etti:

– Sedat Hoca'yı görsem iyi olacaktı. Bugün gelip gelmeyeceği konusunda bir şey söyleyemez misiniz?

Özgür bu kıza doğruyu söylemenin zarar getirmeyeceğini düşündü:

– Doğrusunu söylemek gerekirse, hoca dün sabahtan beri ortalarda yok Aslı Hanım. Polisi henüz inandıramadım ama kaçırıldığını sanıyorum.

Şaşırma sırası şimdi Aslı'daydı. Doğrusu bu sık rastlanan bir durum değildi. Bir insan, hele bir üniversite hocası için 'kaçırıldı' demek kolay edilecek bir laf değildi. Özgür'e bir bakış attı.Acaba hafif kaçık birisiyle mi konuşuyordu:

– Emin misiniz? Bunu söylemek için…

– Dünden beri alıp veriyorum, hâdiseleri tekrar tekrar yerine koyuyorum. Başka bir sonuca ulaşamıyorum.

Sessizliği, laboratuvar kapısının gıcırtısı bozdu.

SU

– 16 –

Tek durum, karanlıktı. Hiçbir şey görünmüyordu. Sedat Hoca ne kadar zamandan beri burada olduğunu bilmiyordu. Bir aralık kendinden geçmişti herhalde. Olanları şimdi bir daha anlamaya çalışıyordu. Neden buradaydı? Burası neresiydi? Kimlerle karşı karşıyaydı.

Bunları düşünürken, yukarıdan bir yerlerden bir ses duyuldu:

– Sedat Bey, bizimle tanışmaya hazır mısınız?

Sedat Hoca şaşırmıştı. "Siz kimsiniz?" diyebildi sadece. Bir kapı açılma sesi duyuldu. Odaya dolan ışık hocayı rahatsız etmişti. Güneşin doğuşunu izliyor gibiydi. Kapı tamamen açıldığında gözlerindeki kamaşma yerini şaşkınlığa bıraktı. Burası bir hapishaneyi andırıyordu.

Üstünde oturduğu şeye baktı. Daha önce bir kanepe olduğunu sanmıştı. Ancak, bu bir su yatağıydı. Bunu nasıl olup da anlayamamıştı?!..

Kapıdan çıktığında karşısında çok uzun bir koridor gördü. Koridorun sağlı sollu duvarlarının üstünden sicim şeklinde su akıyordu. Koridordaki ışık o kadar yoğundu ki sanki her tarafı

sis kaplamış gibiydi. Yürümeye başladı. On metre ötesini görmek çok zordu. Sonrası sadece parıltıydı. Gayr-ı ihtiyarî mırıldandı: "Burası da ne böyle?" Önündeki ışıltının ve koridorun sonuna gelmeyi bekliyordu. Kırk-elli adım sonra kendini bitkin hissetmeye başladı. Acıkmış ve susamıştı. Artık gözleri kamaşmaya başlamıştı. Kör edici bir karanlıktan sonra, şimdi de kör edici bir aydınlık. Sesi bu kez haykırır gibi çıktı: "Allah'ım bu da nedir böyle?" Susuzluğunu gidermek için duvarlardan akan sudan içmeyi düşündü. Fakat arada cam vardı. Koridor boyunca akan suya rağmen hiç su sesi duyulmuyordu.

Artık önünü bile zor görüyordu. Gözbebekleri iyice küçülmüştü. Birkaç adım daha attı. Sıcaklık, susuzluk ve bu yoğun aydınlık onu yürüyemez hâle getirmişti. Durdu ve gözlerini koyu renk ayakkabılarına dikti. Elleriyle cama yaslandı; sıcaklığı kontrol ediyordu. Tekrar son bir çabayla yan yan birkaç adım attı. Üç dört metre sonra elleri bir engele çarptı. Yokladı. Bu kapı olmalıydı. Fakat açık değildi. Kapalı bir kapının duvarlardan ne farkı vardı. Artık bu kapının açılması gerekiyordu. Yarım dakika kadar sonra hafif bir ses duyuldu. Kapı gürültü çıkarmadan açılmaya başladı:

– Hoşgeldiniz!

ÂMİR

– 17 –

Yorucu bir akşamüstüydü. Merkezde bir koşuşturma göze çarpıyordu. Yeni gelen bir haber teşkilata bomba gibi düşmüştü. Aşağıya inen tek bir asansör bulunuyordu ve bütün ulaşım buradan sağlanıyordu. Asansörün açıldığı büyükçe bir salonun ardından insanın karşısına uzun bir koridor çıkıyordu. Koridorun sağında ve solunda odalar vardı, en sonunda ise Âmir'in kapısı. Herkes onu bekliyordu. Nasıl bir tepki vereceği merakla bekleniyordu.

Asansörün kapısı açıldı. Âmir yanındakilere bağırıp duruyordu. Gözleri kızarmıştı. Bu gibi durumlarda kimse onunla göz göze gelmek istemezdi. Salonun sonuna geldiğinde yanındakilere bir şeyler söyledi. Onlar ayrıldılar. Odasına girerken yan tarafa dönüp bağırdı:

– Kemâl! Servet! Odama gelin!

Kapıyı çarptı. Tekrar sessizlik.

Kemâl ve Servet, Âmir'in en güvendiği üç kişiden ikisiydi. Bu görevi almak istiyorlardı. Ama onu daha önce hiç böyle görmemişlerdi. Fakat bugüne kadar Âmir'in dengesini yitirdiğini hiç görmemişlerdi. En can sıkıcı durumlarda bile. Bu yüzden Âmir olsa gerekti o. Kemâl cesaretini toplayıp kapıyı çaldı ve bekledi. Onay gelince açtı. Sessizce girdiler. Âmir konuşmuyordu. Koltuğuna oturmuş sallanıp duruyordu. Kemâl ve Servet hazırolda durdular. Âmir onlara dönmeden konuştu:

– Ne zaman olmuş bu hâdise?

Servet cevap verdi:

– Âmirim, bugün öğle sıralarında cinayet masasına ihbar gelmiş, "Sedat Kıvılcım kaçırıldı" diye. Hocanın konferansı olduğunu öğrenince bizim arkadaşlar amfide beklemişler. Hoca'yı yakın takibe alamıyorduk, anlıyordu. Uzaktan izleyen arkadaşlarla konuştuk. Sedat Bey sabah erkenden laboratuara gelmiş ve bir daha da çıkmamış.

Âmir, Servet'e ters ters baktı:

– Şuna 'gözden kaçırmışlar' desene!

– Efendim, evden itibaren takip etmişler; her günkü gibi.

– Peki bu adam binadan kuş olup uçmadı ya?!..

– Göze çarpan hiçbir farklılık yaşanmamış efendim. Amfinin iki çıkış kapısında da adamlarımız var. Cinayet masasına haber ulaştıktan sonra biz de hemen laboratuvara girdik. Hoca gerçekten de yoktu. Yerde kan izleri vardı. Dolabı kırılarak açılmıştı. Arkadaşlar hemen izleri yok ettiler.

Âmir Kemâl'e döndü:

– Pekâlâ, bu izleri, hocayı ya da sizi gören oldu mu?

– Hocayı hiç kimse görmemiş. İzleri sadece genç asistanı Özgür görmüş. O dışarı çıktığında izler yok edildi. Zaten Masa olayla fazla ilgilenmedi. Sadece parmak izi aldılar. Ondan da bir şey çıkmadı.

– Yani izleri birisi gördü. Öyle mi?

Servet cevap vermeye çalıştı:

– Evet, ama âmirim. Dediğim gibi…

– Bana cevap verme kızım!

Âmir tekrar Kemâl'e baktı:

– Çözün bu işi! Hoca Türkiye için önemli.

İkisi birden "Emredersiniz!" dediler ve hemen odayı terk ettiler. Servet yıllar sonra ellerinin ilk kez titrediğini fark etti.

TANIŞMA

– 18 –

Özgür, Beyza'yı bir daha göreceğini hiç düşünmemişti. Hem de sivil kıyafetle. Laboratuvara neden geldiğini anlamaya çalışır gibi baktı. Bir an "acaba polis bir şeyler mi buldu?" diye geçirdi içinden.

– Hoşgeldiniz!

– Merhaba!

– Nasılsınız?

– Teşekkür ederim.

– Parmak izinden bir şey çıktı mı?

– Hiçbir şey…

– …

– Dün gördüklerinizi bir daha anlatır mısınız?

Beyza, bunları söylerken bir yandan da Aslı'ya bakıyordu. Acaba hocanın asistanlarından mıydı?

– İsterseniz tekrar tanışalım. Ben Beyza. Siz de… 'Özgür' mü demiştiniz?

– Evet. Doğru hatırlıyorsunuz.

Beyza Aslı'ya yöneldi.

– Siz de Sedat Bey'in asistanısınız herhalde?

– Yok hayır! Aslı.

– Memnun oldum.

– Ben Gazi'denim. Yüksek lisans yapıyorum. Tezle ilgili olarak Sedat Hoca'ya birkaç şey sormak için gelmiştim. Ama maalesef kendisi yok.

Özgür araya girdi:

– Beyza Hanım Emniyet'ten.

– Ben de memnun oldum. Özgür Bey, Sedat Hoca'nın kaçırıldığına inanıyor.

– Henüz kayda değer bir bilgiye ulaşamadık.

Beyza tekrar Özgür'e döndü.

– Dün bahsettiğiniz izler… Tam olarak nerde demiştiniz?

– İşte, tam burada!

Özgür eliyle odanın sonundaki pencereyi işaret etti:

– İzler pencerenin kenarında başlıyordu. Kapının eşiğine kadar devam ediyordu.

Beyza kapı tarafına doğru birkaç adım attı. Özgür, dolabı işaret etti:

– Dün de söylemiştim. Hocanın dolabı kırılarak açılmış. İçindeki her şey alınmış.

Aslı, şaşırmış bir yüz ifadesiyle önce Özgür'e, sonra Beyza'ya baktı. Beyza bunu fark etti.

Kızın bu işe fazla karışmasını istemiyordu. Daha doğrusu Emniyet açısından hâdise kapanmış gözüküyordu. İşyerindekiler de onu izne ayrılmış biliyordu. Şef onun burada takipte olduğunu öğrenirse, neler olacağını Beyza tahmin etmek bile istemiyordu. Şefin en kızdığı birkaç yanlıştan birini yapıyordu şu anda.

– Aslı Hanım kesin bir şey yok. Hâdiseyi 'kaçırılma' olarak tarif etmek için henüz erken.

Özgür devreye girdi:

– Beyza Hanım. Sanırım ona ihtiyacımız var. Dün hocanın evine gittim. 'Belki gördüklerim gerçekten hayaldi.' diye

düşündüm. Fakat hocayı evinde de bulamadım. Evine girdim. Sanırım böyle bir durumda bu suç sayılmaz.

Beyza bir şey söylemedi ama dudak büktü.

– Evinde bu kâğıtları buldum. Dünden beri bu kâğıtlardakileri anlamaya çalışıyordum. Fakat ne yazdığını bir türlü çözemedim. Az önce Aslı Hanım şans eseri kâğıtları gördü. Anlattıkları ilginç. Hoca hidrojen enerjisi konusunda ciddi şeyler yapıyor anlaşılan. Onu bir de siz dinleseniz…

KATALİZÖR

– 19-

Mayısın gelmesiyle havalar yine ısınmaya başlamıştı. Kampüsünki ise daha fazla… Sedat Hoca çok heyecanlıydı. Alnından akan terlere sebep olan şey sıcaktan çok, emin olamadığı çözümlemeleriydi. Önünde, aşması gereken tek bir engel kalmıştı. Bu da gözüne o kadar büyük görünmüyordu. Artık son bir tepkimeyi bekliyordu. Oluşturduğu katalizör, tepkimeyi nasıl sonuçlandıracaktı? Merak ve sabırsızlık içindeydi.

…

Ölçümleri kontrol etti: "Tamam!" Bu beşinci tekrardı. Artık emindi. Hemen telefona sarıldı. Karşıdan gelen sese bütün heyecanını bir anda döktü.

– Oldu!

– Ne diyorsun?

– Başardık!

– Anlatsana!

– Yeni katalizör gerekli sıcaklık ve basınç değerlerinde dönüşümü sağladı. Bu, oda sıcaklığında ve açık hava basıncına çok yakın değerlerde de olur artık.

– Ciddi mi?

– Öyle gözüküyor.

– Bu müthiş bir haber Sedat.

– Ben de şaşkın durumdayım.

– …

– Ha bu arada… İzlenmekten sıkıldım. Bana bir şey olmaz. Endişe etme.

– Ama…

– Aması yok! Dediğim gibi, peşimde kimseyi istemiyorum.

– İyi, peki… kızınla aran nasıl?

– Sorma hiç. Duruma alışamadı. Gerçeği kabullenemiyor.

– Ona biraz zaman vermelisin.

– Benim yaptığım da bu zaten. Zamanla alışacak. Sen onu izletmeye devam et!

– Tamam, merak etme!

– Bu arada, yeni bir şey hazırla!

– O konuyu bana bırak Sedat!

– Peki, görüşürüz.

– Görüşürüz.

Telefonu kapattı. Kendine bir bardak çay doldurup, laboratuarın kendine en yakın penceresini açtı. Yüzüne çarpan rüzgar hiç bu kadar hoşuna gitmemişti.

YAKIT PİLİ

– 20 –

Servet ve Kemâl, ne yapacaklarını düşünüyorlardı. Hoca kaybolmuştu. Evinde yoktu. En son, amfiye girerken görülmüştü. Fakat iki kapıda da adamlar olmasına rağmen, amfiden nasıl çıkmıştı? Bu adamı kim kaçırmıştı. Servet, Kemâl'e döndü:

– Şimdi tekrar bakalım. Hoca ne zaman ortadan kayboldu?

– Dün.

– Yani konferans günü.

– Evet!

– 'Hoca sonuç almaya yakındı' diye biliyoruz.

– Evet! Hidrojenin yakıt pillerinde sıvı halde kullanılması.

– Bu başarılırsa, hidrojen çok daha az hacim kaplayacak ve kullanışlı hâle gelecek. Bunun için de, *sodyumborhidrür*'ün oksitlendikten sonra eski hâline tabiî yollardan dönmesi gerekiyor.

– Geçen hafta laboratuvarından alınanları iyi okumuşsun.

– Sen de.

– Okumakla kalmadım. Buradaki arkadaşlara da gösterdim.

– Âmir'in bundan haberi var mı?

– Tabii ki! Bunu ona çalışmaları incelettikten sonra söyledim.

– Şimdi ne yapıyoruz?

– Önce laboratuvara bakalım!

– Laboratuvarı dün görmedik mi?

– Evet ama unutma! Kan örneği Hoca'ya ait.

Asansöre doğru yürüdüler.

AĞABEY

– 21 –

Beyza bütün dikkatini vererek Aslı'yı dinliyordu. Daha düne kadar hidrojen hakkında hiçbir şey bilmezken, şimdi bu elementin ne kadar önemli olduğunu duyuyordu. Hoca'nın ortadan kaybolması bununla ilgili olabilirdi. Aslında böyle birinin korumasız dolaşmaması lâzımdı. Özgür'e baktı:

– Hoca'nın evinde başka şeyler bulabiliriz belki.

– Sanmıyorum. İşte bütün bilgiler burada.

– Bunlar teknik bilgi de, ne kadar önemli? Üstelik eksik olduğunu söylüyorsun.

Özgür Aslı'ya bakarak:

– Anladığımız kadarıyla az boz değil, bir hayli önemli.

Sessizlik hâkim oldu. Beyza:

– Burada böyle oturup hiçbir yere varamayız. Ben bir daha bakacağım.

Beyza çantasından kızılötesi ışık veren fenerini çıkardı ve Özgür'den perdeleri çekmesini istedi. Dikkatli bir şekilde yerde veya dolabın üzerinde küçük bir işaret, düşürülmüş bir şey, bir parmak izi veya kan pıhtısı arıyordu. Laboratuvar ve odada en ufak bir iz, göze çarpmıyordu. Bir saç teli bile yoktu. Belki vardı ama, daha gelişmiş cihazlarla bakmak gerekiyordu.

Kapıdaki görevlilere sormaya karar verdi. Her ne kadar Özgür, kimsenin bir şey görmediğini söylese de. Belki bir

gariplikten söz eden çıkabilirdi. Bu adam kuş olup uçmamıştı ya! Üzerinde yığınla deney tüpü bulunan mermer banko çok soğuktu. Kolunun değmesiyle çekmesi bir oldu. Mermer ona morgun soğukluğunu hatırlatmıştı. Bir an için on yıl öncesine gitti.

…

İstanbul yine bir mayıs gününü yaşıyordu. Arkadaşlarıyla birlikte sahildeydi. Böyle bir günde okul hiç câzip değildi. Lise sondaydı ve birkaç hafta sonra okul bitecekti. Üniversite imtihanını konuşuyorlardı. Akşama kadar dolaşmışlardı. Bir yandan da, ayrılacak olmanın vereceği üzüntüyle birbirlerine bağlılık yemini ediyorlardı. Her sene buluşacaklardı. Hayat onları birbirlerinden hiç koparamayacaktı.

Bütün günü böyle geçirdiler. Artık eve gitme vakti gelmişti. Beyza, evlerinin bulunduğu sokağın köşesini döndüğünde, apartman kapılarının önünü kalabalık görmüştü. Tanıdık birkaç kişi onu görünce yolu açtılar. Beyza ne olduğunu sordu. Söylenenlerden pek bir şey anlamamıştı. Ne olmuştu böyle?

Dairelerinin kapısı açıktı. Girenler çıkanlar vardı. Annesi onu görür görmez "Yavrum!" diye bir çığlık attı. Beyza, korka korka "Anne, ne oldu?" diye sordu. Annesi " Ağabeyin!" diyebildi ve bayıldı. Beyza bu kez etrafındakilere dönüp bağırdı. "Ağabeyime ne oldu?"

Eminönü'nde öğle vakti bir patlama meydana gelmiş, 18 kişi ölmüş, 47 kişi de yaralanmış. Ölenlerden birisi de...

Beyza birkaç kez kendinden geçmişti. Şokun etkisinden kurtulmaya başladığında ağzından tek cümle çıktı. "Abimi görmek istiyorum." Hastaneye nasıl gittiklerini hatırlamıyordu. Hafızasında kalan son görüntüler morgda ağabeyiyle tek başına kaldığı anlara aitti. Morgda bekleyen polis memuru diğer ölü yakınlarından bazılarına ölen kişiyi bu hâliyle görmemelerini tavsiye etmiş, ama Beyza'ya "İstiyorsanız görebilirsiniz"

demişti. Ağabeyinin yüzü tertemizdi, huzurlu bir hâli vardı. Askerden döneli birkaç yıl olmuştu. Henüz evlenmemişti. Kısa sayılacak ömründe hiç kimseyi incitmemiş, çok hayır duası almıştı ağabeyi. Tanıyan herkes onu "melek gibi" sözüyle tarif etme ihtiyacı duyardı.

…

– Beyza Hanım!

– …

– Beyza Hanım, Ne yapıyoruz?

Özgür'ün sesiydi.

– İyi misiniz?

– İyiyim…

– Şimdi ne yapıyoruz?

Kendisini yere çömelmiş vaziyette buldu. Meslekî bir refleksle deney bankosunun altına bakıyordu. Bankonun alt kısmında malzemelerin konduğu sürgülü ahşap dolaplar vardı. Bir hayli yıpranmış görünüyorlardı. Beyza doğrulmak için en yakın sürgüyü tuttu. Fakat buna dayanamayan sürgünün kopmasıyla tökezler gibi oldu. Özgür ve Aslı ne olduğunu anlayamamıştı. Beyza da öyle. Şaşkınlıkla bir sürgüye bir dolaba bakıyordu. Fakat gördüğü onu çok şaşırtmıştı:

"Bu da ne?"

MAYMUNCUK

– 22 –

Tandoğan Meydanı'ndaki trafik her zamanki gibi bunaltıcıydı. Servet, sessiz bir şekilde Anıtkabir'e bakarken Kemâl sarı ışığı bekliyordu. Trafik lambalarının üstündeki süre göstergesi insanın sabrını bazen daha da zorluyordu. "55 saniye" dedi, Kemâl, belli belirsiz.

– Efendim?

– Lambalar.

– …

– Sen sıkılmıyor musun?

– Bilmiyorum.

– O evde ne bulmayı düşünüyorsun Servet? Yola çıktığımızdan beri düşünüyorum; fakat, bizi hocaya ulaştırabilecek bir şey bulamıyorum. Bir anda ortadan kayboldu. Onu koca amfiden, hem de kapıdaki arkadaşların gözü önünde nasıl çıkarttılar? Ortada iz de yok! Eğer kaçırma değilse, ne oldu o zaman?

– Bilmiyorum!

– …

– Laboratuvara tekrar bakalım! Asistanla da konuşalım!

– Onun ilgisi var mıdır?

– Bilmiyorum. Karakterine bağlı.

– İnsanı tanımak kolay değil.

– İnsanların para için yapmayacakları şey yok!

– Abartma! Bazı insanların.

– …

…

Servet sıkılmıştı. “Daha gelmedik mi?” diye söyleniyordu. Ankara’nın sinir bozucu trafiğinde, klimalı bile olsa arabada tıkılıp kalmak bîzar ediyordu insanı.

Kemâl’in gözü sık sık dikiz aynasına kayıyordu. Nihayet konuştu:

– Durumunu bozma! Arkadaki siyah Mercedes on dakikadan beri bizi takip ediyor. Birkaç defa yavaşladığım halde geçmedi. Halbuki yol da müsaitti.

Servet önündeki güneşliği indirip aynasından görmeye çalıştı. Bu bir makam arabasına benziyordu. Sürücü koltuğundaki kişi beyaz saçlı, gözlüklüydü. Arabanın yan ve herhalde arka camları siyah filmle kaplıydı. Ankara’da böyle arabalar görmek normaldi. Üstelik Eskişehir yolu üstündeydiler. Bakanlıklar, müsteşarlıklar, MGK genel sekreterliği… Hepsi de bu yolun üstündeydi.

Araba İstanbul plakalıydı. Şoför hariç hiç kimse fark edilmiyordu. Bilkent kavşağına geldiklerinde, siyah araba yoldan ayrılarak Bilkent Üniversitesi’ne yöneldi. Servet rahatlamıştı:

– Daha ne kadar var?

– Az kaldı.

Servet saatine baktı: 12:30. Şu anda tek istediği eve gittiklerinde işe yarar bir şeyler bulabilmekti. Ne olduğunu bilmiyordu. Bir belge, mektup ya da herhangi bir şey. Bu onu çok rahatsız ediyordu. Laboratuardaki kan izleri olmasaydı hocanın kaçırılma ihtimalini bile ciddiye almayacaktı.

“Hidrojen!” diye düşündü içinden. Bu element, ileride dünya için bir numaralı gündem maddesi olacaktı. Tıpkı petrol gibi,

hava kirliliği gibi, iklim değişikliği gibi. Ama şimdi ne olacağını kestiremiyordu.

Gelişmiş ülkeler bu enerjiyi ucuza üretmenin ve pratik kullanıma sokmanın peşindeydi. Bunu Türkiye'de ilk defa telâffuz edenlerin başında Sedat Kıvılcım geliyordu. Ve hoca yıllar sonra işin ekonomik fizibilitesini halletmeye çalışıyordu, hem de yeni bir teknikle. Belki de başarmıştı. Belki de bu yüzden, çok önemli açıklamalar yapacağı gün ortadan kaybolmuştu.

Ankara'nın kuzeyinde kalan Eryaman'a ulaştılar. Burası, merkezdeki ilçelerden biri olmasına rağmen şehrin dışındaydı. "Hoca sessizliği ve sakin hayatı seviyor olmalı." diye düşündü Servet. Yeşillikler içindeki bir sitenin otoparkına geldiler. Apartmanlar tek tipti. Servet "Hangisi acaba?" diye sordu. Kemâl gösterdi: "Şu, sarı olan"

Beşinci kata çıktılar. Servet, Hoca'nın karşı dairesinin göz deliğinden gözünü ayırmadan zili çaldı. Bir süre beklediler. Ses yoktu. Bu sefer Kemâl düğmeye bastı. Mâkul olduğuna kanaat getirdikleri bir süre daha hareketsiz kaldılar. Bu sırada ikisi de kımıldamadan deri eldivenleri takıyorlardı. Kemâl merdivenlere kulak kabartarak cebinden maymuncuk çıkardı. Servet yan dönüp Kemâl'i arkadan kapattı; bu arada karşı dairenin göz yerinde içeriden gelen ışığın sürekliliğine dikkat ediyordu.

İçerideydiler. Kapı dilinden gelen ufak tıkırtı dışında hiç ses çıkmamıştı. Bellerindeki silahları çıkardılar. Kemâl tek tek oda kapılarından içerileri süzerken, Servet L şeklindeki koridorların kesişme yerinde sürekli öne arkaya bakıyordu. Evde kimse yoktu. Tavanda ve duvar tablolarında kamera kontrolü yaptılar.

Ellerini çabuk tutmalıydılar. Çalışma odasına girdiler. Servet masanın üstündeki ve çekmecelerdeki her evraka hızlıca göz atıyor, ardından poşete koyuyordu. Hiçbir çekmece kilitli değildi. Kemâl bilgisayarın düğmesine basmıştı, monitörü beklerken kasanın vidalarını gevşetiyordu. Hoca şifre falan koymamıştı

ama, bütün sistem çökmüştü sanki. Kasayı açtı; harddiski çıkarıp boynuna asılı deri çantanın içine yerleştirirken fısıltıyla "buraya hiç uğramamışlar" dedi.

Servet poşeti doldurmuştu; omuzundaki sporcu çantasına koydu. Kitapları tek tek açıyor, sayfaların arasında bir şey varsa düşsün diye sallıyordu. Çalışma odasındaki işi bitince diğer odalara ve salona bakmak için çıktı. Hiçbir iz yoktu; daha doğrusu bir gariplik vardı. Kemâl çalışma odasının perdelerini yavaşça kapatıp mor ötesi ışıkla tarama yapmaya başladı. Sabırla bir süre dip köşe baktı. Dikkat çeken bir şey görülmüyordu. Doğrulup elini beline koydu. Karşı duvarda bir iz vardı. Işığı yaklaştırarak anlamaya çalıştı. Gördüğü şey karşısında şaşkınlıktan dili tutulur gibi oldu…

ENERJİ

– 23 –

Hoca hâlâ hiçbir şey göremiyordu. Her şey bir sis perdesinin arkasında gibiydi. Saniyeler geçtikçe önündeki insanların siluetleri belirginleşmeye başlıyordu. Hoca, şimdi şaşkın bir yüz ifadesiyle karşısındaki insanlara ve bulunduğu ortama bakıyordu.

İri yapılı iki adam, onların arkasında beyaz önlük giymiş, simaları açıkça fark edilmeyen birkaç genç. Sedat Bey aşırı yorgunluğun verdiği, kaybedecek bir şeyi kalmamış insanların duyduğu bir kendine güven hissiyle, ses tonuna da dikkat etmeden ortaya seslendi:

– Konuşacak olan sizsiniz.

Karanlık odada duyduğu ses tekrar ortaya çıktı:

– Misafirimizsiniz.

Arkasına dönmeye çalıştı. Uzun boylu, beyaz tenli, saçları yerinde, siyah gözlüklü, takım elbiseli, bastonlu ve boğazında cihaz bulunan biriydi. Duyduğu garip ses bundan kaynaklanıyordu. Adam, tekrar konuştu:

– Enerji Sedat Kıvılcım. Tahmin etmişsindir.

Sedat Hoca şimdi kendini daha rahat hissediyordu. Karşısındaki kişinin Türkçesi kulağa gâyet düzgün geliyordu da, arada bir, çok küçük bir aksan kayması oluyordu. Mafya babası gibi

bir hâli vardı, fakat hidrojenden bahsediyordu. Kimdi bu adam? Nerede bulunuyorlardı? Adam, Sedat Hoca'nın yaptığı çalışmalardan, görüştüğü devlet adamlarından, ortak proje yürüttüğü Bakanlıklardan da söz ediyordu. Bazen kasta mahsus detaylı bilgi de veriyordu. Yine de çok uzatmadan, sözünün sonuna geldiğini belli edercesine kımıldadı ve hocanın karşısındaki koltuğa oturdu. Hoca sakin bir ses tonuyla sordu:

– Benim yaptıklarımı neden bana anlatıyorsunuz ki?!..

– Sakin olun Hoca!

– Hidrojen enerjisiyle ilgilenen sadece siz ve ben değiliz.

– Şimdi biraz heyecanlısınız. Bunu anlıyorum. Fakat ileride bize teşekkür edeceksiniz.

– Neden?

– Biz sizin hayatınızı kurtardık.

– Nasıl?

– Şimdi biraz dinlenin? Bütün bunları konuşmak için vaktimiz olacak. Lütfen şimdi…

– Üzerimde hiçbir hakkınız yok.

– Bize yardımcı olacaksınız. Buyrun!

Sedat Hoca kalkması gerektiğini anladı. Birlikte yürümeye başladılar. Bulundukları salonun çok geniş olduğunu şimdi fark ediyordu. Burası bir balo salonunu andırıyordu. Duvarlar cilalanmış gibi parlıyordu. Kırk elli adım sonra sağ tarafta bir kapının önünde durdular. Buranın patronu olduğu anlaşılan adam hangi dilden olduğunu anlayamadığı, biraz Sâmi dillerine benzettiği iki kelime telâfuz etti; kapı otomatik olarak açıldı. Önlerine tekrar uzun bir koridor çıktı. Bu koridor da diğerinden farksızdı. Duvarlardan sicim şeklinde su akıyordu. Ancak hiç ses duyulmuyordu. Yalnızca ışık diğer koridordan farklı olarak burada yoğun değildi. Hocanın gözüne duvarlardan akan su takılmıştı. "Bu da ne böyle?" diye düşünüyordu. Koridorun ilerleyen

bölümlerinde çok dikkatli bakılmadığında farkedilmeyen yerden tavana kapılar vardı. Bunların da otomatik olarak iki yana açıldığı belliydi. Ancak kapıların üstünden sular akmıyordu. Bir süre yürüdükten sonra tekrar bir kapının önünde durdular. Adamlardan biri hocaya eliyle işaret etti. Bu arada kapı da açılmıştı. Sedat Bey tek başına girdi. Kapı arkasından hemen kapandı. Şaşırtıcı güzellikte dekore edilmiş bir oda.

DİPLOMA

– 24 –

Beyza üniformasını tekrar düzeltti. Anne babası da heyecanlıydı. Az önce Polis Akademisi'nden mezuniyetini belgeleyen diplomayı almıştı. Duyguları karmakarışıktı. Kendini bir an için beyaz önlükler içinde hayal etti. İstememişti polis olmayı. Ama vicdanını rahatlatmak için seçmek zorunda kalmıştı bu yolu. Annesi ona gurur dolu gözlerle bakıyordu. Gözyaşlarını silmeyi bırakmıştı artık.

– Anne ne olursun ağlama!

– Ağabeyin de burada olsaydı keşke.

Beyza'nın kalbine, annesinin istemeden attığı bir ok saplanmıştı. Abisi… Öleli altı yıl olmuştu. Koskoca altı sene… "Keşke!" dedi Beyza:

– Hayatta olsaydı, belki ben bu elbiselerin içinde olmayacaktım.

– O ne demek kızım, Allah bilir, dedi babası.

– Hadi eve gidelim artık

– Arkadaşlarınla birlikte olmak istersin diye düşünmüştük. Sen git istersen. Biz eve döneriz.

– Hayır çok yorgunum.

Ankara'ya atanmıştı. Onbeş gün içinde görevine başlayacaktı.

DEPO

– 25 –

– Bu da ne böyle?”

Beyza, laboratuvardaki bankonun altında, aşağı doğru inen bir merdiven göreceğini hiç beklemiyordu. Şaşkın bir yüz ifadesiyle Özgür’e baktı. Özgür anlamıştı. Beyza’nın yanına geldi:

– Burası malzeme deposu. Zamanında yapılmış, ama kullanıldığına ben hiç şahit olmadım.

– …

– Birkaç yıl önce sizin gibi bankoyu açtığımda merdivenleri görmüştüm. Hocaya sordum. Kullanılmayan bir malzeme deposu olduğunu söyledi. Çok önemsemedim. Aşağıda ne olduğunu bilmiyorum.

– Ben olsam burada ne olduğunu merak ederdim. Neyse, el lambası gibi bir şey var mı? Aşağısı görünmüyor.

– İnecek misiniz?

– Evet!

– Bir saniye!

– …

– Evet, buyurun.

Beyza, Özgür’ün uzattığı el lambasını aldı. Aslı oturduğu yerden bakıyordu.

Merdivenlerin sonunda, tam kapalı olmadığı anlaşılan eski ahşap bir kapı vardı. Beyza kapıyı ayağıyla yavaşça itti. Kapı,

köhnemişliğine yakışan bir gıcırtıyla açıldı. İçeriden küf kokusu geliyordu. Beyza, ışığı içeriye tuttu. Burası basık ve havasızdı; uzun zamandır kullanılmadığı belliydi. Yan tarafta elektrik düğmesi aradı. Düğme vardı ama lamba yanmıyordu. Bir iki adım attı; el lambasının ışığında içeriyi iyice anlamaya çalıştı. Çok geniş bir yer değildi. Yere yan yana konmuş, bazısı laboratuar malzemesi, bazısı ağzına kadar kağıt dolu kutular göze çarpıyordu. Duvarlardaki raflar boştu. Burada daha fazla kalmanın bir anlamı yoktu.

Özgür ve Aslı, her tarafı toz içinde kalmış olan Beyza'ya bakıyorlardı. Aslı merakla:

– Aşağıda bir şey yok galiba?

– Kullanılmayan bir depo gibi.

– Hocanın kan izlerinin ortadan kaldırılması aklınıza ne getiriyor?

– İzlerin ona ait olduğunu henüz bilmiyoruz.

– Bence, hocayı kaçıranlar, çok temiz çalışıyorlar. Büyük ihtimalle, o sırada Özgür de buralardaydı. Onu görünce işi riske atmak istemediler ve gizlendiler.

Beyza, Aslı'nın söylediklerini önemsemediğini hissettirircesine:

– Şu âna kadar bildiğimiz tek şey var. Hoca ortada yok ve bu kayboluşun ardında normal bir sebep yatmıyor. Bizim görmediğimiz, fakat Özgür'ün gördüğü izlerden anlaşılıyor ki; hoca biri veya birileri tarafından kaçırıldı. Bunu şimdilik herkesin bilmesi gerekmiyor.

Özgür araya girdi:

– Neden?

– Bu duyulursa, üniversite başta olmak üzere hemen herkes haberdâr olacak; hâdise her yerde konuşulacak. Eğer işin içinde üniversiteden birileri varsa, onları tespit etmek

zorlaşacak. Halbuki şu anda, şüphe edeceğimiz kişileri anlamak daha kolay olur. Daha doğrusu, onlar bir şekilde buraya bulaşır, kendilerini belli eder. Üstelik hoca oldukça ünlü biri. Bu yüzden medya bu habere kayıtsız kalmaz, bizi de takip eder. Hocayı kaçıranların bizim ne yaptığımızı gazetelerden takip etmesini istemeyiz değil mi?

Aslı ve Özgür, Beyza'ya hak verircesine sustular. Tekrar suskunluk hâkim oldu. Yüksek sesle telâffuz etmeseler de, bu konuda kimseye bir şey söylememek doğru olacak gibi gözüküyordu.

Beyza, hâdisenin peşinde olduğunu Emniyet'ten kimse duysun istemiyordu. Bundan emin olmalıydı. Düşünüyordu da, kendini neden bir anda bu durumda bulmuştu, anlayamıyordu. Sadece evde başına gelenler mi? Bilemiyordu. "İnşaallah hayırlı bir netice çıkar!" diye temenni etti içinden.

Özgür de şimdi ne yapacağını düşünüyordu. Bir günde gündemi değişmişti. İşin doğrusu, bu, hiç de hoşuna gitmemişti.

BOĞAZ

– 26 –

Ahmet, odasındaki pencereden Boğaz'ı seyrediyordu. Önünde bir sürü dosya ve belge vardı. Bir orman dolusu ağacın ölüm fermanı niteliğinde olan kâğıtlar. Bu, ne kadar da mide bulandırıcı bir şeydi. Bu gidişle yeşil nâmına ne varsa, birkaç yıla varmaz yok olacaktı. Peki, ne uğruna?

Kurtlar sofrasındaki mücadele, bilgisayar oyunlarındakine benzemiyordu. O da oyunu kurallarına göre oynamak zorundaydı. Bugüne dek kendisi de rahatı için vicdanını ne kadar dinlemişti ki?!...

Boğaz seyrini, telefonun sesi bozdu:

– Buyrun efendim!

– Nasıl oldu?

– Tamam efendim!

– Sonrasında problem çıkmadı değil mi?

– Merak etmeyin efendim! Çıkar gibi oldu ama, dosya bile açılmadı.

– Misafir nasıl?

– İyi efendim.

– İyi! Bugün-yarın geleceğim!

– Bekliyoruz efendim.

– Hadi bakalım!

– Saygılar efendim!

Ahmet, işi problemsiz bitirmenin ve patronu rahatlatmanın verdiği hazla tekrar oturdu. Boğaz şimdi daha küçük gözükü-yordu gözüne.

MORÖTESİ

– 27 –

– Kemâl!

Kemâl, Servet'in sesini duyunca, çalışma odasından çıkıp yatak odasına girdi:

– Ne var?

Servet odanın ışıklarını kapattı:

– Bak şimdi!

Servet, duvara tuttuğu morötesi lambanın düğmesine bastı. Duvarda bazı yazılar belirdi. Bunlar formüllere benziyordu. Kemâl, lisede kimya dersinin sonunda hocanın bıraktığı sınıf tahtasını hatırladı. Servet lambayı duvarın üzerinde gezdiriyordu. Daha sık aralıklı yazılar, tepkimeler ve semboller vardı. Fakat bunların nerede başlayıp nerede bittiği anlaşılır gibi değildi.

Bir şeyler bulduklarını anlamışlardı. Şimdi Kemâl de bir fener çıkartmış, yazıları daha yakından inceliyordu. Duvar, üzerine motif işlenmiş gibi boydan boya kaplıydı. Ortalarda bir yerde deniz kıyısının resmedildiği yağlıboya tablo beş-altı satırı ortadan ikiye bölüyordu. Servet'e seslendi ve elindeki lambayı ona uzattı. Nerdeyse iki kolu genişliğindeki ağır tabloyu iki eliyle sıkıca tutup duvardaki kancalarından yükseltmeye çalıştı. Tablo yerinden oynamıştı. Dikkatle yere indirdi. Hayır, tahmin ettikleri gibi değildi. Formüller tablonun

arkasında devam etmiyordu. Bu sırada Servet de yaklaşmış, eliyle sağ sol, yukarı aşağı duvarı sıvazlıyordu. Parmakları duvarda belli belirsiz bir çıkıntı hissetti. Çıkıntı o kadar küçüktü ki, elini gezdirmese dikkatini çekmeyecekti. Işığı buraya tuttuğunda hiçbir şey görünmüyordu. "Belki de morötesi ışıkta görünmüyordur" diye düşündü. Hemen odanın ışığını yaktı. Tablonun arkasında başka bir şey yoktu ve çıkıntı normal ışıkta fark edilebiliyordu. Kemâl de aynı yeri yokladı ve, büyüteç sordu. Servet çantasından güçlü büyüteci çıkarıp uzattı. Kemâl, büyüteci noktanın üzerinde gezdirmeye başladığında sürprizi fark etti: duvara kısmen gömülmüş bir mikro kameraydı bu. Kemâl tekrar tabloyu alıp asacakmış gibi hizaladı. Tahmin ettiği gibi, kameranın önüne gelen kısım denizin şeffaf dalga köpüklerinden biriydi:

– Sanırım bu iş sandığımızdan daha ciddi Servet. Bunu buraya hoca koymuş olamaz. Fakat, koyanlar buraya morötesi lambayla baktılar mı bilmiyoruz. İşin kötüsü şu: İzleniyor olabiliriz.

Kemâl bunları söylerken, bir yandan da cebinden çıkardığı çakıyla duvardan kamerayı söküyordu.

Servet:

– Yani?

Kemâl, söktüğü kamerayı Servet'e gösterdi:

– Hocayı takip eden bir tek biz değilmişiz. Kabul etmeliyiz ki, adamlar bizden daha akıllılar. Ve belki bizim de peşimizde olacaklar.

…

İstanbul yoluna çıkmışlardı. Servet:

– Kemâl biraz yavaş gitsek…

– …

– Kemâl bizi öldürecek misin?

– Bizi o an izledilerse, şu an peşimize düşmüşlerdir.

– …

– Bak, dediğim gibi. Arkandan gelen cipi görüyor musun?

– Selektör yakıyor.

Arkadan gelen cip bir tankı andırıyordu.

Kemâl sol şeridi bırakmıyordu. Fakat cip sağdan hizalarına gelmek istiyordu. Sağ şeritteki araçlar her defasında cipin yavaşlayıp geride kalmasına yol açıyorlardı. Cip birkaç dakika boyunca bir sol, bir sağ yaparak onları yakalamaya çalıştı.

AKVARYUM

– 28 –

Burası bir spor salonu kadar büyüktü. Şimdi dev bir akvaryumun önündeydi. Yüksekliği on metre vardı herhalde. Bu kadar büyük bir akvaryumu daha önce hiç görmemiş, duymamıştı; birkaç yıl önce bir Japonya ziyaretinde gördüğü Okinawa akvaryumundan bile daha büyüktü. Neredeydi?

Kafası iyice karışmıştı. Karanlık bir odada, su yatağının üstünde uyanması; ardından gözleri kör edici bir aydınlık, duvarlardan sicimler şeklinde akan sular, en son olarak bu devasa camın arkasında gördüğü garip balık türleri. Susadığını hissetti. Koca salonda sadece iki koltuk vardı; yan yana ve akvaryuma dönük.

Yorgundu. Koltuklardan birine oturdu. Akvaryumun suyu ne güzel bir maviydi! Vereceği konferansı hatırladı. Davetliler ne düşünmüştü acaba? Kaçırıldığı fark edilmiş miydi? Laboratuvarda demlediği çayı yudumladığından bu yana ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Gözleri tekrar kapanmaya başladı.

GÜVENLİK

– 29–

Beyza kendisini çaresiz hissetmeye başlamıştı. Bir şeyler yapmalıydı ve bunun için de bilgiye ihtiyacı vardı. Fakat hoca hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Özgür'e dönüp hoca ile ilgili kendisine farklı gelen bir şey olup olmadığını sordu. Özgür bir müddet düşündükten sonra:

– Bir ay kadar önce, fakültede işim biraz uzamıştı. Akşam vakti, dokuz gibi otoparka giderken, gözüm, hocanın çalıştığı laboratuvarın penceresine takıldı. Işığı hâlâ yanıyordu. Baktım, hoca çalışıyor fakat yalnız değil. İçeridekiler kampüsten tiplere benzemiyordu. Merak ettim, binaya girdim. Vardığımda, Hocadan başka kimse yoktu içerde. Fakat hoca iyi gözükmüyordu. Bankolardan birine yaslanmış, düşünceli bir şekilde yere bakıyordu. İçeri girdiğimi fark etmedi bile. Yaklaştım, baktım; kendini kötü hissediyordu. Biraz su verdim.

– Korkmuş gibi miydi?

– Sanki!

– …

– "İyi misiniz?" dedim. "Biraz yorgunum" dedi. Az önce içerde birilerini gördüğümü söyledim. "Çöpleri alan hizmetlidir belki." dedi. Halbuki ondan başka en az iki kişi vardı. Bir gariplik sezdim, ama üstelemedim. 'Şahsî bir meseledir herhalde' dedim.

Arabamla evine bırakmak istedim. İstemedi. İyi olduğunu söyleyince ben izin istedim. O da çıkıyormuş. Birlikte çıktık.

Aslı söze karıştı:

– Dışarıdan birilerini fark ettikten sonra laboratuvara gelmen ne kadar sürmüştür?

– Yaklaşık beş dakika.

– Binanın iki girişi her zaman açık mı?

– Hayır! Akşam altıdan sonra, kantin tarafındaki kapı kapanır. O saatten sonra da binada pek kimse kalmaz.

– Nasıl yani? Güvenlikçisi yok mu buranın?

– Buradaki görevliler de üniversite elemanı. Akşam beş buçukta hepsi gider.

– Sizin üniversite özel güvenlik şirketiyle çalışmıyor mu?

– Onlar belli yerlerde var. Birçok bina böyle, bizimki gibi. Akşam en son çıkan kapıyı kilitler. Bizde herkes, hocanın en son çıktığını bilir; ana kapıyı genelde Sedat Hoca kilitler.

– …

– 'Her binaya gece gündüz özel güvenlikçi pahalıya gelir.' diye düşündüler herhalde.

Bu kez Beyza atıldı:

– Sen laboratuvara gidene kadar, içerideki adamlar ana kapıdan çıkmış olabilir mi?

Özgür bir süre tereddüt etti:

– Biraz zor. Çok hızlı çıktılarsa onu bilemem. Girişte kimseyle karşılaşmadım. İşlerini bitirip süratle çıkmaları tam da benim girdiğim ânın öncesine mi denk geldi yani? Bilemiyorum.

Beyza heyecanla:

– O zaman, ya öbür kapıdan çıktılar, ya da binada bir yere girdiler. Öbür kapı da o saatte kilitli olduğuna göre…

– Onu bilemem. Öbür kapıya bakmak aklıma gelmedi. Binanın içi karanlık zâten.

Kuvvetlice bir nefes verdi:

– Neyse, neticede üç ihtimalden biri.

Kısa süren bir sessizlikten sonra Özgür tekrar canlandı:

– O kadar çabuk bir şekilde binadan uzaklaşmış olamazlar. Ben gelmeden ana kapıdan çıkmış olsalar bile, gidecekleri iki yol var. Ya Rektörlüğe, ya da fakültelere giden yoldan gidecekler. Arabasız gelmiş olamazlar. Fakültelere giden yolda otopark falan yok. Yol üzerine araba bırakmak istemezler. Yaya olsalar bile, yine o yolu tercih etmezler, çünkü yolu uzatmış olurlar; o yol sadece fakültelere gidiyor. Rektörlüğe giden yoldan gitseler bile onları binadan uzaklaşırken görmem gerekirdi.

Beyza:

– Ya arabalarını sizin binanın önüne park ettilerse. Çıkar çıkmaz uzaklaşmış olamazlar mı?

– Bina yoldan içerde. Kaldırımı yüksek. Önünde genişçe açıklık var. Nasıl olacak?

– …

– Koşmuş olsalar bile, benim görüş mesafeme girmiş olurlardı. Ben binanın etrafını dönüp, ön tarafını ve kapıyı görür hâle geldiğimde hiç kimse yoktu. Binaya doğru, bakar halde bir dakika yürümüşümdür. O ânın öncesinde çıkıp toz olmuş olamazlar.

Aslı, bu muhakemeyi mantıksız bulduğunu belli eder bir tonda:

– Eee, o zaman?

– Bilmiyorum.

– Öyleyse binadan çıkmamışlar

– Ne yani? Birilerinin laboratuara geldiğini anlayıp, binanın içinde mi saklandılar?

Beyza Özgür'e döndü:

– Siz içeride ne kadar kaldınız? Sedat Hoca'nın kendine gelmesini beklediniz herhalde.

– En az on dakika sonra çıkmışızdır; hatta onbeş.

Aslı:

– Tamam işte! Siz içerdeyken çıkıp gittiler.

Özgür bunu bir defa daha mantıksız buldu:

– Bunun için bir sebep yok. Adamlar niye laboratuvardan çıktıktan sonra binayı terk etmeyip bir yere gizlensinler?

– …

– …

Herkes bir müddet düşündü. İlk doğrulan Beyza oldu:

– Saat şu anda 18:20. Birazdan amfi boşalır değil mi?

Özgür de saatine baktı:

– Evet!

ŞUBE

– 30 –

Çok heyecanlıydı. Bugün meslekteki ilk günüydü. Polis üniformasını ilk defa bu kadar yakıştırmıştı kendisine. Otobüsün penceresinden yolu izliyordu. Sabaha kadar uyuyamamıştı. Gözleri yanıyordu.

Ankara'da olmak ona çok garip geliyordu. Alışamamıştı. Bir hafta önce gelmişlerdi. Anne babasıyla birlikte ev aramışlardı iki gün boyunca. Bütçelerine uygun bir daireyi ancak Eryaman'da bulabilmişlerdi. Stüdyo tipi bir daireydi bu. Anne babası dün ayrılmışlardı Ankara'dan. Gerçi onlar kalmak, Beyza'yı birkaç gün daha, en azından buraya alışana kadar yalnız bırakmamak istemişlerdi. Ama Beyza bunu istememişti. Yalnızlığa alışmalıydı.

Otobüs Akköprü durağına gelince Beyza indi. Ankara *Emniyet Müdürlüğü* diye mırıldandı sessizce. Bir yandan gözleriyle etrafı tarıyordu. Sorarak binayı buldu. Çantasına baktı, atama emrini aldı.

…

Burası oldukça büyüktü. Şimdi şube müdürünün odasının önündeydi. Kapıyı çaldı. İçeriden "gel!" sesi duyuldu. Yavaşça kapıyı açtı. İçeride orta yaşlı, kararlı bakışlara sahip bir adam, kim olduğunu ve neden geldiğini hemen anladığını belli eden bakışlarla ona bakıyordu.

TAKİP

– 31 –

– Neler oluyor?

Servet'in içini bir korku kaplamıştı. Kemâl, yandan ve arkadan sıkıştıran ciplerden kurtulmaya çalışıyor, sesini yükseltmeden *Sâlat-ı Tefriciye* okuyordu. Ankara İstanbul yolunda bu kovalamacayı polis çoktan haber almış olmalıydı. Bu da ayrı bir sıkıntıydı. Sağ şeride girip ilk çıkıştan çıkmalıydı bir an önce. Servet'e bağırdı:

– Tekerleklere ateş et, tekerleklere!

Çelik bariyerlere birkaç defa hafif sürtünmüşlerdi. Hummer her an onları bariyere yapıştırabilirdi. Takla atmaları işten değildi.

Kemâl bu arada hummerı da sürekli gözlüyordu. Âni bir refleksle direksiyonu cipin üzerine kırdı. Cipin arka penceresi üç parmak açılmış, üzerlerine silah doğrultulmuştu.

Servet'in her tarafı uyuşmuş gibiydi. Sanki, geçici bir felç geçiriyordu. Bir şeyler yapmak istiyordu. Fakat hiçbir şey yapamıyordu.

İlk kurşunlar gelmeye başlamıştı. Kemâl başını iyice eğdi ve bağırdı:

– Ateş et, ateş!

– …

– Tekerleğe, tekerleğe…

Servet koltuğun alt kısmına sinmişti. Silahı elindeydi fakat başını kaldıramıyordu. Camlar şimdilik dayanıyordu. Yuvarlak lekelerin sayısı artmaya başlamıştı.

Kemâl, artık arabada tek başına olduğunu kabullenmişti. Çok fena sıkışmışlardı. Ne yapabilirdi? Vites kolunun yanında duran silahını almak istiyordu. Ama direksiyonu bir türlü bırakamıyordu. Arabanın önünden dumanlar çıkmaya başlamıştı. Sol elini direksiyonda bıraktı ve gözlerini yoldan ayırmadan sağ eliyle silahı buldu.

Bu adamlar artık sadece kameranın değil, onların da peşindeydi. Kemâl diline pelesenk etmiş, aynı duayı tekrarlıyordu: "Allah'ım, Allah'ım! N'olursun bırakma!" Bir aralık ayağını gazdan çekti ve birkaç saniye sonra hafifçe frene bastı. Sağ taraftan sıkıştıran cip biraz ileride kaldı. Kemâl bu kez arabayı sağ şeride çekmeyi başardı ve cipin arkasına geçti.

Vakit kaybetmeden bu defa bütün gücüyle frene asıldı. Bir saniye sonra arabanın arkasından müthiş bir ses duyuldu. Arkadan sıkıştıran araba da onun arkasından sağa geçmiş ve hafifçe çarpmıştı; şimdi birlikte sürükleniyorlardı. Biraz daha böyle dayanabilirdi. Öndeki cip bu arada sol yanlarına gelmişti. Adamlar korkuttukları inancıyla şimdilik ateş etmiyor, Kemâl'in sağda yavaşlamasını bekliyorlardı. Kemâl'in istediği buydu. Camı açtı ve silahındaki bütün mermileri yanındaki arabanın benzin deposuna boşalttı. Depo sanki tam isabet almıştı. En azından Kemâl öyle görmüştü. Benzin deposunun bulunduğu yerden kıvılcımlar çıkmaya başlamış, araba geride kalmıştı. Kemâl şimdi tekrar gaza yükleniyordu. Hummer artık alev almıştı. Kemâl yandan, önden birkaç arabayı sıyırıp tekrar sol şeridi aldı. Artık bütün gücüyle gaza basıyordu. Diğerleri başka arabaları yardıma çağırmış olmalıydılar.

İstanbul yolu Mustang'ın müthiş motor sesiyle inledi. Yaklaşık yirmi saniye sonra yeterince uzaklaştıklarını görebiliyordu.

Tekrar dikiz aynasından baktı. Alevler artmıştı. Birkaç saniye sonra, bekleyip durduğu patlama sesi nihayet duyuldu.

Artık, kaybedecek hiç vakitleri yoktu. Bir an önce yerlerine dönmeliydiler. Gözleri sıkça dikiz aynasında, adamların, peşlerini bıraktıklarından emin olmak istiyordu. Onbeş dakika boyunca trafik normal seyrinde aktı. Rahatlamışlardı.

Servet hâlâ sessizdi.

…

Yaklaştıklarında, telefonla kapıya sinyal göndermek için numarayı çevirdi. İlk telesekreter anonsundan sonra ses analizi için anahtar kelimeyi robotik bir telaffuzla söyledi. Ardından şifreyi girdi. Bir dakika kadar sonra Orman Çiftliği yoluna saptılar. Giriş isteği güvenli bulunmuş, sarmaşıklı kapı açılmıştı. Kemâl her tarafı duvarlarla çevrili olan bu çiftliğe ilk gelişini hatırladı.

Daha sonra 'âmirim' diyeceği Münir Bey'le birlikte. Önce ormanlık bir araziye gittikleri için şüphelenmişti. Beş on saniye sonra bulundukları yerin aşağı doğru çökmeye başlamasıyla önce korkmuş; daha sonra yeraltında gördüğü manzara karşısında gözlerine inanamamıştı. Yeraltında çok büyük bir alan. Sanki şehrin altını kazmış, bir şehir daha kurmuşlardı. Münir Bey önden ilerlerken o da şaşkın şaşkın onu takip ediyordu. Bir asansöre binmişlerdi. Asansör çok garipti; sadece tek bir düğmesi vardı. Bir müddet indikten sonra asansörün kapısı uzun bir koridora açılmıştı. Koridor boyunca yan yana bürolar göze çarpıyordu. Sonra buradan yeryüzüne iki çıkış daha olduğunu öğrenmişti. Ve dışarıda birkaç bina. Burası alana iyi yayılmış bir kompleksti.

…

Arabadan indiler. Servet biraz kendine gelmişti. Kamerayı bir an önce inceletmeleri gerekiyordu. Servet'in seslenmesi onu hem şaşırtmış, hem de korkutmuştu:

– Kemâl! Onun nerde olduğunu biliyorum.

KABAK TADI

– 32 –

Bütün dünya sanki gözkapaklarının üzerinde duruyordu. Bir an için kendisini laboratuarda sandı; fakat, önündeki sudan akseden ışık onu uyandırmaya yetti. Bunun bir kâbus olmasını diledi.

– Günaydın Hoca!

Sedat Bey doğruldu. Arkasına döndüğünde, kendi yaşlarında, lacivert takım elbiseli, uzun boylu birisi duruyordu. Susmayı tercih etti. Konuşacak bir şey mi vardı?!..

Adam birkaç adım attı ve hocanın yanındaki koltuğa oturdu. İkisi de akvaryuma bakıyordu veya bakar gibi yapıyordu. Akvaryum yine dikkat çekiciydi.

– Sizi uzun zamandan beri tanıyorum. Siz beni tanımasanız da… Aslında birbirimize çok benziyoruz.

– …

– İkimiz de geleceği fazlasıyla düşünüyoruz.

– …

– Su ne kadar güzel, değil mi? Duru, saf…

– …

– Her şey böyle olsa keşke.

Sedat Hoca, 'Sizi ve konuşmanızı önemsemiyorum.' dercesine oralı bile olmadı. Adam da oralı olmadan devam etti:

– Fakat her şeyi kirlettik. Suyu bile.

– …

– Farkındasınızdır. Geleceği düşünme sorumluluğuna sahip sadece birkaç insan var dünyada. Sizin gibi. Fakat sizde en az bunun kadar önemli bir başka şey daha görüyoruz. Yalnız olduğunuzu… veya şöyle diyelim, çok az sayıda olduğunuzu bilmenize rağmen, doğru bildiğiniz yolda yürümeye devam ettiğinizi… bir ömür boyu."

Sedat Bey, 'Seninle hiçbir şeyi paylaşmam.' mesajı vermek için alaycı bir şekilde güldü ve başını hafifçe eğerek iki yana salladı.

– Ben ciddiyim Sedat Bey. Bakın burada en önemli ortak noktamız olan bir şeyin önünde duruyoruz… Su!

– …

– İnsanlık, tarihî bir dönüm noktasında. Herkes gerilim ve kavgadan bıktı değil mi? Peki çare? Artık hiç kimse güç için, enerji için diğerine yalvarmayacak. Herkes enerjisini kendi üretecek. Dünyada savaşlar bitecek, bir damla petrol için kan dökülmeyecek. Bunlar sizin sözleriniz değil mi?!..

– …

Adam yavaşça kalktı ve akvaryumun yanına doğru gitti. Akvaryumdan yansıyan güneş ışığında daha genç görünüyordu. Sakin bir tavırla:

– Keşke bu kadar kolay olsa!... Laboratuvardan pek çıkmadığınız anlaşılıyor…. Bir günde kaç defa dünya dengeleri kuruluyor, bozuluyor, tekrar kuruluyor biliyor musunuz? Mesele sandığınız gibi basit değil.

– …

– Ya da biliyorsunuzdur.

Sedat Bey bu defa konuştu:

– Bu sözler buraya yakışmıyor.

– Olabilir. Önemli olan, şu andan itibaren sizin de bizimle birlikte çalışıyor olmanız.

– …

– Hayatta yalnız değilsiniz. Bilhassa kızınız size çok bağlı, öyle değil mi?

Hoca bu kez şaşkınlığını gizleyememişti.

– ?...

– Korkulacak bir şey yok, merak etmeyin!

Adamın yukarıya doğru yaptığı el hareketiyle, dev akvaryumun kendilerine bakan yüzü bir ekrana dönüştü. Ekrandaki, Sedat Hoca'nın kızıydı.

Sedat Bey elinde olmadan koltuğun ucuna gelmişti.

– Kızınız kaç yaşında? 22 mi, yoksa 23 mü? Yanılmıyorsam uzun zamandan beri aranız bozuk. Ama o şimdi biricik babasının peşine düştü.

Sedat Bey ilk defa daha derin bir çaresizlik hissetti:

– Neler oluyor?

– …

– Gerçekten ne yapmak istiyorsunuz?

Bu kez adama dönmüştü.

– Sakin olun! Dediğim gibi, en önemli meselemiz su. Hepimizden daha önemli…

Adam tekrar, salona girdiği kapıya yöneldi. Çıkar çıkmaz salonun ışıkları söndü. Şimdi akvaryumun görüntüsü, karanlıkta daha da belirginleşen ışık oyunlarına rağmen o kadar da etkileyici gelmiyordu…

HASTA

– 33 –

– İyi misin?

Gece yarısı olmuştu. Kardeşi iki gündür hastaydı. Elinden hiçbir şey gelmiyordu. Birkaç defa doktor aramak için civar köylere gitmişti. Fakat sonuç olumsuzdu. Tek doktor kasabadaydı. Kardeşini doktora götürecek paraları yoktu. Annesine baktı. "Anne" dedi. Annesi suçlayıcı bakışlarla sözünü bıçak gibi kesti.

– Kes sesini!

– …

– Hepsi senin yüzünden.

Babasını kazayla öldürdüğü günden beri annesi ona adeta düşman gibi davranıyordu. Ve en çok sevdiği insan önünde hasta bir hâlde yatıyordu.

Tekrar kardeşine doğru eğildi. Kulağına "İyi olacaksın. Seni doktora götüreceğiz." dedi. Ancak kardeşi Ahmet'in söylediklerini duyacak durumda değildi. Zorlanarak da olsa kardeşini kucağına aldı. Annesine döndü:

– Burada ölmesini mi bekleyeceğiz?

Ahmet değil ama, annesi durumun farkındaydı. Kızı ölmek üzereydi. Çaresizce, hiçbir şey yapmadan beklemesinin sebebi buydu. Ancak Ahmet'in heyecanlı atağı onu da ümitlendirmişti. Kızını Ahmet'in kucağından alıp sıkıca sardıktan sonra

kucakladı. Zehra… Kızını çok seviyordu. Ahmet'ten çaldığı sevgiyi de Zehra'ya akıtıyordu. Birkaç saniye ayakta düşündü. Başka çareleri yoktu. Burada böylece kızının ölmesini bekleyemezdi. Kasabaya, doktor bulmaya gitmeliydiler. Dışarıda fırtına vardı. Burada Kasım ayı bütün hünerini hız kesmeden sergilerdi.

…

Saat gecenin biri olmuştu. Yarım saattir yoldaydılar. Yaklaşık iki saat sonra kasabaya varabileceklerdi. Kızının iyi olması için iki sene durmadan yürümeye razıydı. Karanlıkta adımlarını, bastığı yerleri seçerek atarken, kucağında inleyen kızına hep aynı sözü fısıldıyordu:

– Dayan yavrum, geldik!

MONİTÖR

– 34 –

Ahmet, çalan telefonla irkildi. Yine dosyaların arasında boğulmuştu.

– Efendim?

– Ahmet?

– Buyrun efendim!

– Kızın durumu nasıl?

– Gayet iyi efendim!

– Emin misin?

– ?...

– Bir bak bakalım!

– Emredersiniz efendim!

Telefon kapanmıştı. Ahmet, telaşlı bir şekilde odadan dışarı fırladı. İzleme odasına gitmek için asansöre bindi. " Ne yapıyor bu adamlar? Orda neler oluyor?" diye içinden söyleniyordu. Odaya girer girmez monitörlere baktı. Hiçbir olağan dışılık yoktu. Kız evindeydi. Hemen telefona sarıldı.

– Efendim, kız evde, televizyon seyrediyor.

– Beş duyu her an yanılabilir Ahmet.

– ?...

– Seninkilere sor bakalım! Ne anlatacaklar?

– ...

Telefon tekrar kapanmıştı. Koşarak takip odasına gitti. Gözünü ayırmadan monitörlere baktı. On beş dakika sonra, korktuğunun başına geldiğini anladı. Görüntü kendini tekrar ediyordu. Seyrettiği görüntüler 'canlı' değil banttandı. Fakat bu nasıl olabilirdi?

Eski tip bazı kameralarda teknik olarak bu mümkündü fakat yapmak için belli bir ustalık gerekirdi; hem de monitörden sürekli takip edenlere rağmen. Bu kız çetin bir şeydi, fakat adamlarına ne demeli?!.. Şimdi kendinden utanıyordu. Oradakileri kovmak istedi.

– Siz ne yapıyorsunuz burada? Güvenemeyecek miyim size?

Hemen, kızın nerede olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Hocanın hemen her ânını takip ediyorlardı. Evde, laboratuarda, arabayla bir yere giderken. Bundan sonra her şeyi kendi yapacaktı. Bu adamların kapasitesi belli bir yere kadardı.

Bütün kameralardan gelen görüntüleri taradı. Laboratuvarı, evi, arabayı… Kızı bulmuştu. Dışarıdaki kameralara ait görüntülerden kızın çıktığı anlaşılıyordu. Emin olmak için son bir defa daha görüntüleri kontrol etti; sonra telefonuna sarıldı.

– Efendim özür diliyorum. Kız dışarıya çıkmış.

– Dışarıda kimse var mıydı?

– Hayır efendim!

– Peki ne olacak?

…

– Bak, her zaman çapraz kontrol yap diyorum. Sen yapmadın ama, ben dışarıda birini bekletiyordum.

– Tekrar özür diliyorum efendim!

– Bundan sonra daha dikkatli ol! Kimseyi hafife alma!

– …

– Bu kız çok kıpraşık. Sanırım babasının peşinde. Öyleyse biz de ona babasını bulması için yardım edelim.

– …

– Ona bazı ipuçları vereceğiz.

– Emredersiniz efendim!

– Sen şimdi çok dikkatli ol! Yanına birini gönderiyorum. O ne yapacağını söyleyecek.

– Emreder…

Telefon kapanmıştı.

TASNİF

– 35 –

Beyza ve Aslı laboratuvarın altındaki depoya inmişlerdi. Özgür ise hocanın odasını, kendi kendine homurdanırken seslendirdiği ifadeyle "bininci kez" araştırıyordu. Gerçi pek bir şey bulacağını sanmıyordu ya!..

Bayanlar, depoda ne var ne yok, hemen her şeyi tek tek yukarı çıkarıyorlardı. Beyza bilhassa kutuları yukarıda boşaltıp bakmak istemişti. Aslı aşağıya fener ışığında tekrar tekrar bakarken, Beyza da kutulardaki kağıtları incelemeye başlamıştı. Üstleri başları toz içindeydi. Fakat karanlık depodan çıkardıkları malzeme azaldıkça umutları da azalıyordu. Çünkü burası tam anlamıyla kendi haline terk edilmiş bir çöplüktü. Bu kadar uzun zaman dokunulmayan bir yerde, Sedat Hoca'nın, üzerinde sürekli çalıştığı önemli konularla ilgili bir şeyin bulunması çok düşük bir ihtimaldi aslında.

Depo tamamen boşalmıştı. Aslı, Beyza'nın tasnif ettiği kağıtlara göz attı bir süre. Bunlarda dikkat çeken bir şey yoktu. Herhalde Sedat Hoca önemli şeyleri böyle saklamazdı. Yorulmuşlardı.

– Şimdi ne yapacağız?

Aslı yüzündeki teri silerken bu sorunun cevabını Beyza'dan almak istiyordu. Beyza depoya bir bakış fırlattı:

– Depo, sandığımızdan daha büyükmüş. Bir de şimdi bakalım.

Özgür'ün yönlendirmesiyle, bankoların altındaki dolapları karıştırıp birkaç fener daha buldular. Bu kadar fener çıktığına Özgür de şaşırdı. Fakat üstünde fazla durmadı. Fenerlerin çalışıp çalışmadığını tek tek kontrol ettikten sonra depoya indiler.

Burada gerçekten hiçbir şey yoktu…

NANOTEKNOLOJİ

– 36 –

Kemâl şaşkın bir yüz ifadesiyle Servet'e bakıyordu. Ne demek istiyordu? Acaba yaşadıkları yüzünden mi böyle konuşuyordu?...

– Onun nerde olduğunu biliyorum Kemâl.

Şu anda onu dinleyecek vakti yoktu. Hemen kamerayı inceletmeliydi. Birimin sağlık elemanları Servet'i sedyeye alıp götürürken, arabadan kamerayı aldı ve koşar adımlarla diğer binaya girdi. Servet, arkasından bir şeyler söylemeye çalışıyor, fakat dili dönmüyordu. Bilincini kaybetmek üzereydi.

Kemâl, birimin laboratuarında Musa'yı buldu. Musa nanoteknoloji konusunda tam bir uzmandı. 'Bu işin üstesinden ondan başkası gelemez.' diye düşündü.

Musa her zamanki gibi bilgisayarın başındaydı. Kemâl arkasından yaklaşıp omzuna dokundu.

– Nasılsın?

– Sağol!.. Bir saniye…

Kemâl birkaç adım uzaklaşıp cebindeki kamerayı çıkardı:

– Şuna bakar mısın?

Musa başını çevirip baktı, sonra tekrar monitöre döndü; ardından bir daha kameraya döndü. Yerinden kalkmadan, sandalyesini ilerleterek Kemâl'e yaklaştı, kamerayı aldı:

– Hayrola?

– İçinde önemli şeyler olabilir.

– Bu yeni bir şey. Muhtemelen şifreli kilitle korunuyordur. Zorlanınca kaydı bozar…

– Yani?

– Bir-iki saatimi alır.

– Sana güveniyorum.

– Sen yerinde mi olacaksın?

– Evet!

– Bitirince ararım.

Kemâl şimdi Servet'i düşünebilirdi. Nasıldı acaba? Hemen, sağlık bölümüne geçmek için onay aldı. Bu prosedür ona daha önceleri sıkıcı ve gereksiz gelmişti; fakat, daha sonra bunun güvenlik için ne denli önemli olduğunu anlamıştı.

Burada her kısım ayrı bir birimdi. Birimlerin hepsi, her işin plan, icra ve takibinin yapıldığı ana kumandaya bağlı çalışırdı. Mekan ve zamanda tam bir koordinasyon. Ana kumandadan izin almadan birimler arasında geçiş yapmak imkansızdı. Her birim kapısında otomatik algılayıcılar vardı; bu algılayıcılara orada çalışan bütün birim elemanlarının ses, retina ve parmak izi bilgileri yüklüydü.

Kemâl sadece bu bölgede çalışabilecek şekilde tasarlanmış telsizi kullanarak ana kumandayla bağlantıya geçti ve izin aldı. Bu telsizler, elemanların saatlerinde bulunuyordu ve buradan çıktıklarında çalışmıyordu. Musa'nın buraya gelmesiyle bütün sistem birkaç yıl içinde iyice sofistike hâle gelmişti.

Kemâl, sağlık biriminin uzun koridorunun başında tavana asılı elektronikli panodan Servet'in numarasını buldu. Sağlık birimi, sık sık psikolojik rehabilitasyon gerektiren bu işin olmazsa olmazıydı. Fakat Kemâl'in telaşının sebebi Servet'in sadece şimdiki durumu değildi.

…

Koridorun sağındaki odalardan birindeydi. Yanında kimse yoktu. Şimdi daha iyi görünüyordu.

– Nasılsın?

– İyiyim!

– Kusura bakma, seninle gelemedim. Kamera için Musa'yı buldum önce.

– Ne diyor?

– Biraz vakit alacak. Dua edelim de, değecek bir şeyler çıksın içinden.

– …

– Şimdi kendini nasıl hissediyorsun?

– Bilmiyorum. İrademi yitirmiş gibiyim veya kendimi öyle hissediyorum.

– Tamam, geçecek. Dinlenmene …

– Fakat daha kötüsü, bunun sebebini bilemiyorum.

– Kolay değildi. En fazla senin tarafından ateş yedik.

– Bir şeyler yapmak istedim, fakat…

– …

– Tamam sen şimdi dinlen olur mu?.

Şu aşamada konuşmanın Servet'e de faydası yoktu.

– Ben gideyim. Musa arayabilir.

KAÇIŞ

– 37 –

– Ahmet!

Şaşırdı. Birdenbire adını duymayı beklemiyordu. Ses tekrar ediyordu.

– Ahmet!

Başını sağa-sola çevirdi. Peşini bırakmayan sesti yine bu.

Yaklaşık iki aydır dolaşıyordu. Geceleri kendine sığınacak bir yer arıyordu. Bazı gecelerde ise dolaştığı köylerde ona acıyan ailelerin evlerinde kalıyordu. Jandarma "dur!" diyene kadar böyle yapacaktı. Sonra? Sonrasını bilmiyordu.

Kız kardeşi ölmüştü. Annesini terk etmişti. Ona acıyacak hiç kimseyi hayal edemiyordu bile. O bir katildi. Hayatın katili…

Kardeşini toprağa vereli iki ay olmuştu. Annesi ondan iyice soğumuş, kardeşini de o öldürmüş gibi davranmıştı. Gözlerindeki kan çanaklarını Ahmet'e boşaltıyordu sürekli. Dayanamayacaktı daha fazla…

…

Bir sabah yine annesinin azarıyla uyanmıştı. Her sabahın aynı sesle başlamasından nefret ediyordu:

– Uyan… uğursuz!

Aynı gün kararını vermişti. "Bu akşam…"

DÜŞMAN

– 38 –

Hoca şaşkındı. Ne yapacağını bilemiyordu. Kızını yıllardan beri herkesten saklamıştı. Hiç kimse bilmiyordu. Kızı bile babasının Sedat Bey olduğunu yeni öğrenmişti.

Hayatı boyunca hep önünü açmaya çalışmıştı. İyi mi yapmıştı kötü mü, emin değildi ama, kızının önüne çıkan engelleri o fark etmeden kaldırmak için uğraşmıştı. Ve şimdi bu adamlar onu kızıyla tehdit ediyorlardı. Bir şeyler yapmalıydı, ama ne? Burada, bu durumda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ya da…

Akvaryumun önünde bir ileri bir geri gidip geldikten sonra koltuğa oturdu. Artık yaşlandığını vücudu ona sıkça hatırlatır olmuştu.. Bu sırada cebindeki bir şey bacağını rahatsız ediyordu. Bu da neydi. Cebinden çıkan bir kâğıt parçasıydı. Buruşmuş, yumru haline gelmişti. Ne olduğuna bakmak için açtı. İçini çok büyük bir korku kapladı. Bir ay önce merak ettiği sorunun cevabını şimdi alıyordu.

Ne yapıp edip düşmanı tanımalıydı.

Bağırmakla çağırmak arasında, biraz da dalgın şekilde orta yere seslendi:

– Bakar mısınız?

– 39 –

Ahmet pencereden Boğaz'ı seyrediyordu. 'Çocukluğum' diyordu kendi kendine. Boğaz onu geçmişindeki bütün kötülüklerinden sanki arındırıyor, hayır, buna unutturma denebilirdi ve sadece çocukluğunu hatırlatıyordu.

Telefonun sesi onu yeniden gerçeğe döndürmeye yetti. Telefonu açtığında yeniden kirli gerçekliğin sesi karşısındaydı.

– Ahmet.

– Buyrun efendim!

– Başlayalım!

– Nasıl emir buyurursanız…

– Kıza babasının yerini tarif edin!

– Emredersiniz efendim!

– Hadi!

Telefon kapanırken gözüne tekrar dışarıdaki manzara takıldı. Düşünmemeli, durmamalı, hatırlamamalıydı.

Ceketini aldı, odadan çıktı.

– Bir şey buldunuz mu?

Aslı ve Beyza irkildi. Özgür'ü tamamen unutmuşlardı. Aslı ümitsizce seslendi:

– Bir şey yok!

Özgür için de aynı şey geçerliydi. Saatlerdir hocanın odasında dönüp duruyordu.

Beyza, Özgür'ün o gece gördüğü adamların binayı iki kapı dışında başka bir yoldan terk ettiğine emindi. Ama neresi? Peki hocayı binadan nasıl çıkartmışlardı? Ya da odadaki kan izleri nasıl kaybolmuştu? Her şey bir yana, laboratuvara ilk geldiği günün akşamında evine giren kişi kimdi? Ve, ne istiyordu?

Yukarı çıktıklarında Özgür onları şaşkın bakışlarla karşıladı.

– Ne hale gelmişsiniz böyle?

İkisi de kömür ocaklarında çalışan işçilere benzemişlerdi. Sadece gözleri gerçek hâliyle görülebiliyordu. Beyza Aslı'ya döndü:

– Benim ev çok uzak sayılmaz. İstersen şimdi gidelim; akşam gelip devam ederiz.

– Tamam, öyle yapalım!

Özgür çok yorulmuştu:

– Siz işinize bakın! Ben buradayım.

Kapıdaki güvenlikçiler mesaiyi bitirmiş gitmek üzereydiler. Tam çıkarlarken, arkalarından bir görevli seslendi:

– Bayanlar!

– Buyrun, dedi Beyza.

– Afedersiniz, bir şey mi oldu?

– Neden?

Üst başlarını kastediyordu.

– Laboratuvarda arkadaşa yardımcı olduk.

– Geçmiş olsun! İyi akşamlar.

Otoparka yürüdüler. Kapıdaki güvenlikçi Beyza'nın dikkatini çekmişti. Uzun boylu, atletik yapılıydı. Onları hafızasına kaydetmek istermişçesine keskin bakışlarla incelemişti. Üstündeki elbiseler yeniydi. İlk defa giyiliyor gibiydi. Bileğinin iç kısmında garip bir dövme vardı; küçük olmasına rağmen Beyza'ya ilginç gelmişti.

– Adamın kolundaki dövmeyi gördün mü?

Aslı hâlâ üstü başıyla ilgiliydi.

– Hayır!

– Dikkatini çekmedi mi? Adam biraz garip geldi bana.

– Polis olmak bu herhalde.

Aslı'nın haklı olabileceğini düşündü. Acaba onunki paranoya mıydı?

Arabada ikisi de suskundu. Bunu Aslı bozdu:

– Sen hocayı tanıyor muydun?

– Hayır! Ya sen?

– Sedat Kıvılcım'ı bilim dünyasında herkes tanır. Fakat hoca medyatik olmaya çalışmadı hiç. Bu yüzden kamuoyunda pek bilinmez.

– Sen iyi tanıyorsun anlaşılan.

– Makalelerinden falan.

– …

– Hocam da zaman zaman bahsederdi.

– Hocan mı?

– Evet, yüksek lisans tez hocam.

– …

– Senin ev nerdeydi?

– Eryaman'da…

Şimdi Eskişehir yoluna çıkmışlardı. Ankara'da gün batmaya yüz tutmuştu. Koca şehrin bir yanı güneşi uğurlarken bir tarafı da akşamı karşılamaya hazırlanıyordu. Beyza huzursuzdu. Kendi başına bir maceraya dalmıştı. Başına bir şeyler gelmesinden korkuyordu…

MASABAŞI

– 41 –

Dört gün olmuştu. Başlangıç tam bir hüsrandı. Görevinin masabaşında, evrakları düzenlemek olduğunu öğrendiğinde derin bir hayâl kırıklığı yaşamıştı. Şubenin adı Cinayet Masasıydı ama, kendisinin bununla bir ilgisi yok gibiydi. Onu, yeni olduğu için hemen işe yollamadıklarını düşünerek avutuyordu kendini. İşi rutindi. Görevlendirme yazıları, fatura dosyalamaları, gider tabloları ve bunun gibi bir sürü bürokrasi.

Bürodakilerden biri yanına geldi:

– Şef seni çağırıyor.

Beyza'nın heyecanı hemen yüzüne yansıdı.

Masasından fırlar gibi kalktı. Şefin odasına doğru koşar adımlarla yürüdü. Kapıya yaklaştıkça heyecanı artıyor, düşünceler birbirine dolanıyordu.

Kapının önünde bir müddet bekledi. Derin bir nefes aldı ve kapıya yavaşça vurdu. İçeriden "gel!" sesi duyulmamıştı. Ancak Beyza kendini bir an önce odaya girmeye şartlandırmıştı ki, kapıyı aralayıp içeride kimsenin olmadığına baktı.

– Tamam efendim…. Ben detayları bir daha gözden geçiririm…. Başüstüne!

Şef, Beyza'yı görmüştü. Telefonu kapattı ve ona döndü:

– Gel kızım!

– Efendim beni emretmişsiniz.

– Otur!

– …

– Nasıl, alışmaya başladın mı?

– Yavaş yavaş!

– İyi, hayırlı olsun! Çay alırsın değil mi?

KAHRAMAN!

Ahmet Ankara'da uçaktan indiğinde çocukluğunu bir kere daha hatırladı. Annesiyle doktor bulmak için köylerinden kasabaya inerken yaşadıkları zorlukları… Kardeşinin acıyla dolu masum yüzünü… Gecenin ayazında düşe kalka gittikleri çamurlu yolu…

O gecenin sabahında kardeşini kaybettikten sonra yemin etmişti. Hastalarına çaresizce doktor arayan insanlar çaresiz kalmayacaklardı. Hayatı boyunca bunun için çalışacaktı. Peki ya sonra? İşler istediği gibi gitmiş miydi? O, yemin ettiği günkü Ahmet miydi?

– Efendim, dönüş için ne zaman hazır olmamızı istersiniz?

Güneşin batmasıyla rengini kaybeden ceketini düzeltti:

– Ben ararım.

Buradaki işinin ne kadar süreceğini o da kestiremiyordu. Çok dikkatli olmalıydı. Geri dönülmez bir noktaya gelmiş gibiydiler.

Arka sağ kapısı açılmış onu bekleyen arabaya binerken, batan güneşle sarının, kızılın ve mavinin hemen bütün tonlarının sergilendiği ebrulî bulutlar dikkatini çekti: “Dünya” dedi. “Yüz yıl içinde bütün dengelerini bozdular. Şimdi biz seni ayağa kaldırmaya çalışıyoruz. Ama bundan hiç kimsenin haberi yok.”

Kendini, Himalâyalar'ın sarp kayalıklarını aşıp, zirveye ulaşan dağcılar gibi hissediyordu. Yüzüne çarpan akşam rüzgârında, indiği dümdüz ovada dolaşan havanın hepsi sanki onun ciğerlerine doluyordu. Heyecanlarını frenlemeliydi. Âniden beliren küçük bir düşünce sızıntısı rahatsızlık verdi: 'Biz bunu gerçekten dünya için mi yapıyoruz?'

Servet hâlâ titriyordu. Şuuru yerinde miydi, tam anlaşılmıyordu. Kemâl bu kez endişelenmeye başlamıştı. İçeriye hemşirenin girdiğini görünce odadan çıktı. İnsan bazen hiçbir şey düşünemez oluyordu. Koridorda bir-iki volta attı. Biraz sahanlıktaki tek koltukta oturdu.

Odaya döndüğünde, Servet'i sakinleşmiş buldu. Tekrar iğne yapmışlardı anlaşılan. Ara sıra bir şeyler sayıklıyordu. Servet'e doğru eğildi, fakat söylediklerinden bir şey anlaşılmıyordu.

Burada yapacağı bir şey yoktu. Gidip Musa'yı bulmalıydı. Saatini ağzına götürüp hastaneden çıkmak için merkezden onay istedi. Çıkışa ilerlerken, "Yukarıda güneş batıyor olmalı." dedi kendi kendine. Böyle bir çukurda olmanın en kötü yanı buydu. Dünyadayken dünyayı görememek. Burası bazen Kemâl'e bir mezar gibi geliyordu.

Onay geldi, kapılar açıldı. Vakit kaybetmeden Musa'nın bulunduğu bölüme yöneldi. "Acaba, bir şeyler bulabilmiş miydi?"

Kısa bir yürüyüşten sonra Musa'nın ofisindeydi. Kapıdan içeri girdiğinde Kemâl'i alışık olduğu bir manzara bekliyordu. İki lambadan başka bir ışık yoktu. Çalışma tezgâhına benzeyen, üzerinde beş dizüstü bilgisayar ile elektronik devrelerin, kartların, özel cihazların bulunduğu uzun bir masa. Sağda solda sehpalar; üzerlerinde kâğıtlar. Üzerleri özel mühürlü bir sürü

dosya… Musa, Kemâl'in kapıyı açıp odaya girdiğini yine fark etmemişti. Uzun masasının bir ucunda kararsız bir yüz ifadesiyle düşünüyordu.

– Bir şey buldun mu?

– Maalesef!

– Problem ne?

– Gel benimle!

Musa, masanın üzerindeki kamerayı aldı, odadan çıktılar. Beş altı saniye sonra, daha özel donanımlı bir elektronik laboratuvarındaydılar. Musa buradakileri dışarı çıkardı.

Kemâl soran gözlerle baktı.

– Bekle biraz, dedi Musa.

Elindeki kamerayı alıp bir sürü kablonun arasına daldı. İki dakika sonra kabloları bağlamış, bilgisayarlardan birinin başına oturmuştu. Kemâl onu biraz farklı buldu.

– Neden bu kadar heyecanlısın?

– Böyle bir makineden daha önce neden haberim olmadı, ona şaşırıyorum. Bu basit bir kamera değil Kemâl; içinde nano elektronik bir ayna barındırıyor.

– O da ne?

– Şöyle anlatayım…

Şimdi bilgisayarın ekranında garip şekiller görünüyordu. Musa anlatmaya başladı.

– Bu kamera sadece kızılötesi ışınları algılıyor. Yani biz bu kameranın önüne geçip poz verip daha sonra görüntümüze bakmaya çalışırsak, yaydığımız kızılötesi ışımalarla görülebileceğiz. Buraya kadar problem yok. Fakat bunu yapanlar başka bir şeyler düşünmüş olmalılar. Çünkü bu kamerada nanoelektronik aynalar var. Bunlar sayesinde, kamera aynı anda hem karşısındaki cismi, hem de onun karşısında duran ne varsa onların yansımasını görüntülüyor. Aslında bu ilk önce bana saçma geldi. Çünkü bir şeyi

görüntülemeye çalışırken onun karşısındaki cismin yansımasını ekranda görmek istemezsin. Fakat bu kamera kendi hizasındaki, hatta gerisindeki nesneleri bile yansımayla çekebiliyor.

Kemâl, bilgisayarın ekranında beliren görüntülere daha dikkatli baktı:

– Galiba!

Musa güldü:

– Şimdi bir daha bak! Bakalım ne göreceksin?

Klavyede bir tuşa bastı; şimdi ekrandaki görüntüler iyice anlaşılmaz hâle gelmişti. Kemâl merakla:

– Ne yaptın?

– Sadece yansımayı kaldırdım. Ekranda yalın bir görüntü kaldı; yani sadece kameranın karşısına gelenlerin görüntüsü.

– Biz de var mıyız?

– Tabii ki!

– Peki bizden öncesine ait çekimler.

– Şansınız var. Normalde kamera ancak cep telefonuna bağlı uzaktan kumanda ile kontrol ediliyor. Dolayısıyla şifre girmeden müdahale edildiğinde, meselâ herhangi bir noktasına dokunulduğunda sistem kilitleniyor ve önceki görüntüleri otomatik olarak siliyor.

– Eee?

– Ne olmuşsa olmuş, sinyal bağlantısı sizden önce kesilmiş. Bu tür kesintilerde ise otomatik silme yapmıyor. Yani sahibi bağlantıyı kendisi kesmiş, ama nasıl? Onu bilmiyorum.

Musa devam etti:

– Bunu yapanlar çok akıllı adamlar. Bunu nerden buldun?

– Hocanın evinde.

– Evin neresinde?

– Çalışma odasında.

– Peki nasıl fark ettiniz?

– Servet mor ötesi ışınla tarama yapınca, odanın duvarlarında bir sürü yazı belirdi. Yazılar karmakarışıktı. Duvarları kontrol ederken bir çıkıntı hissettim. Daha sonra…

– Kamerayı buldun, diye tamamladı Musa?

Kemâl başıyla onayladı.

– Kamera yaklaşık bir aydır kayıttaymış. Birkaç *egzabyte* hafızası var sanırım. Bu muhteşem bir şey. Bu alet tam bir nanoteknoloji harikası.

– Neden böyle bir kamera kullanmış olabilirler sence?

– Herhalde hoca çok önemli bilgilerini saklıyormuş kamerada. Ya da birilerine aktarıyormuş.

Kemâl şaşırmıştı. Bunu, neden daha önce düşünememişti? Duvardaki yazılar kameraya göre yazılmıştı. Hoca bu bilgileri birilerine yolluyor olmalıydı. Fakat kime?

– Haklısın, dedi Kemâl. Şimdi senden bir şey daha istiyorum. Kaydı baştan sona inceleyip duvardaki yazıların başlangıcını bulabilir misin? Bir de, bu bilgiler kime gönderiliyor? O bağlantıyı bulabilir misin?

– Birincisi çok zor değil. Fakat ikincisi için söz veremem. Bu biraz zor.

– Hadi hadi, sen yaparsın.

– …

– Ben Servet'in yanına gidiyorum; biraz rahatsız.

– Hayrola?

– Uzun hikâye sonra anlatırım.

– …

– Ne zaman geleyim?

– Benden haber bekle!

– Tamam!

SODA

– 44 –

Âmir yarım saatten beri odanın içinde dönüp duruyordu:

– Nerdesin Sedat?

Bilgisayarın ekranında Musa'yı görünce durdu:

– Neler oluyor?

– Efendim kamera elimize ulaştı.

– İçindekiler?

– Bir problem yok.

– Güzel! Peki, Servet?

– Hastaneden bilgi alıyorum efendim. Hayaller gördüğünü söylüyormuş, ama doktor "merak edilecek birşey yok" dedi.

– Servet çok değerli, biliyorsun.

– Siz merak etmeyin efendim! Gözüm üzerinde.

– Başka bir şey var mı?

– Hayır efendim!

Ekran kararmıştı. Âmir, sağındaki sehpanın üzerinde sıralı şişe şişe sodalardan birini aldı. Burada bu mideye çivi çiviyi söker uyguluyordu. Hazmedilmesi zor o kadar çok şey vardı ki bu dünyada. Bilgiler elindeydi. Fakat dostu için hâlâ bir şey yapamıyordu. Bunu düşünmeliydi…

SINIR

– 45 –

– Amca, geldik mi?

Cilvegözü sınır kapısından giriş yapıyorlardı. İki yıldır amcasıyla birlikteydi. Annesinden kaçtıktan sonra… Buna kaçmak denmezdi ki! Annesi onu zâten silmişti.

Sonra bir sabah amcasının sesini duymuştu. Yakalanmış hissine kapılarak, bir iki adım geri atsa bile, yalnızlık ve çaresizlik onu amcasına götürmüştü. Fakat amcası ona korktuğu gibi davranmamıştı. Ona evini açmış, bir baba şefkatiyle davranmıştı. Bu, yeni bir şanstı Ahmet için. İlk yıl her şey yolundaydı. Ancak ikinci yıl içinde amcasıyla eşi arasında geçimsizlik başlamıştı. Evde her gün tartışma hâkimdi. Bir yıl daha zor dayanmıştı evlilikleri buna. Sonunda boşanmışlardı. Amcası, Ahmet'i de alıp Türkiye'ye gelmeye karar vermişti. Ve şimdi Suriye'den Türkiye'ye giriyorlardı.

Amcası tebessümle cevap verdi:

– Evet giriyoruz.

Ahmet'in içinde, bir yandan, son bir yılda yaşadıklarından artık tamamen uzaklaşacağını bilmenin verdiği bir ümit hissi, diğer yandan, daha önceki ızdıraplarının ülkesine dönüyor olmaktan duyduğu bir karamsarlık duygusu gel gitler yapıyordu. Yine de ümit ağır basıyordu. Sadece, ölen kız kardeşinin mâsum hatırası yüreğini acıtıyordu.

SOĞUK

– 46 –

Özgür yorulmuştu. Beyza ve Aslı yarım saat önce çıkmışlardı. Artık kendiyle baş başa kalabilirdi. Eve gitmeden bir kahve iyi gelecekti. Beytepe'de akşamüzeri manzara çok güzel olurdu. Akasyaların kokusu her tarafı kaplardı.

Kahvesini koydu; laboratuvarın, amfinin arka kısmındaki ağaçlıklı yere bakan penceresini açıp derin bir nefes aldı.

Hayatta yapacak çok şey vardı. Burada yüksek lisansı bitirdikten sonra büyük ihtimalle yurtdışında doktora, ardından güzel bir iş. Fakat Sedat Hoca tam da ortadan kaybolacak zamanı bulmuştu. Tezi savunmasına şunun şurasında bir ay kalmışken.

"Sonuçta bir yerlerden çıkacak" dedi. Hocanın kaçırılmış olabileceğine hâlâ inanmak istemiyordu.

…

Kahve iyi gelmişti. Artık eve gidebilirdi. Yarın buraya gelmek istemiyordu. Onu bir daha aramasalar çok iyi olurdu. Kalktı. Arabasının anahtarlarını hocanın odasında, masanın üzerine bırakmıştı. Gidip aldı. Kapıya yönelmişti ki, duyduğu sesle irkildi. Dikkat kesildi. Sesler aşağıdan geliyordu; depodan. Önce, depodaki boş kolilerin devrilebileceğini düşündü, fakat Aslı ve Beyza'nın neredeyse bütün günü depoyu boşaltmakla geçirdiklerini hatırladı.

Bankonun üstüne bırakılmış el fenerlerinden birini aldı. Güneş batmak üzereydi. Laboratuarın ışıklarını yaktı. Yavaş ve

tedirgin adımlarla, aşağı inen merdivenlerin bulunduğu bankoya doğru yürüdü. İçinde korku hissediyordu. Bu sesler ne olabilirdi ki? "Büyük ihtimalle bir kedidir. Boşuna heyecanlanıyorsun." diye kendini rahatlatmaya çalıştı.

Bankonun altındaki kapağı açıp aşağıya baktı. Sesler devam ediyordu. El fenerini açıp yavaş adımlarla inmeye başladı:

– Kim var orada?

Çok fazla ses çıkarmak da istemiyordu bir yandan. Sesinin titrediğini fark etti. Son basamağa geldiğinde sesler kesilmişti. Derin bir nefes aldı, el fenerini önünü gösterecek şekilde tuttu. Son merdivenden aşağıya bir adım attı. Kapıyı yavaşça itti. Rahatsızlık veren aynı gıcırdama sesi.

Artık depodaydı. Eski kapı açık vâziyette duramamış, yavaş yavaş kapanmıştı. Fakat burası bomboştu. İçeri doğru yürüdü. Karanlık heyecanını artırmıştı. Deponun bu kadar büyük olduğunu tahmin etmemişti. Burada bir şey yoktu. Hem de hiçbir şey. "Belki de ben yanılmışımdır. Ses dışarıdan gelmiştir." diye mırıldandı. Sakinleşmeye çalışıyordu. Tam kapıya doğru dönüyordu ki, şiddetli bir sesle ödü patlayacak gibi oldu. Kapı kapanmıştı. Fakat ses daha fazlaydı. Ne oluyordu? Kasıldığını hissetti. Feneri kapıya doğru tutamadı. "Kim o?" diye bağırmak istedi, fakat boğazı kurumuştu. Konuşamayacak kadar korkuyordu. İçeride birileri mi vardı? Nefes alıp verişi hızlanmıştı. Feneri iki eliyle güç kaldırdı ve kapıya doğru tuttu. Kimse görünmüyordu. Işığı sağa sola dolaştırdı. Sadece duvarlar ve boş raflar. Buradan hemen çıkmalıydı. Şu anda yapmak istediği tek şey buydu. Bu zindandan bir an önce çıkmak. Feneri tekrar kapıya yöneltti. Elleri titriyordu. Fakat artık karşısında kapı da yoktu. Birkaç adım attıktan sonra bir duvar ile karşı karşıya idi. Yanlış yöne doğru yürüdüğünü düşündü ve başka bir tarafa yöneldi. Birkaç adım attıktan sonra karşısına çıkan şey az öncekinden farklı değildi. Karanlık bir duvar." Neler oluyordu böyle?"

Diğer yönleri de denedi, fakat çıkış yoktu. Az önce duyduğu, bir kapının kapanma sesi değil miydi. Birkaç saniye durup zihnini toplamaya çalıştı. Bu depoda başka bir kapı mı vardı? Girişteki kapı ise şimdi yoktu. Sanki önüne bir duvar çekilmişti. Korkarak yaklaştı. Kapı burada olmalıydı. Eliyle yokladı. Kapı falan yoktu; bu bir duvardı. Olduğu yere çöktü. Korkuyordu. Bir yandan da çaresiz şekilde feneri etrafına tutarak bir çıkış görmeye çalışıyordu.

…

Saatine baktı; 20:50'yi gösteriyordu. Yaklaşık yarım saattir buradaydı. El fenerinin bataryası tükenmek üzeydi; etrafı eskisi kadar iyi aydınlatamıyordu. Güçsüz bir ışıkla aydınlatıldığında her taraf daha da ürpertici görünüyordu. Ümitsizce "İmdat!" diye bağırdı.

Aklına cep telefonu geldi. Süratle telefonunu çıkardı, fakat çekmiyordu. Bu arada fenerin bataryası da tükenmişti. Zifiri karanlıkta olduğu yere çöktü. Korku ve heyecanın etkisiyle düşünemez hâle gelmişti.

Üşümeye başladığını hissetti. Depo birdenbire soğumaya başlamıştı. Cep telefonun el fenerini açtı, sonra kapattı. Sonra telefonu tamamen kapattı; bataryası lâzım olabilirdi. "Bir yerlerden hava giriyor olmalı" diye düşünüp ayağa kalktı. Soğuğun geldiği yönü bulmaya çalışıyordu. Soğuk hızla artıyordu. Ayağa kalkıp ancak birkaç adım atabildi. Daha fazlasına gücü yetmemişti. Çok soğuktu. Ciğerlerine çektiği hava mıydı? Bunu bilemiyordu. Tekrar yere çöktü. Artık anlamıştı. İçine çektiği hava değildi. Ardında bir buz kütlesi bırakıp gidiyordu. Ölüme mi yaklaşıyordu?

SADED

– 47 –

Sudaki ince akıntılar, hayatının alın çizgileri gibiydi. Karmaşık ama belirgin. İçine koca bir hayatı sığdırabilecek kadar derin. Sedat Bey, bir saattir düşünüyordu. Bu, nevi şahsına mahsus adam, bu İngiliz soylusu tipindeki zât ne demek istemişti? Basit bir kişiliğe benzemiyordu. Fakat bu şekilde, bu tarzda hidrojenle ne işi vardı? Kesişme düzlemleri neydi?

Kapı tekrar açıldı. Aynı adamdı:

– Burada canınız sıkılmış olmalı.

Yaklaşan adamın gözlerine öfkeyle baktı. Yorgunluğunun dışa yansıdığının farkındaydı, ama yine de güçlü görünmeye çalıştı. İşin doğrusu, bütün bunları bedenen kaldıracak kadar güçlü hissetmiyordu kendini. Her ne kadar ruhen yaşlanmamış olsa da.

– Burada canınız sıkılmış olmalı?

Adam ses tonuna bir parça daha nezaket katarak sorusunu tekrar etti. Sedat Hoca konuşmayı gereksiz buluyordu. Konuşulacak bir şey yoktu.

– Sedat Bey! Sizinle dost olabiliriz.

– …

Adam birkaç saniye sustu ve ceketinin düğmelerini ilikleyip hocaya birkaç adım daha yaklaştı. Elini hafifçe hocanın sırtına dokundurup, nâzik bir sesle “Gidelim!” dedi:

– Buraya neden getirildiğinizi konuşalım artık!

NEJAT VEZİROĞLU

– 48 –

Beyza pencereyi açmış, akşamla birlikte sokaklarda dolaşmaya başlayan rüzgârı hissetmeye çalışıyordu. Birazdan Aslı'yla çıkacaklardı.

…

Arabada konu, mevsim normalleri üstünde seyreden hava sıcaklıklarına geldi. "Küresel ısınma" diye konuşmaya başladı Aslı.

– İnsanlar küresel ısınmanın bir gerçek olduğunu fark etmeye başladı nihayet.

Beyza içten bir merakla:

– Bu sıcaklıkların o yüzden olduğu kesin mi?

– Çok fosil yakıt tüketiyoruz. Atmosferin kimyası bu yüzden bozulmuş durumda. Sera etkisi yapan gazlar salıyor bu fosil yakıtlar. İklim değişikliğini bu duruma bağlayan bir hayli bilim adamı var.

– Çözüm var mı?

– Farklı bir enerji kaynağı bulmalıyız. Fosil yakıtlarla devam edersek, ileride durum çok daha kötü olacağa benziyor.

– Hidrojen mi yani? Sedat Bey'in çalıştığı…

– Evet, yeni enerji kaynağı hidrojen olmalı. Hidrojen enerjisi fikri dünya literatürüne ilk kez bir Türk tarafından geçirilmiş, biliyor muydun?

– …

– Nejat Veziroğlu.

– Duymuştum birkaç defa.

– Sedat Bey'i yetiştiren kişi, ona hocaların hocası diyorlar. Ama bunu Türkiye'de kaç kişi biliyordur sence?

– …

– Gerçi ondan önce, hidrojeni duyan kişi sayısı kaç acaba?

– Doğru!

– Nejat Hoca bu işin babalığını yapmış, çok fazla yol kat etmiş ve onun öncülüğünde "hidrojen ekonomisi" kavramı dünyanın aklına yatmaya başlamış.

– İyi de, Türkiye pek ilgilenmiyor gibi.

– Eskiye göre iyi yine de. Hoca'nın kıymetini anlamaya başladılar. Sedat Hoca'yı da önemsiyorlar.

– Galiba birileri biraz fazla önemsemiş.

Gülüştüler, fakat ikisi de hemen ciddileşti. Aslı heyecanla devam etti:

– Nejat Hoca'nın geliştirdiği bu "hidrojen ekonomisi" kavramı yavaş yavaş kabul görecek; görmek zorunda.

– İnşallah!

– Bu olduğunda, dünya tarihine geçeceğine eminim.

– Sen konunun içindesin. Herhalde öyledir.

Beytepe'ye yaklaşmışlardı. Eskişehir yolundan saptılar. Arabanın motor devri yavaş yavaş artmaya başlamıştı. Beytepe'ye çıkan yokuştaydılar. Artık güneşin ufukta kalan son kırıntıları da gökyüzünü terk etmişti. Ankara'ya akşam çökmüştü.

…

– Şimdi ne yapacağız? dedi Aslı.

Beyza laboratuara girerken Aslı'nın sorusuna verecek bir cevap bulamamıştı; "bilmiyorum" diyebildi. Bankoların birine

oturup düşünmeye başladı. Gözüne, hemen yanında, bankonun üstünde duran bir anahtarlık ilişti.

– Bu anahtarlar senin mi? diye sordu Aslı'ya.

– Hayır, benim değil.

– Allah Allah!

– Bunlar daha önce de burada mıydı? Ben hiç fark etmedim.

– …

– Burada olsaydı mutlaka görürdük.

– Bir dakika… Bunlar Özgür'ün değil mi? Arabasının anahtarları…

– Emin misin? Gitmemiş demek ki?

– Başka kimin olabilir ki?!... Hem bana yabancı da gelmedi.

– Doğru! Ben de görmüş gibiyim.

– Demek ki gitmemiş.

– Dışarıya mı çıktı acaba?

– Herhalde! Anahtarları burada unutmuş olamaz. Arabasıyla gideceğine göre…

...

On beş dakika olmuştu. Özgür ortalıklarda yoktu. Aslı, bir ara binaya göz atmıştı, fakat, onu görememişti. Pencereden dışarıya bakan Beyza'ya seslendi:

– Belki aşağıya, depoya inmiştir.

– Depoya mı?

– İnmiş olamaz mı?

– Orada bir iş kaldı mı?!..

– …

– İnse bile, biz deminden beri buradayız. Çoktan çıkardı.

– Ben aşağıya bir bakayım yine de, dedi Aslı, Beyza'nın umursamaz bakışlarına aldırış etmeden.

Aslı, koyduğu yerde bulduğu fener elinde aşağıya indi. Beyza bir aralık kendinden geçmiş olduğunu fark etti. Merakla saatine baktı: 21:40. Aslı yirmi dakikadır aşağıdaydı ve hiç sesi çıkmamıştı. Beyza uyumuş değildi ya! Birkaç defa aşağıya seslendi fakat cevap alamadı. Merakla yerinden fırlayan Beyza aşağıya inerken, Aslı'yı yukarı çıkıyor buldu?

YAKAZA

– 49 –

Bir pamuk ipliğinin tedirginliğini taşıyordu. Zihnindeki görüntüleri bütün etkileriyle birlikte çıkarıp atmak keşke mümkün olsaydı!

– Servet iyi misin?

Kemâl yine endişelenmişti. Servet'in bakışlarına boşluk hâkimdi. Doktorlar problemi tam anlayamadıklarını söylemişlerdi; geçici bir kriz olduğuna inanıyorlardı. Fakat sebebini de henüz bulamamışlardı.

– Servet?

Hasta, birkaç dakika sonra Kemâl'e döndü:

– Onu gördüm.

Kemâl'in şaşkın yüz ifadesine meydan okur gibi söylemişti bunu.

– Anlamadım.

– Hocayı gördüm Kemâl! Nerde olduğunu biliyorum.

– ?...

– Hemen gidelim!

Kemâl iki eliyle Servet'in omuzlarına yavaşça dokundu:

– Tamam!

– Gidelim hemen!

– Önce biraz dinlen!

– Acele etmeliyiz!

– ?…

– İnanmıyor musun?

– Ne gördün Servet?

– Bir koridor. Çok aydınlıktı. Her yer bembeyazdı.

– ?…

– Sonra bir kapı açıldı. Büyük bir salondu. Oraya garip biri geldi. Metalik sesli bir adam. Duvarlardan sular akıyordu.

– Hoca?

– Oradan çıktık. Yine bir koridordan geçtik. Bir oda… ya da bir salona girdik tekrar… İçinde çok büyük bir akvaryum vardı… Hoca oradaydı.

– Halüsinasyon mu?

– Uykuda değildim.

– Ama hep buradaydın.

– Öyle ama…

– …

– Çok gerçekti…

– Nasıl?

– Bu dünyada var olan bir yerdi.

– Bakarız sonra! Şimdi biraz uyu!

– İnan bana!.

– …

– Metalik sesli adam iyi birine benzemiyordu. Hoca oradaysa, başı belâda demektir.

– Servet! Tamam, sana inanıyorum. Peki, nerde bu gördüğün yer? Oraya nasıl gideceğiz?

– …

Servet tekrar susmuştu. Buna bir cevabı yoktu. Şu anda bilmeyi en çok istediği şey buydu:

– Bilmiyorum Kemâl. Duvarlardan sicim gibi sular akıyordu. O gördüğüm, akvaryum değil de, belki denizin altında bir yerdi.

– …

– Belki de bir denizaltı.

– Denizaltı mı?

– Sanki öyle.

– ?...

Lâfı uzatmak gereksizdi. Kemâl Servet'i bu kez dikkatlice süzdü. Hâlsiz görünüyordu. Ve onu tekrar kazanmalıydılar.

– Yatmaktan sıkıldım. İyiyim ben!

Kemâl, Servet'in aniden yataktan kalkmaya çalıştığını görünce telaşla tuttu.

– Ne yapıyorsun? Dinlenmen gerek.

– İyiyim dedim.

Kemâl ne yapacağını bilemiyordu. Bir ara doktorları çağırmayı düşündü fakat çok kuralcı da değildi.

– Tamam, kalktın diyelim. Ne yapacaksın?

– Oraya gideceğim.

– Nasıl?

– Hele bir çıkalım!

– Peki! Ama tekrar sıkıntıya girersen ne yapacağız? Yol ortasında…

– İyi hissediyorum kendimi.

Çevik bir hareketle yataktan atladı.

– Dur, yavaş ol!

Servet, silahtan çıkan mermi gibiydi. Gideceği yeri biliyormuşçasına bir an önce varmak istiyordu.

– Laboratuvara, dedi Servet. Orada bir şeyleri eksik bıraktık.

MERKEZ

– 50 –

– Merhaba!

Arkasından gelen sese döndü.

– Tebrik ederim.

– …

– Ben Münir.

– ?…

– Münir Yılmaz. Bilimsel Araştırmalar Merkezi'nden.

– Daha önce tanışmadık herhalde.

– Tanışmamıştık fakat ben seni tanıyorum.

– ?...

– Senin ve kardeşinin başarıları ta bizim Merkez'de duyuluyor.

– Öyle mi?

– Merkez'de çalışmanızı arzu ederim.

– Teşekkürler!

– Lise bu sene bitiyor değil mi?

– Evet!

– Aileniz de burada mı?.

– Evet!

– Tanışmak isterim.

– Tabii ki!

– …

– Şuradalar!

– …

– (Eliyle işaret ederek.) Seyircilerin arasında oturuyorlar.

Servet ulusal fizik olimpiyatları'nda altın madalya kazanmıştı. Kardeşi Kemâl ise matematik olimpiyatları'nda gümüş madalya kazanma başarısını göstermişti. Bütün basın oradaydı. Bu iki kardeşin başarısını görmeye gelenler, o gün okulun konferans salonunu doldurmuştu. Servet, gösterilen ilgiden sıkılmış ve kendini sahne arkasına atmıştı. Şimdi, az önce yanına gelip kendisiyle konuşan adamın teklifi düşmüştü aklına. Nasıl bir yerdi acaba? "Bilimsel Araştırmalar Merkezi". Hep hayalini kurduğu bir hayattı, bilimle uğraşmak. Özellikle de fizikle. Isaac Newton onun hayatını değiştiren isim olmuştu. Hayatını okumuştu ve 1600'lü yıllardaki asırlar aşan düşüncelerine, yaptığı buluşlara, geliştirdiği denklemlere hayran kalmıştı. Ardından Maxwell, Faraday, Bernoulli, Planck, Einstein, Schrödinger… Hemen bütün büyük fizikçilerin yaptıklarını okumuş ve ilgilenmişti. Birkaç ay içinde çok şey değişmiş, neredeyse bütün gününü fizik problemleri çözerek geçirmeye başlamıştı. İşte bir yıl sonra şimdi Türkiye'yi uluslararası fizik olimpiyatları'nda (IPHO) temsil edecekti. Çok mutluydu.

Kemâl ise matematiği daha fazla seviyordu. Onunla birlikte gelecekte neler yapabileceklerini hayal etti bir süre. Yüzünde derin bir tebessüm oluşmuştu.

Sahnenin önüne doğru geçip, gözleriyle seyircileri taradı. Anne ve babasını buldu tekrar; yanlarına gitti. Az önceki kişinin onlarla konuşup konuşmadığını merak ediyordu. Babası da fizikçiydi ve annesine bir şeyler anlatıyordu.

– Baba. Sizin yanınıza bir adam geldi mi?

– Evet.

– Ne dedi?

– Seninle tanışmış.

– Evet! Size ne dedi?

– Merkez'de çalışmanızı istiyormuş.

– İyi olur değil mi?

– Okul varken nasıl olacak?

– …

– Hadi, şimdi Kemâl'i bul, eve dönelim.

– ….

Servet üzgündü. Ama babası genellikle haklı çıkardı. Bu yüzden ısrar etmedi. Kemâl'e baktı, göremedi. "Salonun dışında olmalı." diye düşündü. Kalabalığın arasından sıyrılıp okulun bahçesine çıktı. Kemâl bahçede arkadaşlarıyla konuşuyordu.

HANGAR

– 51 –

Hoca, gördüğü manzara karşısında şaşkınlık yaşıyordu. Burada yüzlerce insan vardı. Saatin çarklarının çalışması gibi düzenli bir işleyiş havası seziliyordu. Hangar gibi geniş ve yüksek bu mekâna geldikleri fark edilmemişti bile. Market reyonları gibi kısımlar ve aralarında masalar. Her birinin etrafında onlarca insan, sanki deney yapıyor gibiydiler. Masaların üzerinde bilgisayarlara bağlı deney düzenekleri göze çarpıyordu. Bu uçsuz bucaksız yerin en sonunda, sahne gibi bir platform, arkasında büyük bir perde vardı. Perde hem tek bir parça, hem çok parçalıymış gibi görünüyordu. Sedat hoca biraz daha dikkatle bakınca, monitörleri fark etti. Burası hem insan gözü gibi tek bir göz, hem de böcek gözü gibi binlerce petek göz fonksiyonu görüyordu sanki. Hoca kendisini buraya getirene döndü:

– Bu nedir?

– Kalbim, hoca. Benim ve bulunduğumuz yerin kalbi. Siz de bu yüzden buradasınız.

– ?...

– Burası, dünyanın yeni enerjisinin kalbi. Daha – doğrusu hem akciğeri, hem kalbi, hem rahmi….

– ?..

– Hidrojen!

– Burada hidrojenle ne yapıyorsunuz?

Bu kez adam konuşmadı.

Sedat Bey'de korkunun yerini şimdi daha ziyade şaşkınlık almıştı. Böylesine büyük bir faaliyet gözlerden uzakta nasıl yapılabilirdi? Burası neresiydi?

– Beni buraya getirdiğinize göre, bir şeyler söylemenizi bekliyorum.

– Biz son yüzyıldır dünyayı nasıl yönetiyoruz, biliyor musunuz? Her zaman doğru bilginin peşinde, doğru insanlarla çalışarak; yılmadan usanmadan çalışarak.

– Hidrojenle ne yapıyorsunuz?

– Küresel ısınma diye bir düşmanımız var artık. Bu düşmanı kendi elimizle ortaya çıkarttık. Dünya neredeyse batacak yahu. Şimdi bununla savaşıyoruz. En doğru silahı bulan bir adım öne geçmiş olacak.

Bir şey hocanın dikkatini çekmişti. Bu büyük laboratuarda tek bir ses kırıntısı yoktu. Bu insanlar sessiz çalışan, kurulmuş makina mıydılar? Bu hareket edenler sanki düşünen varlıklar değil de birer robottu. Oturmuş vaziyette çalışanların da bir an için durduğu, işine ara verdiği görülmüyordu. Herkes ne yapacağını bu kadar biliyor muydu? Burası tek olamazdı. Öncesi ve sonrası da olmalıydı. Bir planlama, konuşma tartışma yeri, bir komuta merkezi olmalıydı. Kendisini burası için mi kaçırmışlardı?

– Ne diyorsunuz Sedat Bey?

Nazik şeytanın sesi, buğulu bir havaya bürünmüştü şimdi. Uzaktan bakıldığında bu adam bir beyefendi gibi görünüyordu.

– Neden hiç kimse konuşmuyor?

– Anlamadım?

– Çalışanlar neden birbiriyle hiç konuşmuyor?

– Neden konuşsunlar ki?!..

– İnsanlar konuşur.

– Yaptığımız bütün hareketler yaşamak içindir. Eğer konuşmak insanın yaşamasına yaramıyorsa konuşmamalı. Her yerde herkes konuşuyor. Dünyayı yönetenler konuşuyor, evinde onları televizyonda izleyenler konuşuyor. Sokaktakiler konuşuyor. Peki sonuç?

– İnsan konuşmaya ihtiyaç duyar. Soru sorar.

– Hangi konuda? İnsanoğlu hangi konuda anlaşmış? Beni güldürmeyin Hoca. Bu kadar zamandan beri konuşuyoruz. Bir konu üzerinde anlaşabildik mi? İnsanlar konuşarak sadece isteklerini karşı tarafa bildirirler. Tıpkı benim size sizin de bana şimdi yaptığımız gibi.

– …

– Size bir soru sorayım. Konuşması gereksiz olan bir insanın konuşmasına gerek var mı?

– …

– Sanırım beni anlamaya başladınız. Buradakilerin konuşması gereksiz. Çünkü hepsi benim istediğimi yapıyor.

MESLEK

– 52 –

O bir *kâtil*di. Biraz önce yaptığını anlatmak için “cinayet işlemişti” sözü yetmez. Çünkü bu ilk cinayeti değildi. Az önce ölümün soğuk nefesine teslim ettiği insan aklına geldi. Neydi onun suçu? Orada bulunmak mı? Başka bir yerde olmamak mı? Ona neden ölümü ve sevdiklerine neden cesedini armağan etmişti?

Bir hayata kıymak. Bir sinek öldürme rahatlığında. Bu, Ahmet’in işi olmuştu. Hayata, insanlara ve kendine yabancılaştığını da hissetmiyordu artık. Farklılaştığını fark etmeyecek kadar hissizlik. Bunun adı ne olabilirdi?

– Kimse yok değil mi?

Aslı, sesle irkildi. Bu, Beyza idi.

– Yok! Fakat kapı da açılmıyor.

– Nasıl?

– Çok zorladım fakat açamadım.

Beyza aşağıya indi bu kez. Aslı onu beklemeden lavaboya yöneldi.

Döndüğünde Beyza da çıkmıştı:

– Neler oluyor burada? Bir saat ayrılıyoruz. Özgür ortadan kayboluyor.

Aslı, hâlâ dalgın gibiydi:

– Hiçbir şey düşünemiyorum.

– Özgür'ü de kaçırmış olamazlar mı?

– Özgür'ü mü?

– Olamaz mı?

– Nasıl? Ve kimin işine yarayacak?

– O halde…

– …

– Özgür nereye kayboldu?

– Burada olmadığı kesin.

– ?…

– Espri yapmıyorum. İnan ki aklım durdu.

– Benim de…

Beyza'nın kafası iki defa karışıktı. Bu işe ne diye bulaşmıştı sanki? Fakat, diğer yandan, burada gerçekten bir şeyler dönüyordu. Şöyle veya böyle, durum ortadaydı. Aslı'nın yüzüne baktı.

Hocanın ortadan kaybolması, hayalî kan izleri, bu hayalin gerçek olduğunu iddia eden bir asistan... Daha sonra evinde yaşadığı ve bir daha hatırlamak istemediği korku dolu akşam. Hemen sonrasında nerden geldiğini bir türlü kavrayamadığı bir kız…

Bütün gün bir geçit aramışlardı; fakat, bu çabanın saçma olduğunu söyleyen hisleri gün boyunca hiç susmamıştı. Sonra iki saatliğine laboratuardan ayrılmışlar, geri döndüklerinde Özgür'ü bulamamışlardı. Beyza tekrar Aslı'ya baktı. Şu anda beyninden geçenleri okumayı ne kadar çok isterdi. Kendi beyni durmuş gibiydi…

SORULAR

– 54–

Saat akşamın onuydu neredeyse. Arabaya bindiklerinden beri Servet tek kelime etmemişti. Yalnızca ara sıra Kemâl'e göz ucuyla bakıyordu. "Neden bu kadar yavaş gidiyoruz?" diye sorar gibiydi. Kemâl, Eskişehir yolundan Beytepe çıkışına sapmıştı. Bu saatte neden buradaydılar, Servet neden böyle olmuştu, içindeki korku da neyin nesiydi? Hiçbirini bilmiyordu. Sadece, bütün bu yaşadıklarını bir an önce bir sonuca ulaştırmak istiyordu. Servet'i daha fazla bozmamak için arabanın gaz pedalına hafifçe yüklenmeye başladı.

– Orada ne bulacağımızı düşünüyorsun Servet?

– Bilmiyorum. Ama içimden bir ses, orada bir şeyleri eksik bıraktığımızı söylüyor. Hocanın ortadan kayboluşuyla ilgili. O laboratuardan nasıl çıkmış olabilir?

– Bilmiyorum. Belli ki adamlar işlerini iyi yapmışlar; kimsenin ruhu duymadan almışlar.

– Bence durum o kadar basit değil. Bu kadar dikkatli takip ettiğimiz birini oradan kimsenin ruhu duymadan çıkarmaları…

– İçimizde köstebek mi var yani?

– Belki. Belki de hoca…

– Hoca?

– Hoca bize ikili oynadı belki de.

– Her şey olabilir. Bu, iyi kurgulanmış bir kaçırma da olabilir. Senin gördüğünü söylediğin şeyler…

– Eee?

– Aslında gördüğünü sandığın şeyler olabilir.

– Gördüğümü söylediğim şeyleri görüyorum Kemâl! Sanmıyorum.

Kemâl, aklını şimdilik bir kenara bırakmıştı. Söylediklerinin doğru olup olmadığını tartışıp durmaktansa, Servet'in suyundan gitmek şu anda yapılacak en uygun hareketti. Kampüs'e girişi gösteren levhayı geç fark etti. Gelmişlerdi…

MERAK

– Kapı çalıyor kızım bakar mısın?

Koşar adımlarla kapıya yöneldi. "Sedat amca, hoş geldin!"

– Hoş bulduk.

Çok sevinmişti. Küçük yaşlardan beri hayranlık duyardı Sedat amcasına. En yakın arkadaşı gibiydi. Her geldiğinde ufak tefek hediyelerle gelişi, onu her zaman önemseyişi onu çok mutlu ederdi. Bütün ideallerini onun gibi biri olmak üstüne kurmuştu. En sevdiği şey ise, onun laboratuarına gidip, onu çalışırken seyretmekti. Babası da Sedat amcasının eski öğrencisiydi ve şimdi o da Hacettepe üniversitesi'nde öğretim görevlisiydi. Bu yüzden babasıyla birlikte bazı günler üniversiteye giderdi. Üniversitede ilk işi, Sedat amcasının laboratuvarına gitmek olurdu. Gidip onu izlerdi. Merak ettiği her şeyi ona sorardı. Onca deney tüpü ve ne olduğunu bilmediği aletin içinde çalışmalar yaparken, Sedat Hoca onun bütün sorularına cevap verirdi. Alışkanlık işte, o hâlâ ona "amca" diye hitap ederdi.

Sedat Bey salona geçip oturmuştu. Bir iki saniye sonra bütün ev halkı salondaydı. Sedat elindeki poşetten bir cd çıkardı.

– Bak bakalım, bu hediyeyi beğenecek misin? "Elementlerin gizli dünyası" isimli bir belgesel.

Çok sevinmişti. Bu yıl üniversite sınavına girecekti. Hem babası hem Sedat amcası, daha doğrusu Sedat hocası ona çok yardımcı olmuşlardı. O da Hacettepe'yi kazanmak istiyordu ve Sedat Bey'in öğrencisi olmak…

ROBOTLAR

– 56 –

Sedat Bey susmaya devam ediyordu. Madem bu adamlar ona muhtaç durumdaydı, bir süre hiç konuşmamak en iyisiydi.

Karşısındaki manzara mide bulandırıcıydı. "Karınca yuvasına benzeyen bu garip yerdeki bu robotik adamların hayatından pek de farklı değil benimki." diye düşündü. "İyi de, üniversitede kimse bana baskı yapmıyor ki!" itirazında bulundu bu düşünceye.

Her şey bir yana, buradan bir an önce çıkmalıydı. Burası neresiydi, neredeydi? Bunu bilmiyordu. Ona yardım edecek kimse yoktu. Kendini ölmüş gibi hissediyordu. Mezarda tek başına kalmış, çaresiz biri gibi, daha kötüsü ümitsiz.

Bir an ev sahibiyle göz göze geldi. Üstüne atlayıp bu adamı öldürmek istiyordu. Ama ne bunu yapacak gücü vardı, ne de bugüne kadar yaptığı çalışmaları gözden çıkaracak cesareti.

Bir çıkış yolu?

SES

– 57 –

Cılız bir ışık demeti laboratuarın deposuna girmeye çalışıyordu. Beyza yine önündeki duvara bakıyordu. Aslı'nın aklından bir şeyler geçiyordu ama, bunları basit buluyor, sesini çıkarmıyordu. Bir anda, iradesi dışında bir kıvılcım çaktı. İpucu karşısındaydı.

– Bu duvarın arkasında bir şeyler olmalı…

– Efendim?

Beyza lâf olsun kabilinden başını Aslı'ya çevirdi. Onu tamamen unutmuştu.

– Duvar, Beyza. Bir şeyler olmalı arkasında.

Beyza elleriyle duvarın bazı yerlerine belli belirsiz vurup seslere kulak verdi bir süre. Duvarın arkasında boş kısım olabilir miydi? Sanki her yerinden aynı ses geliyordu. Birkaç saniye durdu ve Aslı'ya baktı. Sonra bu defa dikkatini toplayarak sert sert vurmaya, duvardan gelen sesleri dinlemeye başladı… Bu arada, arkasından gelen ses, neredeyse kalbini yerinden oynatacaktı.

– Bakar mısınız?

ÇÖZÜM?

– 58 –

Laboratuvardaydı. Bankonun kenarına oturmuş kara kara düşünüyordu. Ne yapacaktı şimdi? Hayatının anlamını kaybetmişti. Bir yıldır, kızıyla birlikte üstesinden gelmeye çalışıyordu. Ama yapamadığını fark etmişti. “ Sevim!” dedi derin bir ah çekerek. Çok özlüyordu eşini. Yıllar süren çocuk özlemleri nihayet sona ermiş, Allah onlara bir kız vermişti. Fakat Sevim doğumdan sonra çok az yaşamıştı. Önce kanaması durdurulamamış, bu arada enfeksiyon kapmış, uzun süre yoğun bakımda kalmıştı. Sevgili kocasını yokluğuna alıştıra alıştıra veda etmişti hayata ve hiç göremediği kızına.

Sedat bir yıl boyunca uğraşmıştı. Aslı’ya bakmak onu çok zorluyordu. Üstelik kızına tam anlamıyla bakamadığı gibi çalışmalarını da çok aksatmıştı. Şimdi ise, evden sabahın erken saatlerinde çıkıyor, gece geliyordu. Kızının bir yaşından sonra da bakıcı elinde büyümeye devam etmesini istemiyordu. Bu durum böyle daha fazla sürmemeliydi. Takatsiz bir şekilde bankonun üstünde kalakalmıştı.

Ona çözüm önerisi getiren öğrencisinin sözleri çınlıyordu kulaklarında. Bunu yapabilir miydi? Kızını bir başkasına verebilir miydi? Yıllar geçtikçe ondan uzaklaşması gerekiyordu. Ondan uzaklaşmak… Bu çok acı vericiydi. Ama onu her gün başka insanlara “anne”, “baba” derken görmek daha acı değil miydi?

"Hayır, yapamam!" dedi birden. Düşündüklerinden utandı. Peki, ne yapacaktı?

Açılan kapının sesine döndü. Gelen eski öğrencisiydi.

– Gel Cemil.

– Hocam, çok düşünceli gördüm sizi. Aynı mesele mi?

– Çıldırmak üzereyim. Böyle bir fikir için kendimden utanıyorum.

– Hocam, böyle düşünmeyin.

– …

– Bu zor bir karar, fakat sizi bu durumda görmesem bu teklifte bulunmazdım.

– Biliyorum.

– Hocam bizim Büşra ile çocuğumuz olmuyor. Çok istedik. Ama nasip… Eğer siz de isterseniz ona kendi kızımız gibi bakarız. Yine babası olarak sizi bilir. Ondan hiçbir şeyi saklamayız.

– Cemil siz iyi niyetlisiniz. Bundan şüphem yok. Fakat karar vermek benim için zor.

– Hocam siz rahat olun! Biz her zaman size yardım etmeye hazırız.

– …

– Hocam şimdi meşgul etmeyeyim. Tekrar rahatsız ederim.

Cemil gitmişti. Sedat aynı düşüncelerin kendisine yaklaştığını hissediyordu…

BEKLEYİŞ

– 59 –

Âmir masasının üstündeki saate bakıyordu. Dokuz olmuştu. Hâlâ bir haber yoktu. Dostundan ya da Kemâl ve Servet'ten... Bir ara Musa'yı aramak aklına geldi; ama, onun nasıl bir faydası olabilirdi ki?!..

Bu kez kol saatine baktı. İşler istediği gibi yürümüyordu. Sanki bu konuda çıkmazda gibiydi. Araya adam sokmanın faydası olmazdı. Bu kadar engeli nasıl aşabileceği sorusunun cevabını henüz bulamamıştı.

Birine hitap eder gibi seslendi: "Nasıl bir adamsın sen?"

Onun için endişelenmeye başlamıştı. Onu hâlâ tam olarak anlayamamıştı. Haykırır gibi ofladı: " Nerdesin Sedat?"

FİLM ŞERİDİ

– 60 –

Kızılay Meydanı alışılagelmiş bir akşam yaşıyordu. Hemen her yönde insanlar akıyordu.

Ahmet, çayından bir yudum daha aldı. Bütün hayatı gözünün önünden geçiyordu. Geçmeliydi. Çünkü hayatının kararını vermişti. Bu belki de hayatının son anlarını yaşadığı anlamına geliyordu. İşin o kadarını düşünmeyi de artık önemsemiyordu.

"Ahmet!" diye haykırdı içinden.

İsmini, kendisi bile duymak istemiyordu. Bu ona geçmişini hatırlatıyordu. Akşamın birazdan getireceği karanlık gibi bir şeydi geçmişi.

Pişman mıydı? Bilemiyordu. İlk defa bundan emin olamadığını hissetti. Aklına bugün ölümün eşiğine bıraktığı genç geldi. Bu ona neden acı veriyordu ki? Unutmaya çalıştı. Bırakmamalıydı kendini. Bundan sonra ne yapması gerekiyordu. Bu gri şehir, ona kasvetten başka bir şey vermiyordu aslında. İşte buraya yapışıp kalmıştı.

Kızlara yazdığı adrese gitmeliydi. Acaba, verdiği adresi bulabilecekler miydi? Efendisinin son emriydi. Eğlence. Onu çileden çıkartan şey, bardağı taşıran son damla…

Efendisi ile tanıştığı geceyi hatırladı. Ona hak ettiği hayatı vaat ettiği geceyi. Onu tek bir cümle ile ikna edebilmişti. "Benden şüphe ettiğin anda, beni öldürebilirsin."

İşte, zamanı gelmişti. Artık ona inanmıyordu. Belki de son kurban efendisi olmalıydı…

Bundan artık emindi…

Evet, o adrese gitmeliydi. Aklından geçenler onu korkutuyordu. Çayından bir yudum daha alırken bu düşüncenin zihnine iyice yerleşmeye başladığını fark etti. Evet! Aslında… Neden olmasındı ki?!…

Aceleyle masadan kalktı… Eline gelen onluğu masaya bıraktı. Gece oluyordu ve yarısından önce İstanbul'da olmalıydı…

Kulağına gelen ezan sesini ilk defa fark ettiğini hissetti. İçinde keskin bir acı duydu ve aynı anda, ölümünü düşündü, başı döndü. Yürüyen sadece bedeniydi; ona öyle geldi.

TANIŞMA

– 61 –

Beyza, âniden arkasından gelen sesle irkildi. Rutubet kokan bu depoda belli belirsiz aydınlığı iyice gölgeleyen bir sesti bu ve doğrusu, onu ürkütmüştü. Arkasını döndü. Merdivenlerden en az iki kişi iniyordu. Aslı'ya baktı; hâlâ dalgın gibiydi.

Bir an için "Özgür" dedi içinden. Bu gelen Özgür müydü acaba?

Kapıda iki kişi belirmişti. Işık arkalarından geldiğinden, yüzleri seçilemiyordu. Bir kadın ve bir erkek. Erkek, Özgür değildi.

"Buyrun?" dedi Beyza, başını hafifçe yana eğerek. Kimdi bunlar?

Kadın, Beyza'nın sorusunu duymamış gibi yaptı:

– Bakar mısınız?

Beyza şaşırdı. Soru sorma tarzı emrediciydi. Aslı'ya baktı; o da kadını seçmeye çalışıyordu. Beyza tekrar kapıdakilere döndü.

Kemâl ve Servet'ti bunlar. Servet sorgulayıcı tavrını bir kenara bırakıp, bu kez yumuşak bir tonla konuşmaya başladı:

– Yanlış anlamayın hanımefendi! Burada mı görevlisiniz?

– …

– Biz, güvenlik birimindeniz. Kontrol için bakmıştık.

Aslı kapıya doğru birkaç adım atıp durdu. Servet devam etti:

– Az önce Sedat Bey'in ortadan kaybolduğu haberini aldık. Binaya gelince laboratuarın ışıklarının yandığını fark ettik, içeri girdik. Kimseyi göremedik. Tam çıkıyorduk ki, buradan sesler geldi; biz de bağırdık.

Aslı devreye girdi:

– Buyrun!

Bu arada iki misafir, deponun sağına-soluna bakıyorlardı. Kemâl söz aldı:

– Burada çalışıyorsunuz herhalde?

Aslı sakindi:

– Sayılır. Özgür beyin arkadaşıyız.

– Özgür bey?

– Sedat beyin asistanı.

– Sedat beyin ortadan kaybolduğu söyleniyor. Doğru mu?

Konuşma Kemâl ile Aslı'nın arkasında geçiyordu.

– Bunu biz de merak ediyoruz.

– Özgür bey buralarda mı?

– Buradaydı, fakat, çıkmış galiba.

Servet, Beyza'ya baktı:

– Burası depo muymuş?

– Öyleymiş.

– Boş bir depo.

– Aslında kutular vardı; biz yukarı çıkarttık. Sedat beyden bir iz bulabilir miyiz diye…

– …

– Bakacaksanız buyrun. Zâten burası bomboş. Kutularda da eski kağıtlar, notlar var.

Kemâl, burada kalmayı gereksiz gördü. Hafifçe tebessüm ederek:

– Sizin de işiniz bittiyse çıkabiliriz.

– Çıkalım, dedi Beyza.

Gözleri ışığa alışıncaya kadar hepsi sessiz kaldılar. Tekrar Kemâl konuştu:

– Kimlerle tanışmış olduk?

– Aslı.

– Beyza.

– Kemâl.

– Servet.

ANLAMSIZLIK

15.05.2004 / 22:20

Güneşin batışıyla birlikte, Ahmet geri dönmek için uçağın pilotunu aradı. Kızılay Meydanı'ndan aşağıya, Sıhhiye'ye doğru yürüdü. Koşuşturmaca içindeki insanlara baktı bir süre. Topluma yabancılaşmış mıydı gerçekten? Cevabından korktuğu bu soru zihnine her üşüştüğünde unutmaya çalışırdı. İnsanlar her yerde aynıydı. Birkaç mağazanın vitrininde oyalandı. Tekrar saatine baktı.

Sıhhiye'ye giden bulvardan Necatibey Caddesi'ne saptı. Acele etmeliydi. Uçağın alanda fazla bekletilmesi doğru bulunmuyordu. Aksi takdirde devreye askeri birlikler giriyor, birtakım soruşturmalar açılabiliyordu. Dahası, bir an önce, Efendi'nin deyişiyle Mâbed'e gitmeliydi. Efendi onu bekliyordu. Daha da önemlisi, o da Efendiyi bekliyordu.

Bir taksi çağırdı. Ruhu ikiye bölünmüştü. Bir yanı, battığı hayata devam etmekten başka bir yol olmadığını fısıldıyordu. Diğer yanı ise, sanki hiç doğmamıştı. Bilmediği her şeyden korkuyordu. Bilmiyordu…

Şimdiye kadar yaşadığı hayatın dışında bir şey bilmiyordu. Beyninde sürekli dönen bir kaset vardı. Devamlı geriye alıp tekrar dinliyordu. Sonra tekrar… Şimdi beynindeki kaseti çıkarıp sahibine vermeye gidiyordu. Uğrunda her şeyini feda ettiği, her

şeyi bir tür pahalı oyun olarak gören Efendiye gidiyordu. Şimdiye kadar hiç sorgulamadığı, hayatının sahibi olmuş bu adama sorular yağdırmak istiyordu.

Yine de hiçbir şey hissetmiyordu. Hayatta yaptığı hiçbir şey onun için bir mânâ ifade etmez olmuştu. Birkaç dakika sonra, taksi "çok özel" havaalanına yaklaşmıştı. Belli bir mesafede indi. Kontrol noktasındaki askere özel kimliğini gösterdi. Asker "geç!" verdi. "Bu kimlikler her zaman işe yarıyor." dedi içinden. İstese, Ahmet cebinden birkaç farklı kimlik çıkarabilirdi. Her yere farklı bir kimlikle girebiliyordu. Hiç kimse kimliğini alıp doğrulamaya kalkmazdı. Belki de bu yüzden hep yüksek rütbeli kimlikleri tercih etmişti. Hiyerarşi… Aslında hiç sevmediği bir sistem sayesinde işlerini yürütebiliyordu.

Uzunca bir yolu yürüdü. Derinden gelen bir rahatsızlığı tekrar hissetmeye başlamıştı. Birkaç saat önce laboratuvarın bodrumunda öldürdüğü genci hatırladı. Asistandı herhalde. Çok gençti. Helyumun dondurucu soğuğunda çocuğun son nefeslerini almaya çalışırken aklından neler geçmiş olabileceğini tahmin etmeye çalıştı. Nedense, bunu her seferinde yapardı; ister istemez. Elinde değildi. Pişman mıydı?

Kendisini onun yerine koydu. Bir katilin kurbanıyla empati kurmaya çalışması… Hem bunu yapıp, hem de yeni işleri halletmek ilginç bir durumdu herhalde. Bunu fark etti. "Onu en acısız öldürme yöntemlerinden biriyle öldürdüm." dedi hafifçe. Ve hemen bunun ardından bu son kararı almasına şaşırdı bir kez daha.

NÂZİK

– 63 –

– Tamam!

– Efendim?

– Tamam!

Sedat Bey'in sesi geniş odada yankılanmıştı. Onu nasıl ikna edeceğini düşünen adam şaşkınlık içindeydi.

– Tam olarak anlamadım. Neye tamam? Ne için tamam?

– Daha fazla vakit kaybetmenin bir mânâsı yok. Ne istediğinizi tam olarak bir daha söyleyin.

– Tamam! Ama önce birlikte Mâbed'imizi dolaşalım.

– Mâbed?

– Evet Mâbed. Şu anda bulunduğumuz yer. Dolaşırken, nerede olduğumuzu da daha rahat anlayabilirsiniz.

Adam, ceketinin düğmesini ilikledi. Nazik bir tavırla sol eli-ni öne doğru uzattı ve Sedat Bey'e yol gösterdi.

Birkaç saniye sonra az önce buraya girdikleri kapının önündeydiler. Kapı adamın ufak bir el hareketiyle açıldı. Koridora çıktılar. Duvarlarından sular süzülen koridorlar… Hoca bir yandan etrafı zihnine kaydetmeye çalışırken bir yandan da bundan sonra ne yapacağını düşünüyordu. Bomboş koridorlar bir ağ oluşturuyordu. Hiç kimse yoktu. Sadece iki çift ayakkabının yere her vuruşunda çıkardığı tok ve keskin sesler duyuluyordu. Adam, hocanın çok az arkasında hiç konuşmadan

yürüyor, sadece yol ayrımlarında, yön göstermek için elle işaret ediyordu.

Birkaç dakikalık bir yürüyüşten sonra, yeni bir kapının önünde durdular. Kapı açıldı. Adam yine nazikçe "Buyrun!" diyerek içeriyi işaret etti…

HAYİM

– 64 –

Yosun kokusu ve mavinin açık tonu hâkimdi küçük yuvarlak salona. Burası, bayram sabahlarında Osmanlı Padişahlarının misafirlerini ağırladıkları kabul salonuna benziyordu. Giriş kapısının hemen sol yanından başlayarak duvara paralel şekilde uzanan bir akvaryum, kapının tam karşısında, daha önce bir süre tutulduğu büyük salondaki akvaryuma benzer bir cam hazneye bağlanıyordu. Akvaryumda daha önce hiç görmediği çeşit çeşit, renk renk balıklar odadaki yoğun yosun kokusuna daha çabuk alışmayı sağlıyordu. Fakat diğer akvaryum karanlıktı. Sadece cam haznesine çarpan bir iki su kabarcığı camın arkasında su olduğu hissini uyandırıyordu…

Oda sâdeydi. Kapının sağ tarafında masa ve iki sandalye vardı. Sedat Hoca birkaç adım attıktan sonra duraksadı. Mavi balıklar çok güzeldi. Burada bu güzelliklerin ne işi var diye sordu kendi kendine.

– Buyrun!

– …

– Oturun!

Sedat Bey, dalgın bir ifadeyle adamın yüzüne baktı. Daha sonra, birkaç adım önündeki sandalyeye oturdu:

– Artık tanışsak.

– Bana herkes ‘Efendi’ diye hitap eder Sedat Bey. Kendi ismimi ben bile unuttum. İsmimle hitap etmek isterseniz, Hayim.

– Hayim?

– Evet, Hayim.

– Çok güzel Türkçe konuşuyorsunuz Hayim Bey.

– Türk olmadığımı kim söyledi?

– İsminiz…?

– Belki Türküm, belki de değil; bunun fazla bir önemi yok Sedat Bey.

– …

– Siz beni nasıl görmek isterseniz öyle görün!.

GÖZE GİRME

– 65 –

Ahmet'in bakışlarındaki merak yerini şimdi kızgınlıkla karışık tedirginliğe terk etmişti. Kendisine doğru gelen arabaya yürüdü. Sağ ön kapıdan inen siyah takım elbiseli adam sol arka kapıyı açtı ve donuk bir sesle "Buyrun!" dedi. Durum farklıydı ve genç Ahmet bunu henüz fark ediyordu. Karşı koymadı. Arabaya bindi. Sağ arka tarafta hafif kır sakallı biri oturuyordu:

– Gel bakalım!

Çatallanan bir ses. Kimdi bunlar?

ÂMİR

– 66 –

Yaşlıca adam arabanın camını açarak havayı içine çekti. Sonra tekrar Ahmet'e döndü:

– Seni iyice tanımamızı istersin değil mi?

– Ben seni tanımak isterim.

– Birbirimizi tanıyacağız.

– …

Ahmet susmayı tercih etti. Yaşlı adam gülümseyerek devam etti:

– Önce bir şeyler atıştıralım.

Şoför gazladı.

Ahmet bu kez adamı daha bir alıcı gözle süzdü ve keskin bir tebessümle:

– Herhalde önce kendinizi tanıtırsınız, dedi.

Yaşlı hiç oralı olmadı:

– İnsanlar… birçok bakımdan, birçok kısma ayrılabilir.

– …

– Bazıları, hatta ekseriyeti, birçok durumda ne yapacağını bilemez. Birileri onlara ne yapmaları gerektiğini söylemelidir. İnsanlar emir alır ve emir verir. Beni anlıyorsun değil mi?

– …

– Bana "Âmir" derler. Ama sen ne yaptığını bilen birine benziyorsun.

Ahmet bu sorunun cevabını düşündü bir süre. Ne yaptığını biliyor muydu gerçekten? Daha da ilginci, bu soruyu uzun zamandır kendine sormamıştı.

– Tamam… Hemen….

Az önce depoya gelen kadın. Bir kenara çekilmiş, telefonla konuşuyordu.

Servet telefonu kapattıktan sonra Kemâl'e döndü:

– Hemen gitmeliyiz.

Kemâl sessizce onayladı. Servet ardından Aslı'ya döndü ve başıyla hafif bir selâm verdi. Gidecek olmalarına Beyza sevinmişti. Bu kadından ve adamdan hiç hoşlanmamıştı.

Birkaç saniye içinde Servet ve Kemâl depoyu terk etmişlerdi.

– Ne oldu Aslı?

– Bilmiyorum. Ama hoşlanmadım… Hiç hoşuma gitmedi.

– Bunlar mı?

– Duymadın mı? Hacettepe Güvenlik Birimi. Heh! Böyle bir şey yok ki!

– Yani?

– Bunlar kim acaba? Bu kadar saçma bir yalana başvurduklarına göre…

Aslı'nın da böyle şüphelenmesi Beyza'nın hoşuna gitmişti. Aslı'yı destekler mâhiyette mırıldandı:

– Garip gerçekten.

– Hadi gel! Bakalım nereye gidiyorlar.

– Takip mi? Bu kadarına gerek var mı?

– Neden olmasın?!..

– Tamam, ben polisim de, sana ne oluyor?

– …

– Risk almaya değer mi?

– Neden?

– Şu an için bulaşmayalım derim.

– Burada böyle oturup ne yapacağız peki?

– Bu şekilde çözmek pek kolay olmaz. Emniyet önce uzaktan takip ve dinleme yapar.

– Bunu şimdi biz yapalım!

Aslı bunları söyledikten sonra merdivenlere yöneldi. Beyza da arkasından:

– Nereye gidiyorsun?

Aslı, merdivenleri çıkarken Beyza'yı duymazlıktan geldi.

Laboratuvarı birlikte terk ettiler.

YAZI

– 68 –

– Nereye gidiyoruz Servet?

– Âmir aradı. Hemen hücreye gidiyoruz. Önemliymiş.

– …

– Arabayı nereye bırakmıştık?

– Şurada, dedi Kemâl; eliyle sol tarafı işaret ederek.

Kemâl ve Servet binanın hemen karşısında park ettikleri arabaya doğru yürüdüler. Servet aniden durdu:

– Bir dakka.

Kemâl şaşırmıştı:

– Ne var?

– Hişşşşt…

– Ne oldu Servet?

– Bir ses.

– …

– Ses çıkarma!

– …

Kemâl de dikkat kesilip etrafa kulak kabarttı. Ses yoktu; hiçbir şey duymamıştı. Fısıldadı:

– Emin misin?

– Belki de bana öyle geldi. Neyse…

Arabaya doğru yürümeye başladılar. Bir şeyler Servet'i huzursuz ediyordu. Laboratuvarın altındaki depoya indiklerinde, oradaki iki bayanı görünce Servet şaşırmış, dikkatini etrafa verememişti. Geri dönüp bakmalıydı. "Dur" dedi Kemâl'e.

– Neden duruyoruz Servet?

– Tekrar laboratuara gitmeliyiz.

– Neden?

– Gidip bakmak istiyorum! Kızları da hiç gözüm tutmadı.

– Araştırsınlar mı?

– Çok iyi olur.

– Hadi hemen depoya bakalım!

Tekrar binanın giriş kapısındaydılar. Beytepe'ye gece çökmüştü. Rüzgar artık serin esiyordu.

Son birkaç adımını daha hızlı attı Servet, amfiye bir an önce girmek istiyordu. Kemâl de arkasından… Hiç vakit kaybetmeden laboratuara yöneldiler.

Kimse yoktu. Kızlar gitmişlerdi. "Onları korkuttuk galiba. Gitmişler" dedi Kemâl.

…

Yarım saat boyunca bakınmalarına karıştırmalarına rağmen bir şey bulamamışlardı. Aşağıdaki deponun kapısı da açılmıyordu. Dahası, sanki arkasında duvar varmış gibi, vurulduğunda tok bir ses bile çıkmıyordu.

Hızlı adımlarla amfiyi terk ettiler. Servet o kadar hızlanmıştı ki Kemâl artık ona yetişmekte zorlanıyordu. Kız kardeşini her zaman takdir ederdi. 'Keşke şu son şokları yaşamasaydı.' diye geçirdi içinden. Anne babasından kalan tek hatıraydı Servet.

Birkaç dakika sonra arabanın yanındaydılar. Kemâl arabanın kapısı açarken saatine baktı. Saat 23:25' i gösteriyordu…

BAŞ

– 69 –

…

– Demek babanı öldürdün abi? Büyük adamsın!

– Saçmalama ulan! Kazayla vurduk diyoruz sana. İnsan babasını isteyerek öldürür mü?

– Annesini, babasını, kardeşini isteyerek öldüren bir sürü kişi var. Hayatın ne getireceğini kim bilebilir?!...

– …

Ahmet cevap vermedi. Bu sözlerden sonra yine kardeşi gelmişti aklına. Canından çok sevdiği kardeşi… Daha küçücüktü. O karanlık gece… Hatırladıkça, kalbi doğranıyordu sanki. Ve şimdi buradaydı.

Kardeşinin ölümünden sonra kararını vermişti. Kötülerin canını almalıydı.

Amcasıyla birlikte Türkiye'ye geldikten sonra işler iyi gitmemişti. Amcası bir kadına aşık olmuş ve kumar oynamaya başlamıştı. Her gün eve sarhoş geliyordu. Ahmet'e kötü davranmıyordu belki ama, hiçbir faydası da yoktu. Evden kaçtı ve hayat onu İstanbul'a kadar sürükledi. Yarım yamalak Türkçesiyle kamyonların arkasında geldiği İstanbul da ona iyi davranmamıştı. Geceler boyunca sokaklarda tek başına dolaştı. Yalnız geçirdiği gecelerin birinde, Beyoğlunun arka sokaklarında tanıştığı bir grup evsizin yanına sığındı. Hayatta kalmak için ne

gerekiyorsa yaptı. Çaldı, adam yaraladı, öldürdü… Cesareti sayesinde kendi çetesini kurdu. Şimdi 23 yaşındaydı ve kurduğu çetenin lideriydi.

– Ne oldu abi? Birdenbire sustun.

– Yok, bir şey. Hadi çıkalım. Bu saatlerde birini yollarız. Eğlenceden geliyordur.

– Tamamdır abi.

…

Birkaç dakika sonra Ahmet'in tahmin ettiği gibi sokağın köşesinden siyah bir Mercedes döndü. Ahmet adamını dürttü. Otomobil durdu. Şoför yavaşça indi ve ön kaportayı açtı. Arıza vardı herhalde. Ahmet ve adamı iki yandan arabanın arka kapılarına yanaştılar. Ellerindeki bıçaklar görülüyordu.

– Canınızdan olmak istemiyorsanız boşaltın üstünüzü!

Gecenin karanlığında arabanın içi görünmüyordu. Ön sağ taraftan takım elbiseli, iri yarı bir adam indi ve gayet alaycı bir ses tonuyla:

– Gençler gidin buradan! Gecenin bir vakti canınızdan olmayın!

Ahmet biraz şaşırmıştı. Yine de, kendine hakim bir ses tonuyla adama doğru birkaç adım attı:

– Ne diyorsun ulan?

Adam sinirlenmişti. Belinden silahı çıkarıp Ahmet'e doğrulttu. Silahı görünce sağkolu tırstı fakat Ahmet geri adım atmadı. Üstelik iri kıyımın üstüne yürüdü. Bir iki kez Ahmet'i çekiştiren adamı, gelmeyeceğini anlayınca koşarak uzaklaştı. Ahmet kendine silah çeken adamın üstüne tehditler savurarak yürümeye devam etti.

– Beni mi vuracaksın ulan? Hadi durma! Vursana!

Ahmet'in bu gözü kara hareketleri arabadan inen adamı tedirgin etmişti. Ahmet, adamın karşısında ölümden zerre kadar

korkusu olmadığını söyleyen bakışlar atarak duruyordu. Adam bir aralık kapıyı açıp arka tarafta oturan kişiyle bir şeyler konuştu, sonra tekrar doğruldu. Tetiği çekmek üzereyken, Ahmet, iyice yaklaştığı adamın üstüne atladı. Kolunu bükerek silahını elinden aldı. Yere düşen adam paniklememişti. Ahmet'e bağırdı:

– Bir delilik yapma!

Ahmet, silahı eline aldığından beri adamın söylediği hiçbir şeyi duymuyordu. Hiç tereddüt etmeden adama kurşun yağdırmaya başladı. Öldüğünden emin olduktan sonra, silahı bu kez arabanın üstüne doğrulttu:

– Aşşa!

ÇAY BORCU

– 70 –

Odadaki sessizliği yine Hayim bozdu.

– Çay içer misiniz Sedat Bey?

– Çay?

– Size bir çay borcum olduğunu biliyorum. Çocuklar sizi getirmeden önce, laboratuvarda çayınızı bardağa yeni koymuşsunuz. Sizden bunun için özür dilerim.

Sedat Bey kasten anlamsız anlamsız baktı adama:

– …

Hayim, hocanın arka tarafına doğru seslendi:

– Çay!

– …

– Ah Sedat Bey! Otuz yıl önce başladı bu iş. Yeni bir enerjiyi fark ettik. Aslında hep yanı başımızdaydı. Hatta hayatımızın içindeydi. 'İnsan yanı başındakileri en son fark eder.' derler. Doğru bir söz.

– …

– Buhar ile yaşamaya çalıştık. Daha sonra kömür ondan sonra petrol, peki ya sonra? Nükleer enerjiyi denedik. Bunlar, zor bulunan, külfetli şeyler oldu. Bazılarının bulunması kolay olsa da hiç yetmedi. Yaşamak için bazen, ama hayal ettiklerimizi gerçekleştirmek için asla! Neyse ki, şifreyi çözmeyi siz başardınız.

– …

– Evet! Su için buradayız.

Sedat Hoca bu defa dik dik baktı adama:

– Burası?

– Su ve enerji Sedat bey.

YAŞLI KURT

– 71 –

Ahmet, yanında oturan yaşlı kurdu süzüyordu. Yol boyunca hiç konuşmamıştı. Kolunu arabanın kapısına dayamış dışarıya bakıyordu. O kadar rahat görünüyordu ki, bu, Ahmet'i rahatsız etmişti. Onun ilgisini çekip konuşmak ve kim olduğunu öğrenmek istiyordu. Onu, daha önce hiç görmemişti. Önceleri Efendi ile bir ilişkisi olabileceğini düşünmüştü. Aklından bir sürü şey geçmişti. Efendinin, onun emrini dinlemediğini öğrendiği ve onu öldürmek için bu adamı yolladığı… Bir sürü düşünce… Artık anlamıştı. Bu adam farklıydı. Arabanın içindeki ışık çok fazla değildi. Fakat buna rağmen gözlerindeki kıvılcımı ve hareketlerindeki otoriteyi hissetmemek mümkün değildi.

Ahmet hâlâ şaşkındı. Nerden çıkmıştı bu adam böyle? Papağan gibi, aynı şeyi tekrarlayıp duruyordu içinden. Bir an önce kurtulması gerektiğini hissediyordu. Ama, önce beklemeliydi. Nereye gittiğini görmeliydi. Belki işine yarar bilgiler elde edebilirdi. Ayrıca, şu anda çok fazla şansı da yoktu. Uçağa yaklaştırılmamıştı. Bu kendisini İstanbul'da gülen yüzlerin beklemediği anlamına geliyordu. Bir şeyler yapmalıydı.

Araba anayoldan çıkıp taşlık bir araziye sapmıştı. Her yer karanlıktı. Arabanın camından gözlerinin ucuyla gökyüzüne baktı; çok berraktı. Yıldızlar çok net görünüyordu.

Beş on saniye sonra araba durdu. Yığma toprak bir tepenin önündeydiler. Ahmet, soran gözlerle adama baktı:

– Bunu havaalanında neden yapmadınız?

– Saçmalama geveze. Ölmesini istediğim bir adamla konuşmam.

– O halde?

Ahmet sözünü bitirir bitirmez önünde durdukları tepe büyük bir gürültüyle yarılmaya başladı. Araba bu açıklığa doğru hareket etti. Ahmet şaşırmıştı.

Arabanın girdiği yer küçük bir garajı andırıyordu. Arabadan indiler. Mayısta olmalarına rağmen burası oldukça serindi. Ceketinin yakasını kaldırdı Ahmet; ürpermişti. Yaşlı adam arabadan inerken arkasını dönmeden seslendi:

– Gel!

Arabadan sadece ikisi indi. Ahmet peşi sıra onu takip etti. Bir asansör kapısının önüne geldiler. Yaşlı adam kapağı açılan bir bölmeye göz retinasını tarattı, kapı açıldı. Asansöre bindiler. Dört kişinin rahat sığabileceği büyüklükte bir asansördü bu.

Kapıların tekrar açılması, yirmi saniye kadar sürmüştü. Ahmet içinden isabetli saymayı biliyordu. Yaklaşık yedi sekiz kat aşağıya inmişlerdi. Kapı açıldığında saat 23:35 i gösteriyordu. Adama döndü:

– Şaşırtmaya devam ediyorsunuz.

KAHVALTI

– 72 –

Kemâl ve Servet, Âmir'i odasında bekliyorlardı. Hücre'ye geleli on dakika olmuştu. Yorgunluktan neredeyse uyuyacaklardı. Âmir içeriye hızlı bir şekilde girdi, koltuğuna oturmadan önce ikisine baktı. Kemâl, Âmir'in ardından odaya giren adamı dikkatle süzüyordu. Daha önce hiç görmemişti.

Âmir, masasının başına geçerken Ahmet'e eliyle boş koltuklardan birini gösterdi. Ahmet, Kemâl'in arkasındaki koltuğa oturdu. Âmir iki kardeşe döndü:

– Bu arkadaş Ahmet. Bizi hocaya o götürecek. Bu gece her şey bitecek. Ahmet'in istediğiyle bizim istediğimiz farklı şeyler, fakat aynı yerde. Bu yüzden soru sormayın. Uçak birazdan hazırlanacak.

"Âmirim, diyerek söze girmek istedi Kemâl. Fakat sözü bıçak gibi kesildi.

– Yolda konuşursunuz. Şimdi hemen çıkıyorsunuz. Saat bire geliyor. Sabah kahvaltıyı hocayla beraber yapmak istiyorum.

– Anlaşıldı efendim, dedi Kemâl ve Servet aynı anda.

Ahmet sesini çıkarmadı. Kemâl ve Servet yanlarında tanımadıkları bir adamla birlikte bilmedikleri bir yere gidiyorlardı. Asansörde sessizlik hâkimdi. Kemâl ara sıra Ahmet'i süzüyordu.

Ahmet içinse, karşısında duran bu insanlar basit birer ajandan fazlası değildi. Bir gün öncesine kadar emrinde böyle yüzlercesi çalışıyordu.

Kemâl ve Servet ise aynı şeyi düşünüyorlardı. Bu kadar uğraştıktan sonra kayda değer hiçbir şey bulamamışlardı. Âmir meseleyi halletmiş ve, gökten indirir gibi yanlarına bu adamı takmıştı.

Ahmet kesin kararını vermişti. Bir an önce efendisiyle göz göze gelmek ve sonra…

SERVET

– 73 –

– Hayıııır!

Kan ter içindeydi. Sağına soluna bakınıyordu. Hâlâ gördüklerinin etkisindeydi.

– Anne, baba!

Servet meraklı ve korku dolu gözlerle anne ve babasını arıyordu. Kâbus muydu, halüsinasyon muydu?

– Geçmiş olsun evlâdım, annen, baban burada.

– …

– Hastanedesin.

Orta yaşın üstünde bir doktordu bu.

– Ne oldu bana?

– Ani kasılmaların vardı.

– …

– Şimdi daha iyisin değil mi?

Servet "iyiyim" anlamında başını salladı. Şaşırmıştı. Hiçbir şey hatırlamıyordu. En son hatırladığı, ailece evde oturup televizyon izledikleriydi. Sonrası karanlık ve gördükleri… Kabustu herhalde, hatta daha da korkunç.

Oturdukları dairenin karşısına yeni taşınan çifti görmüştü rüyasında. Çabuk kaynaşmışlardı onlarla. Çok sevimli ve birbirine yakışan bir çifttiler. Onur abi ve Selma abla… her gün

evlerine gider, onlarla sohbet ederdi. Selma ablası güzel puding yapardı.

Fakat rüyasında Onur abi Selma ablasını boğazını keserek öldürüyordu. Servet'in ise nutku tutulmuş hiçbir şey söyleyemiyordu…

…

– Servet, kızım iyi misin?

Annesi tedirgin bakışlarla Servet'in elini tuttu.

– İyiyim ben. Kabus gördüm herhalde. Çok korkunçtu.

– Tamam geçti.

– Ne zamandan beri buradayım?

– Yaklaşık 6 saat oldu kızım. 6 saattir baygın haldesin. Bizi çok korkuttun.

– Anne, Selma ablam burada mı? Rüyamda onu ve Onur abiyi gördüm. Çok korkunç bir rüyaydı. Onur abi, Selma ablanın boğazını kesti.

– …

– Selma abla ölüyordu.

Annesi bir anda buz kesmişti. Şaşkınlıktan başı dönüyordu. Nasıl olurdu? Servet'in söyledikleri…

İki saat önce öğrenmişlerdi. Hatta Fikret Bey de oraya gitmişti. Kapı komşuları Onur, eşi Selma'yı boğazını keserek öldürmüştü…

YOLCULUK

– 74 –

– Burası neresi Aslı?

Beyza nerede olduklarına dair hiçbir fikir yürütemiyordu. Laboratuvara gelen şu iki tipin panelvanına gizlice binmiş, bir saat kadar bir yolculuk yapmışlardı. Nihayet araba durmuş, içindekiler çıkmıştı. Uzaklaştıklarından iyice emin olduktan sonra onlar da sessizce çıktı. Burası düzenli tertipli bir garaja benziyordu. Tam olarak nerde olduklarını bilmiyorlardı.

Karanlık bir köşeye, garajda duran arabalardan birinin yanına sindiler. Az önce garaja bir araba daha gelmişti. Yaşlıca bir adamla, yüzünü tam olarak göremedikleri bir adam. Garajın diğer tarafında bir asansöre binmişlerdi. Sonra Aslı ve Beyza da asansöre binmeye çalıştı, fakat kapılar bir türlü açılmamıştı. Muhtemelen sesli komutla açılan bölmede retina kontrolü yapıldıktan sonra asansör kullanılabiliyordu. Burası alelâde bir yer değildi ve daha kötüsü, burada öyle kalakalmışlardı. Çıkış kapısı yoktu. Laboratuvara gelen kişiler 'üniversite güvenlik birimi' gibi palavralar atmıştı. Fakat bunların gerçekte kim olduğunu bulmak şu anda imkânsızdı. Bu yüzden beklemeliydiler. Nerde olduklarını bilmeleri gerekiyordu.

– Beyza!

– Hişşt! Birileri geliyor.

Beyza haklıydı. Aslı başını sağa çevirdiğinde asansörün açıldığını gördü. İçerden inenler laboratuarda gördükleri kişilerdi. Yanlarında birisi daha vardı. Asansörden inip doğru ilerlediler. Bir başka küçük binanın önünde durdular. Burası sanki bir başka çıkış noktasıydı. Laboratuvara gelen kız kolunu ağzına götürerek bir şeyler söyledi ve kapı açıldı.

Beyza, Aslı'nın koluna dokunup sessiz olmasını işaret etti. Duvar dibinden yavaşça kapıya doğru yanaşmaları gerektiğini belirtti. Kapı yirmi metre kadar uzaktaydı. Acele etmeliydiler. Üçü geçtikten sonra kapı yavaşça kapanmaya başlamıştı. Adımlarını hızlandırdılar.

– Acele et Aslı, dedi Beyza. Çıkmalıyız.

– Tamam!

Artık koşmaya başlamışlardı. Burada kalırlarsa asansörün bir daha ne zaman açılacağını bilmiyorlardı. Şanslıydılar. Dışarı çıkanlar o kadar dalgın görünüyorlardı ki onları bir an için bile fark etmemişlerdi.

Kapının kapanmasına ramak kala yetişmişlerdi. Hemen kapının çıkışında kuytu bir yere sindiler. Burası, çorak bir araziydi. Gecenin karanlığında hiçbir şey görünmüyordu. Beyza bir adım öne çıkarak etrafı kolaçan etti:

– Nerdeyiz?

Aslı fısıldadı:

– Onlar nerde?

– Şuradalar.

Beyza onları görmüştü. Yaklaşık elli metre kadar ilerdeydiler. Karanlıkta, ön ve kanat lambaları yeni yeni ışık vermeye başlayan bir uçağa biniyorlardı. Beyza Aslı'yı kolundan tuttu:

– Hadi gel!

Parmak uçlarında koşarak, uçağın yirmi-otuz metre kadar

yakınına geldiler. Şimdi yere yüzüstü yatmışlardı. İkisi de nefes nefeseydi. Neyse ki fark edilmemişlerdi. Uçağın sağdaki kapısı açıldı. Bir adam belirdi ve eğilip aşağıya beş altı basamaklı bir merdiven indirdi. Kemâl, Servet ve Ahmet adımlarını sıklaştırmıştı.

Beyza ve Aslı ne yapmaları gerektiğini kestiremiyorlardı. Her şey çok hızlı cereyan ediyordu. Şimdi ne olacaktı?

Beyza bütün cesaretini toplamaya çalıştı. Belindeki silahı çekti. Korkuyordu, fakat yapacak başka bir şey de yoktu. Yerden kalktı; hem hızlı, hem hafif şekilde koşmaya başladı. Aslı, bir yandan Beyza'nın ne yaptığını kestirmeye çalışıyor, diğer yandan da arkası sıra gidiyordu. Beyza silahını iki eliyle tutmuş, uçağın kapısına doğru ilerledi. Birbirlerinin derinden ve hızlı nefes alıp verişlerini duyuyor olmalıydılar.

Artık fark edilecek mesafeye gelmişlerdi. Neyse ki, kapıyı açan adam, üç yolcunun uçağa binmesi için hafifçe geri çekilmiş, uçağın içine girmişti. Beyza, kendisinden beklenmeyen bir sertlikle bağırdı:

– Kımıldamayın!

Servet şaşırmıştı. Hiç vakit kaybetmeden silahına davrandı ve arkasını döndü. Sesin tam olarak nerden geldiğini anlamaya çalıştı. Uçağın yolcu kısmından dışarıya belli belirsiz sızan ışıkta, bağıran genç bayanı tanıdı. Laboratuvarda gördüğü kişilerdi bunlar; fakat elinde silah olan şimdi bir profesyonel gibiydi. Servet'in eli belinde kalmıştı. Yavaş yavaş iki elini kaldırmak zorunda kaldı.

Kemâl de silahına davranırken Beyza bunu da gördü ve "Hayır!" diye bağırdı. Kemâl elleriyle "Sakin ol" işareti yaptı. Kemâl ve Servet'in arkasında, uçağın merdivenine yakın durumda kalmış olan Ahmet, olanları şaşkınlık dolu bir sessizlikle takip ediyordu. Her şey çok hızlı gelişmişti. Aslında o anda istese bu

genç bayanı öldürebileceğini düşündü. Bunu rahatlıkla yapabilirdi. Ne Hücre'nin ne de Kemâl ve Servet'in bakmayı akıl edemediği sol koltuk altındaki silahı rahatlıkla alıp kullanabilecek şekilde yerleştirmişti. Fakat bu gece hedefi daha büyüktü ve işin doğrusu, bu bayanları tehlikeli bulmamıştı.

Üçü, gecenin karalığında kendilerine yaklaşan iki siluetin belirginleşip birer yüz hâlini almasını bekledi. Gelenler korkuyordu. Nefesleri onları ele veriyordu. Ahmet bakışlarını iyice odaklamaya çalıştı. Aralarındaki mesafe kısaldıkça gelenlerin yüzleri az çok görünmeye başlamıştı. "Aman Allah'ım" dedi, Ahmet içinden. Bu kızın burada ne işi vardı?

Beyza ve Aslı, gruba iyice yaklaşmışlardı. Aradaki mesafe iki metreye kadar inince Beyza durdu. Elindeki silahı titretmemeye çalışıyordu. Heyecanını dışarı taşırmaması gerekiyordu. Ne yaptığına kendisi de inanamıyordu. Ama buna mecbur kalmıştı.

– Nereye gidiyorsunuz? diyebildi sadece, bütün cesaretini toplayarak.

– Sana ne! Diyerek sert bir çıkış yaptı Servet. Ölmek için mi geldin buraya kadar?

Beyza bu defa kızgın bir tonla konuştu:

– Sen de güvenlikçisin öyle mi?

Servet bunu münasebetsizce buldu ve diklendi. İki eli beline gitmişti:

– Sen de kimsin?...elindeki silahla…

Beyza oralı olmamaya çalıştı:

– Nereye gidiyorsunuz?

– Bir dakika!

Ahmet'in sesiydi bu. Kemâl'e döndü:

– Onlar da bizimle geliyor.

Servet araya girdi:

– Saçmalama! Hiçbir yere gelmiyorlar. Öldürelim şunları.

– Kımıldama!

Servet, Beyza'nın çığlığı andıran bağırmasıyla yerinde çakılı kaldı. Bunlar neciydi böyle? Ahmet tekrarladı:

– Onlar da bizimle geliyor!

– Bu ne demek oluyor?

Bu Kemâl'di ve sinirli bir şekilde devam etti:

– Bunları tanıyor musun?

– Hayır! İstediğimiz şeyi almak için bize yardım edecekler.

– Yardım mı? Hem tanımıyorsun, hem yardım edecekler diyorsun? Âmir, seni nerden buldu?

Ahmet alaycı bir gülmeyle sessiz kalmayı tercih etmişti. Servet'e dokunmuştu:

– Alay mı ediyorsun?.

Ahmet bu defa ciddileşti:

– Bakın, fazla vaktimiz yok. Bunlar bize lazım.

Beyza, "Bu nasıl bir pis iş böyle?" diye iç geçirdi. Bunlar numara mı yapıyorlardı? Yoo! Bu sahte güvenlikçiler diğerini rehin almış gibiydi, bu açıktı. Dikkatli olmalıydı. Silahını ve gözlerini bir an için bile üzerlerinden ayırmıyordu. Peki ne zamana kadar?

Kemâl bu kadar tıkanıklığı her zaman tehlikeli bulurdu. Kararını verdi:

– Tamam! Fakat en ufak bir pürüz çıkarsa, seni de onlarla birlikte öldürürüm!

Beyza, diyalogun gerçekliğine inanmaya başlamıştı. Sıkıca kavradığı silahı indirmeden:

– Nereye gidiyoruz ve niçin?

Servet buna iyice kızdı:

– Siz neden buradasınız?

Beyza hiç beklemeden yüklendi:

– Asistan arkadaşımız kayboldu.

– Silahla ne işin var?

– Güvenliğim için taşırım. Sana hesap mı vereceğim?

Aslı, olup biteni korkuyla takip ediyordu ve bu son sözlerden sonra korkusu daha da artmıştı. Hayat akışının birden bu kadar değişmiş olabileceğine inanamıyordu. Kâbus muydu bütün bunlar?

Beyza sol eliyle cep telefonunu aldı, kendini daha iyi hissediyordu:

– Ailemi haberdâr etmeliyim. Bize dokunamazsınız.

Aslında bunu onlara hissettirmeden yapacaktı. Fakat birkaç saniye önce kulağına 'zayıf batarya' sinyali gelmişti. Batarya bitmeden merkezi haberdâr etmeliydi. Durumlarını tehlikeye atamazdı. Silah onun elindeydi nasıl olsa. Bu kadarının üstesinden gelirdi.

Tuş kilidini biraz önce, arabadan iner inmez açmış, 1'e basmıştı. Telefon, aramaya hazır halde bekliyordu. Emniyet Müdürlüğü'nün özel "acil merkez" numaralarından biri yüklenmişti 1'e. Tehlike altındaki memurun uydu bağlantısıyla konumunun belirlenmesi ve hemen ekip gönderilmesi için geliştirilmiş bir sistemdi bu. Telefonun geldiği numaraya cevap verilmezse derhal harekete geçilirdi.

Beyza sakin bir ses tonuyla boşluğa konuştu:

– Anne biraz gecikeceğim.

Ve biraz bekledikten sonra devam etti:

– Arkadaşlarla birlikteyim.

Yine biraz bekledi; annesini sakinleştirmeye çalışan bir edayla:

– Gelince anlatırım… hadi, Allah'a emanet olun.

Servet ve Kemâl, Beyza'nın rahat tavırlarına pek bir anlam veremiyorlardı. Servet merakını yenmiş bir kâşif edasıyla baktı Beyza'ya:

– Sen polis misin yoksa?!...

Bu, sorudan ziyade ünlem cümlesiydi.

Bu sefer Beyza Servet'e dik dik baktı:

– Senin annen yok galiba?!...

Ahmet şaşkınlığını gizlemeye gerek görmeden tebessüm etti:

– Buyrun!

Servet, Beyza'ya tekrar yüklendi:

– Koy silahını yerine. Biz seni götürüyoruz, sen değil. Ve bir daha da çıkarma!

…

Toplantı zorlu geçmişti. Ama isteklerini kabul ettirebilmişti. Toplantının notlarını gözden geçiriyordu. Gözlerinin kapanma isteği giderek artırıyordu. Yorulmuştu. Şoföre biraz yavaş gitmesini söyledi. Notları koltuğun yanına bırakıp arkasına yaslandı. Bir müddet uyumak istiyordu. Saatine baktı. Saat 02:40 olmuştu. Gözlerini kapattı. Fakat bu uzun sürmedi. Bir dakika kadar sonra araba durmuştu. Ön koltuktaki korumaya, "ne oldu?" diye sordu.

– Önemli bir şey yok efendim. Bir iki serseri arabanın önünü kestiler. Şimdi hallederim.

Beyoğlunun arka sokaklarından birindeydiler. Buradaki evsizlerden birkaçıdır diye düşündü. Adamına umursamaz bir tavırla "Defet şunları!" dedi.

Şimdi, arabadan inen adamının serserilerle olan tartışmasını izliyordu. Silahını çıkardığında serserilerde biri kaçmıştı. Fakat diğeri hâlâ adamın üstüne yürüyordu. Genç birisiydi. Birkaç saniye sonra, silahın üstüne yürüyen çocuk adamının üstüne atlayıp silahını almayı başardı. Bunu gören şoförü arabadan inip çocuğu öldürmek istedi fakat izin vermedi. Çocuğun ne yapacağını merak ediyordu. Acaba adamını vurabilecek miydi?

…

Ve beklediği hareketin gelmesi bir dakika bile sürmemişti. Çocuk gözünü kırpmadan adamına kurşun yağdırmıştı. Şimdi de silahı arabaya doğrultmuş, arabadan inmeleri için bağırıyordu.

Hayim'in gözleri parlıyordu. Hemen arabadan indi ve şoförüne ne olursa olsun karışmamasını söyledi.

Arabadan indiğinde gözlerindeki kararlı bakışlar, karşısında, kendisine silah doğrultan çocuğun geri adım atmasını sağlamıştı. Hayim, karşısındakini ezen ses tonuyla konuşmaya başladı:

– Hayat; genç… Zorlu bir sınav… Karşına çıkan sorunlar dağ büyüklüğünde.

– Ne diyorsun sen be?

– Bunlar insanın üstüne az önce silahından çıkan kurşunlar kadar hızlı geliyor.

– Ne varsa ver hemen!

– Cesur olmak gerekiyor; gözü karartmak. Fakat herkeste aynı cesareti göremiyorum. Hayatı anlamak… Bunu herkes başaramıyor. Az önce, hayatı anlayan bir çift göz gördüm evlat. Şimdi gözlerime bak! Hayatı senin anladığın gibi anlıyorum.

– Çık diyorum.

Ahmet, karşısında kendine keskin bakışlar atan adamı bir yandan süzüyordu. Gecenin bu vaktinde bu da kimdi böyle? Patron olduğu belliydi de…

Adam konuşmaya devam ediyordu:

– Söylediklerimi anlıyorsun evlat. Şimdi… tak o silahı beline ve gel benimle! Bu sokaklar, bu kıyafetler sana yakışmıyor. Sana yakışan hayatı vaadediyorum.

– Kimsin sen?

– Bak ben sana sormadım kim olduğunu.

– …

Ahmet şuurunu yitirmiş gibiydi. Nedenini anlamıyordu. Fakat adamın söylediklerine inanma isteğini bastıramıyordu. Silahı aşağı indirdi.

Hayim cümlelerini dikkatlice kuruyordu. Ve kurduğu her cümlenin Ahmet'in üstündeki etkisini gözlemliyordu. Ahmet'i şaşırtmayı başarmıştı. Bu, ikna etmenin yarısıydı.

– Bu söylediklerin kulağa güzel geliyor da, sana neden inanayım?

Karşısında duran adamın umursamaz tavrı enteresandı. Bunu ancak kendisinden daha katil biri gösterebilirdi. Adam cebinden bir sigara çıkarıp yaktı ve dumanların arasından, yerdeki cesedi işaret ederek Ahmet'in de adı gibi bildiği gerçeği söyledi.

– Kendini bunun gibi vurdurtmadığın sürece daha iyisini istemez misin?

– …

– Bana inanmak zorundasın!

– Daha iyisi ne?

– Bunu sen de ben de biliyoruz.

– …

MEKTUP

– 76 –

Yorulmuştu. Ama yine de çalışmalıydı. Çünkü son aşamaya gelmişti. Reaksiyonlar bunu gösteriyordu. Müjdeli haberi hocasına vermesine az kalmıştı; çok sevdiği, onun bu yola girmesini sağlayan Nejat Veziroğlu'ya. Bu haberi dünyaya Türkiye'den vereceği gün çok uzak değildi.

Kürsüye çıkıp, hidrojenin ne kadar önemli olduğunu anlatacak, ardından Nejat Veziroğlu'yu sahneye çağıracaktı. Ondan övgü ile bahsedecek ve mikrofonu ona uzatacaktı.

– Sedat Bey?

Arkadan gelen sesle irkildi. Karşısındakileri tanımamıştı. Takım elbiseli, bıyıklı, 35'li yaşlarda iki kişi karşısında duruyordu.

– Kime bakmıştınız?

– Sedat Bey siz misiniz?

– Evet!

– Size çok önemli birinin selamını getirdik.

– Ben kiminle tanışıyorum?

– Size bir mektup var. Bankonun üstüne bırakıyorum.

KIZ

– 77 –

Âmir, masasının üstündeki, sadece doğrudan görüşmeleri yaptığı özel hatlı telefonu kaldırdı.

– Ne var?

Karşıdan saygılı bir ses duyuldu:

– Emriniz efendim?

– Musa, hemen gel!

– Başüstüne!

Telefonu kapattı ve düşünmeye başladı. Ahmet'i, Servet ve Kemâl'le birlikte yollamakla acaba hata mı etmişti? Başka çaresi yoktu. Bu kadar ileri gitmesi bile onun başını belaya sokabilirdi. Yorgundu. Yaşlandığını hissediyordu. Elleriyle şakaklarını ovdu. Bu sırada kapısı çalındı.

– Gel!

– Emriniz efendim?

– Ne oldu? Sedat Bey'in kızını bulabildiniz mi?

– Henüz bulamadık efendim.

– Yahu kızı kaybettik. Şimdi de bulamıyoruz. Bu nasıl oluyor?

– Efendim, kız sandığımızdan zeki çıktı.

– Güzel! Yani biz sandığımızdan aptalmışız. Öyle mi?

- – …

– Git şu kızı bul; başkaları bulmadan!

– Başüstüne efendim!

Musa geri geri çıktı odadan. Âmir'in sert bakışları onu kapıya kadar takip etti.

KARDEŞ

– 78 –

…

İlk otobüsle Ankara'dan İstanbul'a gelmişti. Attığı adımları şuursuzcaydı. Ne yaptığını, nereye baktığını bilmiyordu. Evin önüne vardığında, kapıdan giren çıkan birkaç komşuyla karşılaştı. Hemen hepsi şefkatli bakışlarla karşıladı onu; kucakladılar.

Annesi…

Çok hastaydı. Belki de onu son yolculuğuna uğurlamak için giriyordu bu kez eve.

Klasik, ahşap, üç geniş oda ve odaların açıldığı geniş sayılabilecek bir salondan oluşan Beşiktaş semti evlerinden biriydi evleri. Salonda ağır bir sessizlik hakimdi. Annesinin yattığı odayı gösterdiler. Küçükken burada kendisi kalırdı. Annesi, geceleri onu yatırıp başucunda masal okuduğu yataktaydı. Melekler gibiydi. Yavaşça sokuldu. Onu rahatsız etmek istemiyordu. Ahşap zeminde attığı her adımın gıcırtısı, annesine, yaklaşan ölümü hissettiriyordu. Münir'i bekliyordu. Gördüğü son şeyin o olmasını istiyordu.

– Anne… Anneciğim…

Ses yoktu. Nefes almakta zorlanıyordu. Hayattan alacağı nefesler tükenmişti. Ve bundan sonrası için her nefesi koparıp alırcasına çekiyordu içine. Gözlerini yavaşça açmaya çalıştı yaşlı kadın.

– Münir,dedi.

– Buradayım anne, geldim.

– Çok özledim.

– Geldim anneciğim.

– Bundan sonra… (nefes olmakta zorlanıyordu.)

– Yorma kendini anne. Sonra konuşuruz.

– Dinle…

– …

Hasta kadın birkaç nefes aldı. Bütün gücünü toplamaya çalıştı.

– Yıllarca Sedat'la kardeş gibi büyüdünüz.

– …

Annesinin söylediklerine anlam vermeye çalışıyordu. Annesi yarım yamalak bir nefes daha aldı ve devam etti:

– Siz kardeş gibi değilsiniz. Sedat senin abin oğlum; gerçek abin…

– …

Hayattan nasibi olan son bir nefes daha lütfedildi kendisine. Ve bunu daha rahat verdi. Gözleri kapandı. Münir ne tarafa doğru savrulduğunu kestiremediği bir boşlukta gibiydi şimdi. Annesi ayrılırken ona bir hayat bağlayıp gitmişti…

AĞAÇ

– 79 –

Uçak inmişti. Havalandıklarından bu yana, kırk dakika kadar geçmişti. Beyza ve Aslı nerde olduklarını merak ediyorlardı. Bu kadar zamanda birçok yere gidilebilirdi. Kapı açıldı. Önden onlar, hemen arkalarından Ahmet, son olarak da Kemâl ve Servet uçaktan indiler. Kendilerini bekleyen lacivert arabaya ilerlerken Beyza Ahmet'e yaklaşıp belli belirsiz seslendi:

– Nerdeyiz?

– İstanbul!

Yolculuk boyunca suskun kalan Aslı, Beyza'ya yaklaştı ve fısıltıyla sordu:

– Ne işimiz var burada?

– Ne demek bu şimdi? Bu kızla adamı takip etmemizi sen istemedin mi?

– İyi de, buraya kadar değil!

– Bak! Bunu gelmeden düşünecektin.

– …

– Şu anda durumumuzu tarif edemiyorum.

– …

– İşin doğrusu, rehine gibiyiz.

– …

– Esas mesele, Sedat Hoca.

– Peki Özgür?

– Bilemiyorum. Bir yerden çıkacak.

Karadeniz Otoyolu'nun Üçüncü Köprüyle birleştirildiği Trakya Transit Kuzey Geçiş yolunu aldılar. Burası tenha sayılırdı. Onbeş-yirmi dakika sonra araba tel örgülerin arasında büyük bir kapının önünde durdu. İndiler. Deniz kokusu almışlardı. Sarıyer sırtlarında ufak bir koruluğa çıkılan sırttaydılar. Beyza, Aslı'ya Boğaz'ın Karadeniz'e açıldığı noktayı gösterdi. Ahmet dışarıdan söze karıştı:

– Doğru! Burası Boğaz'ın Karadeniz'e bağlandığı nokta. İstanbul'u biliyor olmalısınız?

– Bu şehirde büyüdüm, dedi Beyza.

– Ahmet… adım Ahmet!

– Evet Ahmet Bey. Neden buradayız?

– Aradığımızı bulmak için.

– Biz, bulduğumuz için geldik sanıyorduk.

– Belki de bildiğimiz içindir.

– …

– Buyrun hanımlar…

Ağaçların arasından yürümeye başladılar. Dışarıdan ve yukarıdan bakıldığında, muhtemelen fark edilmeyecek şekilde iyi aydınlatılmıştı yol. Kemâl ve Servet önden konuşmadan ilerliyorlardı. Beyza ve Aslı ise Ahmet'i takip ediyordu. Beş altı dakika sonra Ahmet seslendi:

– Geldik.

Servet soran gözlerle baktı. Aslı dayanamadı:

– Burada bir şey yok.

– Beni takip edin!

Ahmet küçük bir çam ağacının yanına geldi:

– Mâbed'e geldik.

Ağacın gövdesinde elindeki küçük bir cihazı dolandırdı; ağaç kabuğu görünüşünde bir kapak belirdi gövdenin üzerinde. Ağacın bu kısmı sanki tabiî değildi veya gövdeyi saran bir ilâveydi. Ahmet kapağı açtı. Işıklı tuşlar görülüyordu. Bunlara basarak şifre girdi. Bulundukları yerin bir iki metre önündeki çimler kaymaya başladı, bir giriş açıldı. Ahmet eliyle, takip etmelerini işaret ederek aşağı inen merdivenlere yöneldi.

Hepsi girdikten sonra bir iki basamak aşağıda duvardaki gömme çelik kutunun önce üstündeki, açıldıktan sonra da içindeki bölmede yine şifreyi tuşladı. Üzerleri kapandı. İnmeye başladılar. Merdivenler az aydınlatılmıştı. Havalandırma sisteminin sesi duyuluyordu. Rutubetten eser yoktu. Rahat nefes alıp verebiliyorlardı. Bir dakika kadar sonra merdivenler bitti; şimdi önlerinde oldukça uzun ve daha aydınlık bir koridor duruyordu, fakat sonu gözükmüyordu. "Nereye gidiyoruz?" dedi Aslı.

– Biraz sabredin!

Koridor birkaç defa sağa sola döndü. Nihayet sonunda bir kapı görülüyordu. "Geldik mi?" diye sordu Servet. Ahmet, 'evet' anlamında başını salladı. Vardıklarında, kapının yanındaki düğmelere şifre girdi, kapılar açıldı. Daha geniş ve uzun bir koridor çıkmıştı bu kez karşılarına. Her iki yanda da duvarlardan sular süzülüyordu. Servet ve Kemâl rahat tavırlarla yürüyorlardı. "Bu da ne böyle?" dedi Aslı. Ahmet, 'Gereksiz bir soru.' dercesine dönüp Aslı'ya baktı. Kimseler gözükmüyordu. Bu kez Servet homurdandı:

– Eeee?

Birkaç adım sonra Ahmet arkasına bakmadan bilgi verdi:

– Herkes laboratuvarda olmalı. Hoca da…

Aslı merakını yenemedi:

– Kalabalık mı burası?

– Sayılır… Daha da ilginç olan şu: Burada çalışan herkes

dilsizdir. Sadece Efendi konuşur. Bir de benim gibi girip çıkanlar.

– Nasıl yani?

Beyza'ydı bu.

– Bir kısmı buraya geldiklerinde dilsizdi zâten. Bir kısmı da burada dilsiz hale getirildi.

– …

– Bu efendinin isteği. Burada kararları sadece o verir.

– Efendi?

– Birazdan tanışacaksınız?

Garipti. Ahmet, bunca yıllık Efendi'ye karşı artık bir kırıntı kadar bile bağlılık duymadığını fark ediyordu. Buna kendisi de şaşırdı. Peki acıyor muydu ona? Hayır! O kadar bile değil!

Laboratuvarın kapısına gelmişlerdi. Ortalıkta kimseler yoktu. Ahmet tekrar şifre girdi. Kapı açıldı. Devasa bir hangardı burası. Hepsi beyaz önlüklü onlarca insan görülüyordu. Fakat çok az hareket ve ses vardı. Daha doğrusu, bu, havalandırma sisteminin hafif mırıltısından başka bir şey değildi. Yan yana uzanan, bilgisayar destekli büyük deney bankoları ve masaların başında insanlar sessizce çalışıyordu. Tam ortada, üzeri camla kaplı, su deposuna benzer büyük bir havuz. İçinde sıvı kaynıyor gibi bir fokurdama görülüyordu. Servet, hazneye yaklaşarak sordu:

– Bu ne?

– Hidrojen, dedi Aslı.

Ahmet tasdik etti:

– Evet, hidrojen! Dünyanın geleceği. Yegâne hedefimiz, onu temiz kaynaklardan, temiz şekilde üretmek ve temiz kullanmak…

– Hükmetmek... diye alaycı bir tonla biraz sesli şekilde mırıldandı Beyza.

– Evet, burası farklı, dedi Ahmet.

– …

– Hidrojen ilk ve tek olarak sadece burada klasik yöntemlerin dışında % 99 verimle üretilip, dünyanın bilmediği en ucuz güvenlikte depolanıyor. Ve de en yüksek enerji verimiyle elektrik üretiminde kullanılıyor.

Bankoların arasında yürüyorlardı. Çalışanlar onlara ufak bir bakış fırlattıktan sonra, bir daha bakmıyor, çalışmaya devam ediyorlardı.

Kemâl bunu garipsemişti. Ahmet'e döndü:

– Buranın ziyaretçisi eksik olmuyor herhalde?

– Ondan değil. Beni tanıyorlar, dedi Ahmet.

– Peki ya biz? Siz her zaman böyle misafir getirir misiniz buraya?

Ahmet cevap vermedi, girdikleri kapının tam karşısına gelen kapıya yürüdü. Diğerleri de onu takip ettiler. Hangarı bir boydan bir boya kat ediyorlardı. Kemâl yukarı bakarak başıyla bir daire çizdi:

– Yeraltında bu kadar derin bir salon…

Tekrar bir koridora çıkmışlardı. Burası daha geniş ve daha aydınlıktı. Bir dirsekten sonra koridor birkaç kola ayrılıyordu. En soldakine saptılar.

Ahmet'in heyecanı artmıştı. Tek istediği, bir an önce Efendi'yle karşı karşıya gelmekti. Yine de, odaya yaklaştıkça ayaklarının ağırlaştığını hissediyordu. Son birkaç metre… Sonunda gelmişlerdi. Çift kanatlı, bor kompozit kaplamalı çelik bir kapıydı bu. Üçbin derece sıcaklığa dayanıklı…

Duvarlarda ve tavanda çok sayıda kamera görülüyordu. Ahmet bütün cesaretini toplayıp derin bir nefes aldı. "Buraya kadar!" dedi içinden ve kapının yanındaki düğmeye bastı. Yukarıdan bir lamba yandı. Düğmenin üstündeki kapak açıldı. Ahmet

her iki elini uzatıp koyu gri bir camın üstüne yapıştırdı. Parmak izi ve retina taraması yapıldı. Nihayet kapı açıldı.

Daha içeriye girmeden metalik ses duyuldu:

– Bu kalabalık ne böyle Ahmet?

Şimdi hepsi içerideydiler.

Büyük, siyah bir masanın arkasında oturan Hayim, gelenleri tek tek süzdükten sonra Ahmet'e baktı. Çiğ mavi gözleri insanı rahatsız eden ışık dalgaları neşrediyordu sanki:

– Hayrola?

– Ziyaretçilerimiz var.

Hayim, Ahmet'in kendisine ilk defa böyle hitap etmesinden rahatsızlık duydu. Ahmet'in buraya zaman zaman emr-i vâki yaparak birkaç kişi getirdiği olmuştu daha önce. Fakat bu defa üçü bayan dört kişi gelmişti. Ve duruşları garipti. Hayim elindeki kalemi tavana uzattı; birden, masasıyla ayaktaki misafirlerin arasında üç renkli lazer huzmeleri göründü ve bir perde oluştu. Masasının önünde kurşun geçirmez cam siperlik yükseldi. Hayim koltuğuna daha bir yaslandı. Ahmet'e bakmadan:

– Misafirlerimizi tanıştırmayacak mısın?

– Arkadaşlar Hoca'yı merak etmiş.

– Ne işleri varmış Hoca'yla?

– Kendilerine sor!

– Bu üslûbu anlayamadım.

– Her şey bitti Hayim!

– Bence de!

– Ama önce birkaç şey söyleyeceğim.

– Seni dinliyorum.

Aslı buradan artık çıkamayacaklarını düşünüyordu. Midesi iyice asit salgılamaya başlamıştı. Beyza, Hayim'in dikkatini

çekecek ölçüde etrafı inceliyordu. Kemâl, böyle sıkı korunan bir yerde Ahmet'in konuşma tarzını doğru bulmamıştı. Neye güveniyordu da birden gerilimi arttırıyordu. Profesyonel gözüken bu adam birden aşırı gerilime girmişti ve bunu saklamıyordu. Karşıdaki adamın her türlü tedbiri aldığı belliydi. Dahası, şurada birkaç gorilinin olmaması mümkün değildi. Kemâl, Hayim'e baktı:

– Aranızda ne olduğunu bilmiyoruz. Bilmek de istemiyoruz. Sadece Sedat Bey için buradayız.

Ahmet oralı olmadı. Kemâl'e dönüp bakmadan konuşmaya devam etti:

– Bugüne kadar ne dediysen yaptım. Benden bir cinayet makinası icad ettin sen. En ufak hata yapanı bile affetmedin, beni de kendine benzettin. Ölümü hiç de hak etmeyen onlarca adamı öldürdüm. O asistanı da öldürdüm. Hiçbir şeyden haberi yoktu oysa. Birden anladım ki, sen zevk için öldürtüyorsun insanları. Ama artık senin dediğin olmayacak.

Hayim kaşlarını ilk kez çattı:

– Seni hipnozlamışlar, belli.

– Doğru! Sen yapmıştın.

– Demek oluyor ki, son yolculuğa hep birlikte çıkmak için geldiniz buraya.

Aslı ve Beyza, Ahmet'e nefretle bakıyorlardı. Hiçbir şeyden haberi olmayan Özgür'ü hiç yere öldürmüştü. Servet, bu aptal Ahmet'in yüzünden, bir çıkmaza girdiklerini hissetti ilk defa. Konuşacak bir şey yoktu. Kapana kısılmışlardı burada.

Hayim ayağa kalktı. Önce Ahmet'e baktı, sonra diğerlerini süzdü. Mobil telefonu aldı ve bir tuşa bastı:

– Önce Hoca'yı görün. Madem onun için tâ buralara geldiniz.

Ahmet, Kemâl'e mânâlı bir bakış fırlattı. Beyza bunu gördü.

Ahmet'in, Hayim'e karşı, onun çöplüğünde perdeyi yırtması göz göre göre intihardı. Bunu bu tipte birisi yapmazdı. Ahmet ne yapmayı düşünüyordu? Buradan nasıl çıkacaklardı? Hem de Hoca'yla. Beyza bunları düşünürken, Hayim doğrularcasına Ahmet'e baktı:

– Neyine güveniyorsun da böyle konuşuyorsun benimle?

– Kendime güvenmeyi senden öğrendim. Öyle değil mi?!..

– Burayı benden daha iyi bilmiyorsun sen.

– …

– Baba?

Aslı'nın sesi Ahmet ve Hayim'in konuşmasını bıçak gibi kesmişti. Masanın arkasında sağdaki kapı açılmış, içeriye Sedat Hoca girmişti. Kapıyı açan bir goril Sedat Bey'i kolundan bırakmış, kapıyı tekrar kapatmıştı. Bitkin görünüyordu. Aslı bir iki adım attı, neredeyse lazer perdesine temas edecekti. Hayim tekrar koltuğuna otururken başını iki yana sallıyordu. Hoca kızını karşısında görmenin şaşkınlığını yaşıyordu. Perde dikkatini çekmişti, fakat bunu çok önemsemedi; yaklaştı. Aslı'ya dikkatle bakıyordu. Demir parmaklıkların arkasından konuşan mahkûm ve yakını gibiydiler:

– Burada ne işin var kızım?

– Üniversiteye seni görmeye gelmiştim. Kaybolduğunu öğrendim.

Hayim ufak bir kahkaha attı:

– Hayat enteresan değil mi, çocuklar?!.. Koca adam kaybolur mu ya?!...

Aslı'nın gözleri yaşarmıştı:

– Seni bir daha göremeyeceğim sandım.

– …

Hayim masanın yanındaki en üst çekmeceyi açmıştı. Tam bu sırada Ahmet kumanda cihazına benzer bir şey çıkartı

cebinden ve bunu tavana tutarken diğer elini beline attı, tabancayı Hayim'e doğrulttu. Hayim irkilmişti. Lazer perdesi bir anda ortadan kalkarken Ahmet kumandayı bu defa masanın arkasındaki iki kapıya sırayla yönelterek tuşladı. Hayim hemen masanın altındaki düğmeye bastı. Sağ kapının arkasından gürültü geldi; gorillerdi bunlar, fakat kapıyı açamıyorlardı. Birkaç saniye sonra bu defa silah sesleri duyuldu. Kapıya ateş ediyorlardı. Ahmet, Hayim'e yaklaştı:

– Evet, ne diyorsun?

– Bana hiçbir şey yapamazsın.

– Doğru, dedi Ahmet ve Beyza'ya bakarak devam etti:

– Sana gerekeni kanun yapacak. Şimdi çıkıyoruz.

Kemâl, Hayim'i tutmak üzere bir iki adım atmıştı ki, Hayim beline davrandı. Bir silah sesi duyuldu. Ardından acı dolu bir lanet nidası. Ateş eden Ahmet'ti. Hayim yerde kıvranıyordu. Sağ eli neredeyse paramparça olmuştu.

İronik bir şekilde odaya sessizlik çöktü. Gorillerden de ses gelmiyordu artık. Ahmet diğerlerini uyardı:

– Birazdan diğer kapıdan buraya gelirler. Başka çıkış yok! Hemen çıkalım!

Ve ardından garip bir hareket yaptı. Silahını namlusundan tutup Beyza, Kemâl ve Servet'e doğru uzattı:

– Hanginiz alacaksınız?

Kemâl silahı alırken, Servet ve Beyza'ya döndü, başıyla Hayim'i işaret etti:

– Bunu siz alın!

Sedat Hoca masanın çaprazına gelen üçlü koltuğa çökmüştü. Aslı babasının elini tutmuştu. Ahmet bu kez onlara bakarak:

– Yürüyebilirsiniz değil mi?

İkisi başlarıyla onay verdiler. Bu defa Servet, Sedat Hoca'ya döndü.

– Hocam rahat olun! Biz EMG Özel Birim'deniz. Sizi arıyorduk. Hemen çıkalım!

Kemâl, Hayim'i ayağa kaldırmış sol elini kelepçeyle kemerine arkadan bağlamıştı. Hayim'in sağ eli perişan vaziyetteydi. Sayıklar gibi konuşmaya çalıştı:

– Devletiniz de, siz de yanılıyorsunuz. Hiçbir şey bilmiyorsunuz.

Kemâl konuşmaması yönünde ikaz etti. Hayim bu kez, kan kaybı olduğunu söyledi Kemâl'e. Kemâl kolundan tutup kapıya doğru itti:

– İyi o zaman, konuşma!

Hayim hâlâ konuşuyordu:

– Hoca burada kalmalı. Projesi tamamlanacak.

Aslı öfkeyle baktı Hayim'e:

– Haklısın. Bu proje tamamlanacak. Ama burada değil. Bundan emin olabilirsin.

Ahmet kumandayı bu kez girdikleri kapıya yöneltti. Kapı açıldı. Koridordaydılar.

– Süratle çıkmalıyız. Goriller bizim girdiğimiz ilk çıkışı tahrip edebilirler.

– Geldiğimiz taraftan mı gidiyoruz dedi Aslı?

Ahmet onay verdi.

– Evet, evet! Devam edin! Merdivenlere hemen ulaşmalıyız.

Ardından kapıyı kapattı ve koluna kumandayı tuttu. Sert bir sürgü sesi duyuldu.

Ahmet süratle öne geçti. Kafile şimdi onu takip ediyordu. Bu sırada uzaktan büyük bir patlama sesi duyuldu. Ahmet bağırdı:

– Laboratuvarı imha etmiş olmalılar. Lazer ilk ikazdı. Hayim'den ses alamayınca bunu yapacaklardı.

Merdivenlere ulaştılar. Burada ışıklar sönmüştü. Etraf zifiri karanlıktı. Çok hızlı ilerleyemiyorlardı. Cep telefonlarını çıkardılar. Hayim kendi kendine konuşuyordu. Bu sistemin acil durum işleyişini en iyi bilen, kendisinden sonra Ahmet'ti ve şimdi en geride kalmıştı. Ahmet bağırdı:

– Sistem tamamen kilitlenecek, burası da infilak edecek. Işıklar söndükten sonra ancak bir dakika kalır.

Çıkamazlarsa, burada hep birlikte öleceklerini biliyordu Hayim. Acısını unutmuş, basamakları ikişer ikişer çıkmaya çalışıyordu.

– Geldik!

Birkaç metre ilerden gelmişti Servet'in sesi. Çıkışa gelmişlerdi. Sırayla son basamaklara atıldılar. Ahmet tekrar öne geçti ve kumandayı kapıya tuttu, bekledi. Kapı açılmıştı. Tekrar koruluktaydılar.

İlk olarak Aslı ve Sedat Bey kendilerini dışarıya attılar. Ardından Servet, Hayim ve onu kolundan tutan Kemâl. Daha sonra Beyza ve en son Ahmet. Ahmet hemen küçük çam ağacına koştu ve tuşlu bölmeyi açtı. Bu defa uzunca bir şifre girdi. Çimenli kısım tekrar kapandı. Hepsi soluk soluğa kalmıştı. Birkaç saniye sonra, zemini sallayan büyük bir patlama daha duyuldu.

Fakat esas sürpriz, üzerlerine doğru tutulan projektörler oldu. Ve bir ses:

– 5829-C numaralı polis memuru siz misiniz?

Arkasında ve yanında beş altı özel harekatçı olmak üzere sivil bir polis Servet'e bakıyordu. Beyza araya girdi:

– Benim! Acil sinyali ben gönderdim. Beyza Güleç.

Projektörler kapandı; bu kez siyah jiplerin farları yandı. Aynı kişi devam etti:

– Neler oluyor burada?

Beyza ve Ahmet hariç, herkes yere oturmuştu. Hayim yan yatmış, acıyla kıvranıyordu. Beyza memura döndü:

– Biraz dinlenmeliyiz. Bunu yolda konuşsak daha iyi olacak.

Sivil polis yanındaki ekip âmirine döndü:

– Buraya "Olay Yeri" göndersinler. Sizden bir cip burada beklesin!

– Başüstüne efendim!

KUŞLUK

– 80 –

Güneş tam tepedeydi. Bu kez, Emniyet'in kiraladığı uçaktaydılar.

– Merak etme kızım ben iyiyim.

– Kabus gibiydi baba.

– Gibisi fazla.

Sedat Hoca derin bir şefkatle baktı kızına.

Hayim uçakta tekrar canlanmıştı. Ahmet'e öfkeyle seslendi:

– Sen kurtulabileceğini mi sanıyorsun?

– Birlikte başladık, birlikte bitireceğiz Hayim, dedi Ahmet.

– Benden kurtulamayacaksın.

– Sen kendinden kurtulabilecek misin? Pis hayatından.

Ahmet, kendilerini göz ucuyla takip eden sivil polislere aldırmadan başını Hayim'e yaklaştırdı:

– Artık düşünmeye de, konuşmaya da hakkımız yok, anlıyor musun?!..

Bu arada, yirmi iki kişilik uçağın arka koltuklarında Servet, Beyza'ya takılıyordu:

– Haydi anneni ara!

Beyza güldü:

– Her gün kuşluk vaktinde muhakkak ararım, ama bugün olmadı.

Servet Kemâl'e baktı, tekrar Beyza'ya döndü:

– Kardeşim olur.

– Nasıl yani?

– Nasıl "Nasıl yani?" Öz kardeşim! İşte ise mesai arkadaşım.

– Sizin birimin tam adı ne?

– Bizimki EGM'nin en yeni birimi. AOB, Acil Operasyon.

Kemâl konuşulanlardan habersiz uyukluyordu. Aslı babasının omzuna başını yaslamış, son bir günde yaşadıklarını eviriyor, çeviriyor, bir yere oturtamıyordu. Fakat babasıyla tekrar karşılaşmış olduğunu hatırlayınca, büyük bir mutluluk hissediyordu. Ankara'ya varınca, ilk işi yanına taşınıp, onu hiç bırakmamak olacaktı.

Ankara'ya az kalmıştı.

– SON –